COLECTIA LOTUS

Dr. JANINE FONTAINE

MEDICINA CORPULUI ENERGETIC

O revoluție terapeutică

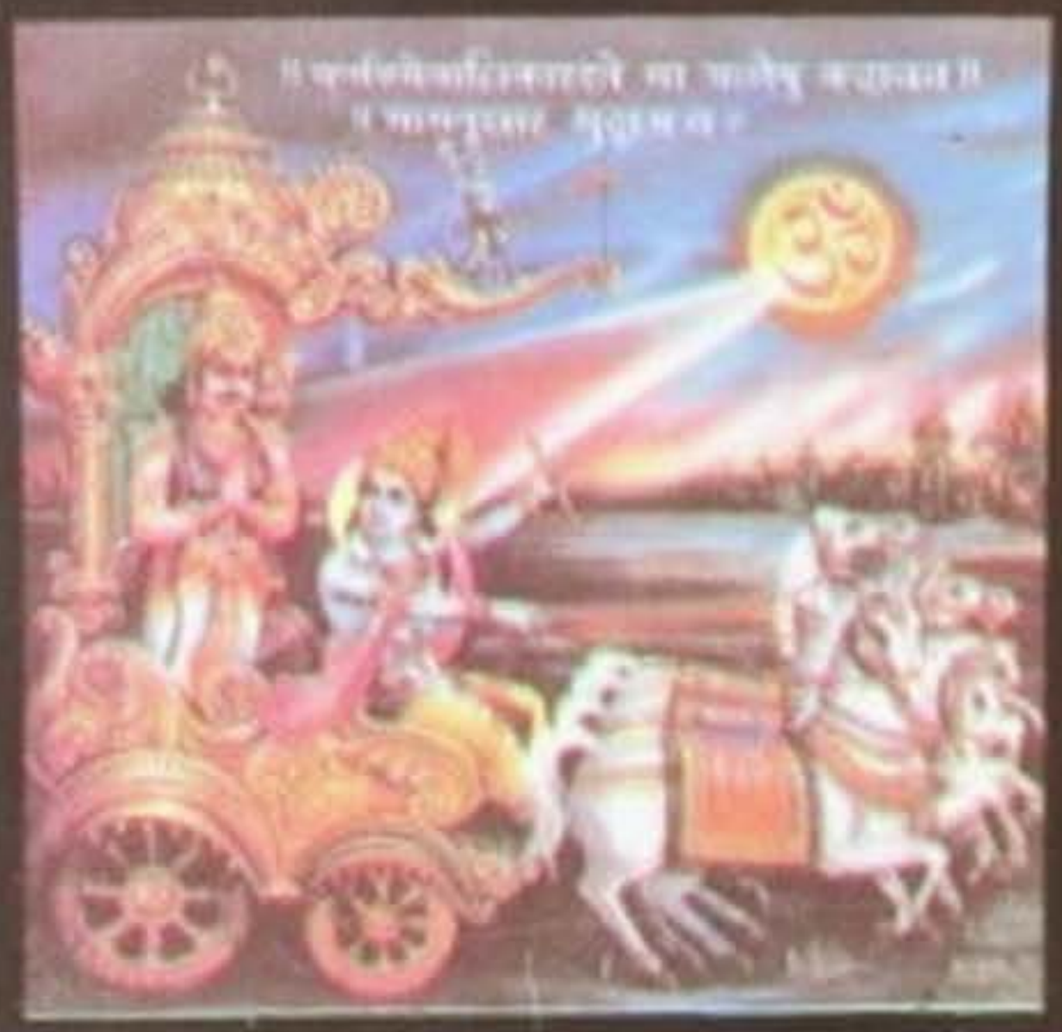

Yoga poate fi considerată drept unul din drumurile acestei mistici, întrucât conduce la cunoașterea energiilor corpului. Dar pentru un adevărat yog, viața poate fi considerată ca o încercare inițiatică. El admite procesul de reîncarnare și pentru el fiecare viață este o luptă care-i va permite să se înalțe la un plan superior. Lupta nu are menirea de a învinge pe cineva, ci este vorba de individul care pornește la cucerirea propriului EU. De asemeni, în tradiție, omul este uneori reprezentat de un car de luptă, tras de cai; un cavaler ține hățurile, transportă un pasager. Să încercăm să descoperim sensul ascuns al acestei reprezentări: carul este corpul nostru fizic, caii simbolizează energia de care dispunem, hățurile sunt gândirea activă care conduce, dar de fapt cavalerul este cel care ordonă și dirijează hățurile și prin ele caii. El este sufletul carului. Iar pasagerul, cel care este transportat, reprezintă esența.

ISBN 973-9095-11-9

LEI 2700

"O bună parte dintre bolnavii consideraţi nevrotici în zilele noastre, în timpuri mai vechi nu ar fi ajuns nevrozaţi - adică nu ar fost disociaţi de ei înşişi - dacă ar fi trăit în perioada şi mediul în care omul era încă mitic legat de lumea strămoşilor, şi în consecinţă de natura trăită şi nu de cea văzută din afară; ar fi fost scutiţi de disocierea de sine.

Desigur, imaginaţia mitică este pretutindeni şi mereu prezentă. Dar ea este în egală măsură blamată ca şi ocolită de teamă, părând o aventură destul de riscantă sau îndoielnică de a se lăsa purtat de calea nesigură ce conduce în profunzimile inconştientului - această cale fiind considerată a fi calea erorii, a ambiguităţii şi a lucrurilor de neînţeles.

Mă gândesc la cuvintele lui Goethe:

"ÎMPINGE CU ÎNDRĂZNEALĂ UŞA DIN FAŢA CĂREIA TOŢI ÎNCEARCĂ SĂ SE ÎNDEPĂRTEZE".

C.G.Jung, "*Viaţa mea*"

Prolog

Am arătat de-a lungul lucrării mele precedente cum s-au născut îndoielile mele legate de validitatea învățământului medical și religios primit și cum s-a destrămat vălul, brusc, cu prilejul morții mamei mele...

Suntem în 1970. Uluită, îmi dau seama că sunt sechestrată într-un sistem monstruos, alcătuit din constrângeri inutile, din minciuni și omisiuni. Cotidianul m-a cuprins fără voia mea, m-a condiționat și această societate care se pretinde liberă, ce îmi apare și mai mult ca sclava unui intelectualism agresiv.

Părăsind atunci spitalul unde conduceam serviciul de anestezie și reanimare, nu am decât o dorință: să explorez tehnicile marginale ale medicinei din acel moment.

Și fiecare zi reprezintă o descoperire, un pas în plus în această lume nouă, fabuloasă, în care tot ce e considerat imposibil percepției noastre, devine posibil!

Nemulțumită de a fi făcut în acest fel cunoștință cu diferitele practici medicale, devin ceva mai târziu eleva celui mai contestat tămăduitor, Antonio Agpaoa - contestat pentru că era cel mai celebru și cel mai mare. Luând legătura cu el, simțurile mele paranormale se dezvoltă, și realitatea unui corp invizibil îmi apare evidentă.

Toate concepțiile mele asupra vieții și morții îmi par eronate... De acum înainte trebuie să mă adaptez acestor realități și concepții noi. Se anunță o mutație dureroasă și lungă.

Inspirându-mă din organizarea Centrului de tratament al lui Agpaoa, reușesc să-mi echilibrez cele două feluri de a gândi (rațional și irațional), dezvoltând teza celor Trei Corpuri.

Suntem alcătuiți dintr-un corp fizic (material), și un corp energetic, cărora li se adresează diferitele practici medicale, și un corp spiritual, dezvoltat prin munca noastră inițiatică personală - care, în mod cert, crește cu prilejul încercărilor pe care viața ni le aduce în cale și pe care trebuie să le depășim

printr-o stare de spirit pozitivă și creatoare.

Aceste trei corpuri își regăsesc coeziunea - dacă admitem, urmând Tradiția, - că microcosmosul (corpul nostru) este alcătuit după chipul macrocosmosului (cosmosul).

Pentru a ne păstra echilibrul și armonia noastre interioare, trebuie să ne supunem în mod obligatoriu legilor naturii; ar fi o nebunie să ne închipuim că o putem domestici pentru a o supune propriilor noastre legi. Orice constrângere, chiar și trecătoare a elementelor, ne expune în replică la șocuri grave. Echilibrul ecologic este garantul echilibrului nostru intern.

Dacă omul are o alcătuire ternară, natura, a cărei reflectare este el, are aceeași constituție. E cazul deci de a reabilita lumea intermediară a Tradiției, această lume simbolică de care ne-a privat gândirea materialistă și raționalistă. Problema, dificultatea, constau tocmai în accesul la această lume. Trebuie să-i acordăm dimensiunea sa reală, amploarea sa naturală, să o desprindem de legăturile patologiei în care Frud o localizează, și din cercul în care parapsihologii au îngrădit-o...Marile tradiții o cunosc, Jung este probabil persoana dintre Occidentalii renumiți care s-a apropiat cel mai mult de ea, Corbin a studiat-o la ascetii islamici.

Fiecare o abordează în felul său. În paginile ce urmează, încerc să descriu propria mea cale de acces la ceea ce eu numesc o a doua lume. Legile sale diferă de cele ale lumii obișnuite. În aceasta din urmă, drumul cel mai scurt dintre două puncte este linia dreaptă; timpul se desfășoară într-un sens precis: trecut, prezent, viitor, se succed. O întrebare trebuie formulată clar și răspunsul explicit: da, nu, sau poate (formulă cunoscută de a se eschiva).

Căile de acces la a doua lume cer o modificare a stării noastre de spirit, a înțelegerii noastre. Legile timpului și spațiului diferă aici. Expresiile regăsite în fizica modernă: relația de incertitudine, conceptul de probabilitate, adiționare de probabilități parțiale, îmi par a se potrivi bine acestei lumi...

Mi-am dat seama de transformarea mea în modul de a gândi, de a prevedea și de a acționa, într-o împrejurare precisă, care merită a fi relatată: la începutul anului 1981 a avut loc la Baguio un congres ce reunea cercetători în psihologie și în psihiatrie. Acolo am cunoscut un psihiatru american care avea marele merit de a vorbi franceza. Mi-a povestit despre lucrările sale: practicând sub hipnoză tehnica de regresiune, reușea să-și facă pacienții să călătorească în timp, din viața prezentă, până în cele anterioare. Apoi, pornind de la documente oficiale, poate determina exactitatea informațiilor culese într-un anumit număr de cazuri.

Dorea să rămână în sala de *healing* mai mult decât permitea timpul

acordat grupului său. Nu i s-a acordat permisiunea. Încerc atunci să-i explic că nu este necesar să cearâ ci mai degrabă să fie cu hotărâre prezent. Acceptă această conduită și stă în picioare în fața ușii de intrare în sala de așteptare. O zi, două zile... În zadar.

Într-o dimineață, Tony Agpaoa se lasă așteptat și șeful de grup; nedorind să vadă începerea tratamentelor în absența lui, stăm de vorbă, reuniți în sala de așteptare. Astfel, medicul - apreciat ca interesant, simpatic - este în cele din urmă admis să intre.

Hotărâsem împreună cu el ca la sfârșitul acestei ședințe de tratament să coborâm la Lucnab, alt centru de îngrijire. Cum el era neliniștit în legătură cu mijloacele de transport, indic posibilitatea de a merge cu mașina lui Tony și, înaintea sfârșitului tratamentelor, îi fac semn să iasă.

- Tratamentele nu s-au încheiat, murmură el.

Cu un gest ferm, îi fac semn să iasă.

O ia spre stânga pentru a ajunge la mașina lui Tony, dar eu îi fac semn să se îndrepte spre dreapta... Nemaiînțelegând nimic, exclamă: "Credeam că plecăm cu Tony, nu-i asta mașina lui...?"

Continui să-l conduc ferm spre ieșirea din hotel. Vociferează atunci din ce în ce mai mult, în franceză, în engleză... orice explicație părându-mi-se inutilă în acest timp, eu îl conduc pe drumul care coboară.

- N-ar fi trebuit să...

Mă fac că nu aud...

- Lucnab este foarte departe, va fi mult de mers, n-ați spus că...

- Nu fiți îngrijorat, așa trebuie să procedăm.

Din mirat, devine neliniștit.

Un zgomot de mașină... cea a lui Tony. Mă opresc liniștită, mă răsucesc într-o parte, în timp ce mașina se oprește. Fără nici un cuvânt, Tony deschide portiera: urcăm.

La Lucnab, psihiatrul îmi atrage atenția că Tony nu este deloc comunicativ. "Da", "nu", "trebuie să observați"... Se rezumă doar la atât.

Se miră și de straniul meu comportament: de ce nu i-am cerut pur și simplu lui Tony să ne ia cu el când urma să plece?

În acel moment realizez distanța străbătută și cât sunt de delimitată de modul occidental de a gândi și acționa!

Desigur, că prin experiență, după o serie de observații, dar și cu grija de a trăi degajat și senin ca Agpaoa, de a mă adapta circumstanțelor, nu l-am întrebat nimic. Știam deja: plecarea lui înaintea restului echipei, numărul mașinilor la dispoziția tămăduitorilor și ajutoarelor, numărul de locuri la

bord...

Din probabilitate în probabilitate, am înaintat în înțelegerea mișcărilor pe care avea să le efectueze mica trupă și am notat că a dori ceva presupune de asemenea să știi să fii unde trebuie la momentul potrivit.

Incertitudinea a fost stăpânită: noi convenienţe legate de timp, loc, spațiu, o bună integrare în momentul trăit, un limbaj tacit s-a stabilit în cele din urmă între echipă și mine. Am învățat să recunosc semnele și să le ghicesc conținutul, să trag concluzia și să mă supun ei.

În acea zi, realizez ce distanță mă separă de confratele meu medic. De el și de mulți alții. Astfel am pătruns în această lume intermediară unde totul este diferit. Aici se plasează medicina celei de a doua lumi. Pentru că legile ei nu corespund celor ale lumii obișnuite, e nerecunoscută și respinsă. Dar cei care au făcut un pas în invizibil, conștient sau inconștient, l-au apărat: vrăjitori, șamani, tămăduitori, vechi acupunctori... Ei cunosc simbolul, limbajul invizibilului. Desigur, acesta iese din demersul rațional, dar este impregnat de o logică minunată, care, bine înțeleasă, îi dă puterea de a deveni operațional.

Atunci, energia potențială pe care o poartă, se actualizează și devine activă. Da, simbolul poate deveni activ în sânul macromoleculei și să acționeze pe sistemul biologic uman. Vom încerca să vă împărtășim acest traseu din probabilitate în probabilitate. Vom avansa de-a lungul acestor meandre care, ca și confratelui psihiatru, vă vor pune semne de întrebare. Dar lăsați-vă conduși...

1

Trezire la energie

Concepția noastră pur materialistă, bazată pe studiul unui cadavru și pe fiziologia mecanicistă, ea însăși sprijinită pe lucrări de laborator, este incapabilă de a sesiza realitatea noastră subtilă.

Ca anestezist reanimator al centrului de chirurgie cardiovasculară al spitalului Broussais, în perioada primelor inimă-plămân artificiale, remarcasem că unele intervenții se soldau cu un eșec datorat unei defecțiuni a aparatului, și nu reparației cardiace. Când apărea o pană a aparatului, bolnavul intra în comă la sfârșitul intervenției, prin lipsă de oxigenare a creierului. Avansam această ipoteză: dacă bolnavii nu se trezesc, se datorează faptului că creierul lor a suferit prin deficit de oxigenare. Unele celule muriseră deja, dar altele puteau să se găsească doar în suferință... Administrarea unui aliment cu asimilare imediată putea, eventual, să restabilească metabolismul celulei... Mă gândeam la cocarboxilază, care eliberează imediat o energie utilizabilă. În baza acestui principiu, am făcut o tentativă terapeutică asupra unui băiat care se afla în comă de trei zile, injectându-i succesiv trei fiole intravenos, supraveghind atent pacientul meu. Încă de la prima injecție, respirația i s-a amplificat. La a doua, a deschis ochii. La a treia, a bombănit furios, pare-se pentru că fusese smuls din spațiul unde se găsise până atunci.

Am mai repetat acest tratament la alți pacienți. Rezultatele au fost adesea spectaculare, dar inconstante. Acest lucru îmi întărea convingerea. Era cu siguranță vorba de o relansare a metabolismului, și în funcție de gradul de afectare a celulei cerebrale, exista răspuns sau nu. Dacă tulburările celulare erau încă reversibile, esterul pyrofosforic al vitaminei B1 sau cocarboxilaza jucau rolul de declanșator.

Am obținut din laborator un studiu experimental al acestui produs pe câine în stare de anoxie. Rezultatele au apărut în revista "*Agressologie*" publicată de Laborit. Ele nu confirmau observațiile mele. Exista deci un

imponderabil ce nu putea fi evidențiat de laborator. Era energia!

În aceeași perioadă am adormit un bolnav în clinică pentru o intervenție digestivă. Totul s-a desfășurat cu bine, trezirea a fost normală și l-am părăsit cu banalele prescripții post-operatorii. Către cinci dimineața, am fost chemată de chirurgul Jean Vaysse, care mi-a spus că bolnavul se află într-o stare comatoasă inexplicabilă; un cardiolog și un neurolog cu renume n-au decelat nici o cauză.

Am verificat conținutul flacoanelor de perfuzie. Toți compușii figurau pe etichete și corespundeau întocmai indicațiilor mele. Atunci, mereu cu "energia" în minte, i-am administrat încet o injecție cu ser glucozat hipertonic 30%, pentru a-i "hrăni" creierul.

Bolnavul se găsea cu adevărat într-o stare alarmantă: tensiunea arterială menținută cu vasoconstrictoare, puls slab și rapid. Pe măsură ce injectam, lucrurile se schimbau. Deodată, respirația s-a amplificat, pulsul și-a accentuat bătăile și pacientul a deschis ochii, m-a privit, a zâmbit și mi-a vorbit.

Eram tot atât de surprinsă ca și cei care mă înconjurau! Glucoza fusese suplimentul de energie necesar celulelor cerebrale capabile de a se recupera în totalitate în acest caz. Fusese vorba de o comă hipoglicemică, ce scăpase tuturor din vedere. Infirmiera obosită, administrase o doză de insulină mai mare decât cea prescrisă!

La spital, am continuat totuși să lucrez ani de zile după protocolul clasic, convinsă în același timp că îmi scăpa ceva important.

Este inutil să reiau condițiile plecării mele din spital, le-am expus pe larg cu o altă ocazie. Să reamintim doar că moartea mamei mele m-a determinat să fiu conștientă de carența enormă care exista în universul medical spitalicesc de căruia îi aparțineam.

De ce suferința, boala, moartea? De unde venim și încotro ne îndreptăm? Nu era bine văzut în mediul nostru să-ți afișezi această neliniște metafizică, dar deodată, aceasta a devenit principala mea preocupare.

Aceasta a constituit originea demersului meu, o lungă încercare străbătută de îndoieli, de rătăciri și erori. Dar porțile unui nou univers s-au deschis încetul cu încetul. A scrie despre această experiență, înseamnă poate a-i ajuta pe cei care-și pun întrebări. Cunoașterea acestei lumi nu se transmite prin cuvinte care nu sunt decât simple repere. Numai în izolare poate fi găsită, în propriul trup, sânge, suflet, după ce a învățat să gândească, să mediteze, într-o confruntare corp la corp cu natura.

Premizele acestei mutații s-au întipărit în mine în perioada de boală a mamei mele, care suferea din cauza generalizării unui cancer operat cu

doisprezece ani în urmă. Durerea ei era imensă iar analgezicele nu o calmau.

Din fericire, am aflat că la Barcelona avea loc un congres de sofrologie. Printre indicațiile sofrologiei, era enumerată și durerea. I-am luat pe părinții mei acolo. Caycédo, un psihiatru întors din India, crease această nouă disciplină. Folosind principiile yoga, ale conștientizării energiei și a noțiunii de conștientizare a imaginii propriului corp, făcuse din aceasta o tehnică ruptă de orice dimensiune spirituală, menținând totdată acționarea în limitele unei gândiri pozitive.

La Barcelona, mi s-a părut că aterizasem pe o altă planetă. Conferințele vorbeau despre ceva ce nu era niciodată denumit ca atare, dar pe care conferențiarii păreau să-l cunoască. Acest ceva era invizivil, impalpabil, indozabil, fără nume, dar despre el se vorbea ore în șir, atribuindu-i-se merite și indicații medicale. Ne ocupam de șarade?

Totodată, referirile la fiziologie și patologie erau presărate cu erori și mă întrebam ce credit să acord "necunoscutului" evocat în aceste condiții.

Ca și ceilalți colegi medici prezenți, îmi venea să-i acuz de șarlatanie și să dispar dacă nu m-ar fi reținut existența unei mame ce suferea și gemea lângă mine.

Ea aștepta cu curaj ca unul dintre acești negustori de speranțe să-i ușureze suferința, căci la ea, speranța înlocuise disperarea și-i alina nenorocirea. A asistat la conferințe, apoi a urmat grupul în locul unde congresul se încheia cu exerciții practice. Am înțeles atunci despre ce vorbeau "ei". Am aflat pentru prima oară și eu și ea că nu mișcarea conta, ci faza de repaus intermediar, care permitea conștientizarea a ceea ce se petrecea la nivelul senzațiilor corporale. Însemna să pornim la cucerirea propriilor noastre senzații!

Toate acestea erau profund noi pentru mine, deși eram foarte pricepută la gimnastică, dans și acrobație. Niciodată nu-mi închipuisem un exercițiu fizic sub acest unghi de vedere.

Mama mea descoperea și ea această lume și nu mai era bântuită doar de durerea care o tiraniza. Percepea și alte senzații la nivelul mâinilor, brațelor, toracelui, abdomenului, membrelor inferioare... existența unei energii până atunci necunoscute. Am surprins de mai multe ori pe chipul ei o expresie de seninătate neobișnuită.

Am învățat împreună ce însemna gândirea pozitivă, atitudine nouă într-o societate în care informația nu pune în valoare decât elementele negative ale vieții și în care religia dominantă, ne determină încă din copilărie să ne

recapitulăm în fiecare seară păcatele şi să ne temem de diavol şi de infern.

Un alt element nou: a trebuit, ca exerciţiu, să ne concentrăm atenţia asupra unui "Obiect natural" şi să ne identificăm cu el. Scopul exerciţiului l-am înţeles mult mai târziu.

Am învăţat să recurgem la artificii faţă de noi înşine în caz de boală sau suferinţă. Mama mea - vai, cât de motivată, - a învăţat să-şi imagineze că membrul ei dureros era din ghips. Am văzut-o jucându-şi atât de bine rolul, încât uneori mergea astfel, încât chiar ai fi crezut că are un picior de ghips. Spunea că astfel reuşeşte să-şi controleze mai bine durerea.

Descopeream importanţa condiţionării, a autosugestiei, ca şi beneficiul terapeutic ce se putea obţine în acest fel (fără a descoperi încă şi mecanismele subtile). Legile neurofiziologiei îmi apăreau mult depăşite. Cele ale motivaţiei le înlocuiau. În cazul mamei mele nu era vorba de hipnoză, nici de şarlatanie în cazul lui Caycédo. Ignoranţa şi credulitatea nu o păcăleau pe mama: era vorba pur şi simplu de conştientizarea unei funcţii încă nedesteptate prin educaţia noastră.

Dar cum era capabil să se declanşeze acest mecanism şi de ce?

Am descoperit că durerea şi speranţa erau ghizii săi. Aceşti doi factori interveneau şi în ceea ce mă privea şi dezvoltau o toleranţă nouă şi nepreväzută faţă de această medicină, deşi condiţionarea mea anterioară şi rigoarea gândirii - moştenire a unei şcoli de cardiologie - nu m-au făcut deloc tolerantă faţă de erorile de fiziologie sau fiziopatolgie comise în şedinţele de instruire...

De atunci am remarcat adeseori cum membrii unei familii puteau - din dragoste - să-şi revizuiască obiceiurile şi condiţionările lor cu prilejul bolii unei fiinţe dragi. *Suferinţă, speranţă, dragoste*, sunt trei factori de evoluţie, trei motivaţii puternice pentru a revizui totul.

Este nevoie însă de a se produce întâlnirea cu factorul de trezire şi ca individul să fie pregătit să evolueze...

Unii indivizi sunt foarte devreme încremeniţi în viaţa lor, incapabili de a progresa, de mutaţii interioare, de a-şi reorganiza sufletul.

Victime ale unor condiţionări provenind încă din copilărie, vor fi incapabili să-şi găsească autenticitatea, propria individualitate*.

În fapt, omul are două părţi distincte: personalitatea şi individualitatea. Jean Vaysse** defineşte astfel personalitatea: "Personalitatea din om este

* M. Aïvanhof, "*Individualitate şi personalitate*", ed. Prosveta.

** Jean Vaysse, *Către trezirea de sine*, ed. Tchou.

ceea ce nu vine de la el, ci ceea ce i se conferă din exterior, ceea ce a învăţat sau-ceea ce reflectă.

Personalitatea se dezvoltă în funcţie de circumstanţele exterioare (locul, epoca, mediul) de care ea depinde aproape în totalitate. Deşi condiţionările ce o alcătuiesc sunt foarte solide, ea poate fi modificată mai mult sau mai puţin profund prin schimbarea circumstanţelor; ea poate fi modificată aproape în întregime şi uneori destul de repede; ea poate fi pierdută, corectată sau întărită.

Esenţa o constituie ceea ce este înnăscut, adică însuşirile şi limitele proprii fiecăruia, ea este patrimoniul său în viaţă şi ceea ce este dator să facă să evolueze în bine... Ceea ce este prorpiu-zis al său, îi aparţine cu adevărat şi îl însoţeşte peste tot.

Contrar personalităţii, esenţa nu se poate pierde şi nu poate fi modificată fără consimţământul, cel puţin tacit, al subiectului.

La un individ slab, care se lasă condus de ambiţă, esenţa poate fi înăbuşită sau chiar stinsă fără a-şi da seama; sau dimpotrivă, ea poate fi eliberată sau reechilibrată. Dar nu poate fi dezvoltată fără o participare activă a subiectului. Schimbările esenţei sunt lente şi necesită un efort, un timp, o profunzime mult mai mare decât schimbările personalităţii.

Esenţa şi personalitatea au ca suport un al treilea element constitutiv al omului: corpul său organic. Acesta este instrumentul prin intermediul căruia se realizează toate schimbările ce fac posibilă viaţa lui. Aceste trei elemente sunt factorii iniţiali care îi sunt daţi omului la naştere. Fiecare dintre ei are un centru de gravitate. Centrul de gravitate este centrul motor; cel al esenţei este centrul afectiv, cel al personalităţii este centrul intelectual*".

Mă alătur astăzi gândirii lui Jean Vaysse, inspirată de şcoala lui Gurdjieff, însă prima oară când mi-a vorbit astfel, am zâmbit. Şi când mi-a spus că numai corpul nostru fizic va muri, în timp ce partea subtilă a fiinţei noastre - esenţa - va supravieţui, am fost complet surprinsă şi nu l-am crezut nici o secundă. Mă întrebam cum poate un om de bun simţ, unul din cei mai mari chirurgi parizieni să vorbească în felul acesta? Refuzam să-l urmez pe această cale.

Dar zdruncinarea centrului meu afectiv (să folosim termenii lui) a fost capabilă să trezească "esenţa" mea şi să antreneze cercetarea care a urmat.

* Jean Vaysse, op. cit.

2

Descoperirea simbolului

Cum să pui mâna pe această comoară bine ascunsă, misterul bolii? La începutul acestei căutări, acceptam toate sugestiile lui Caycédo, supunându-mă ședințelor neitikria (inhalații de apă călduță și sărată pe o nară și evacuarea ei pe cealaltă) practicând exerciții de încordare-relaxare, regăsind pe cale imaginară frumosul copac din parcul hotelului. Îmi era stimulată curiozitatea, care alterna cu perplexitatea în fața unor rezultate terapeutice. Rod al coincidenței? Al unei întâmplări fericite? Cum să stabilești o legătură de la cauză la efect? Nu dispuneam de nici un mijloc de detecție. Totuși Caycédo deținea o metodă capabilă să ajute bolnavii fără folosirea unui medicament, fenomen nou pentru mine în 1970. Acest lucru părea a fi magie.

Totuși, aveam o oarecare pică pe el, incapabil să-mi explice de ce și cum acționa, făcând erori de fiziologie și fiziopatologie, disciplinele mele preferate la acea vreme. Decesul mamei mele din noiembrie 1970 a constituit o nouă agresiune. Mai mult ca oricând, marile teme ale vieții și morții deveneau actuale, se constituiau într-o întrebare - vai, cât de dureroasă! - și fără răspuns. Pentru a dobândi o oarecare liniște, eram datoare să pun ordine în rândul acestor probleme.

Întâlnind ceea ce mi se părea o cale de ieșire din închistarea occidentală, m-am dedicat studiului sofrologiei sub conducerea lui Jacques Donnars, și m-am integrat acestor grupe de lucru.

Studiul nu se mai efectua din cărți, ci asupra propriei persoane! Astfel am parcurs tehnicile de grup; reprezentarea mentală, bioenergia etc. Așa înveți să privești cum trăiește personalitatea ta, să-ți recunoști esența. Absorbită de muncă, de părinți - soț, copii - nu avusesem timp să mă cercetez nici măcar în mod superficial pe mine însămi; vedeam că totuși unii consacră acestui lucru câteva seri pe săptămână, uneori weekend-uri și chiar concedii... Dacă acest studiu n-ar fi fost condus de un medic, s-ar fi putut spune că-mi

petreceam timpul în sânul unei secte. În imediata mea apropiere domnea scepticismul și se întrebau ce stranie activitate desfășuram... A te cunoaște pe tine însuți este totuși o treabă care cere curaj. Evident, e mai simplu să găsești un țap ispășitor, "un obiect-pubelă", mai ales din familie sau de la locul de muncă - această stârpitură, acest om de nimic, această jigodie - decât să te raportezi la propria persoană pentru a explica dificultatea ta de a supraviețui...

Împingeam ușor ușa spre o altă lume, în ciuda dificultăților pe care le reprezenta faptul de a mă observa cu luciditate, de a fi o parte din circuitul social care m-a construit, de a observa adevărul meu interior. Trebuie distrusă această stare schizofrenică nesănătoasă în care educația și societatea ne plasează. Trebuie să devenim o ființă vie, condusă de intuiția sa, atentă la limbajul său interior.

În acest moment al vieții mele știam că mă îndreptam pe un drum ce îmi era potrivit și că nimic și nimeni n-ar fi putut să mă abată de la el. Se puneau încă o mie de întrebări nerezolvate de către medicina clasică. Trebuia să mă gândesc la ele în felul meu. Se impunea o altă formă de cercetare medicală, pentru că a noastră era, cu toată aparența de modernism, desuetă, costisitoare, și lăsa fără răspuns cea mai mare parte a întrebărilor noastre.

Era indispensabil să dobândesc un spirit nou, să o rup cu mediul spitalicesc.

Conducerea unui serviciu timp de cinci ani îmi lăsa sentimentul de timp pierdut. Mai multe evenimente m-au ajutat atunci să înfrâng ezitările, și ruptura s-a produs.

Părăsind astfel starea de siguranță pentru aventură, atitudinea mea a părut scandaloasă celor apropiați. Pentru a supraviețui, mă mulțumeam cu două supliniri în timpul dimineților într-o clinică, folosind restul timpului pentru studii noi.

Dar am înțeles curând că nu mai era loc pentru mine în societatea noastră medicală. Atitudinea mea provoca neliniște: cum se făcea că un copil lipsit de premedicație*, dar pe care îl sofronizasem pe un culoar, se lăsase așezat pe masă și i se administrase o injecție intravenoasă fără să scoată un cuvânt, cu zâmbetul pe buze?... (Îi sugerasem că se dădea cu sănioța pe munte!) Cum se făcea că un om cu insuficiență respiratorie, căruia suturile abdominale îi cedaseră și care-și aruncase de șapte ori sonda de intubație traheală care-l lega

* Premedicație - injectare de medicamente care conduc la adormire și suprimă teama.

de aparatul de respiraţie artificială, se lăsa dintr-o dată intubat de mine, fără anestezie? Cum a acceptat liniştit, timp de o săptămână această sondă, până ce şi-a revenit? Cum reuşisem să-i reglez ventilaţia fără ajutorul nici unui examen de laborator?

Provocam nelinişte, suscitam revizuiri, încă imposibile, întrucât pentru aceştia momentul îndoielii nu venise încă...

Atunci am întrerupt definitiv cariera mea de anestezist-reanimator.

Întrucât sofrologia răspunsese aşteptărilor mele, trădam tot mai des tehnicile medicinei predominante, sperând să înmulţesc în acelaşi timp numărul de răspunsuri la imensa mea ignoranţă.

Aveam acum timp să urmez cursuri de acupunctură, de homeopatie, de "cinorteză", nume conferit de către Eric de Winter fenomenului denumit în mod curent manipulare vertebrală. Am învăţat hipnoza, care trebuie diferenţiată de sofrologie, deşi unii le confundă. Şi, întrucât îmi propusesem să abordez tot ce era respins de puterea medicală, am adăugat la acest palmares astrologia, şi mai târziu fitoterapia...

Un lucru era evident: patronii au dreptate să califice aceste practici medicale drept ilegale, căci acceptarea lor i-ar face să admită că trebuie să-şi reia viaţa de studenţi şi să coboare de la catedrele lor...

Toate dificultăţile întâlnite când m-am apropiat de sofrologie au reapărut când am studiat acupunctura. Ca şi în sofrologie, se făcea descrierea a ceva invizibil, impalpabil, imposibil de măsurat. Slabele diferenţe de potenţial măsurate între un punct de acupunctură şi un punct oarecare de pe piele, fotografiile lui Kirlian, erau pentru mine echivalentul unei înregistrări electrocardiografice sau electroencefalografice. Fără să mă tulbur, asimilam - nu fără dificultate - numele şi numerele punctelor chineze şti; funcţia meridianelor şi perturbările lor sub influenţa vântului sau a umidităţii, în schimb, mă lăsau neîncrezătoare. Energia numită "vicioasă" nu era oare o invenţie facilă menită să "înece peştele" şi să eludeze cauzele ştiinţifice?

Pe scurt, pentru mine, omul rămânea încă independent de natură. Nu aveam totodată nici o idee despre funcţia şi manipularea simbolului. Voi mai rămâne un timp materialistă şi analitică în faţa acestor diferite medicine, pe care le studiasem totuşi cu seriozitate. Aveam onestitatea de a recunoaşte că sistemului meu de înţelegere îi lipsea o verigă, dacă nu cumva un lanţ. Alţii, pentru a se asigura de competenţa lor, hotărau că aceste medicine se supuneau percepţiei obişnuite. Era oare pentru a convinge facultatea sau pentru a masca prăpastia ce-i separa de realitate?

Eram conştientă de ignoranţa mea, de incompetenţa mea şi îi invidiam

pe elevii care se simţeau aparent bine în această incoerenţă. Regăseam neliniştea de pe când aveam şase ani, admirând colegii de clasă care ştiau deja să citească şi-mi aminteam de timpul când mi se spunea: "Este rândul tău, citeşte". Ajutată de şansă şi plimbând degetul sub cuvinte, mă prefăceam că citesc, atunci când nu făceam decât să recit textul deja citit de ceilalţi, foarte nefericită în faţa acestor semne a căror valoare şi înlănţuire îmi scăpau. Situaţia de atunci fusese aproape identică. Meridianele şi punctele se situau într-o lume în care eu nu aveam încă deloc acces.

Se spunea că la Montpellier, Lavier cunoştea foarte bine acupunctura. Am studiat cu el noţiunile elementare şi am aflat două lucruri esenţiale: vechile texte chineze erau foarte prost traduse în chineza modernă. Chineza având o scriere alcătuită din simboluri, trebuia să fii familiarizat cu acestea ca să obţii o traducere corectă. Cea de a doua informaţie se baza pe povestea vulturului şi a furnicii, care inventariau ceea ce se afla pe o masă. În timp ce răpitorul putea face inventarul dintr-o singură bătaie de aripă, furnica trebuia să străbată totul în lung şi în lat şi chiar să-şi ocupe toată viaţa cu acest lucru. 1. Vulturul reprezenta gândirea prin simboluri. 2. Furnica - gândirea analitică.

Situaţia se limpezea. Era mai important să munceşti mai degrabă ca vulturul decât ca furnica, problema fiind acum să ştii ce era gândirea simbolică. Am cutreierat librăriile şi anticariatele, neştiind de existenţa librăriilor cu cărţi ezoterice. Amestecam literatura din domeniul psihiatriei, psihanalizei, ocultismului, de factură universitară şi romanţată pe această temă. Mi-au căzut în mână dicţionare de simbolism, de analize simbolice, dar era de negăsit cheia acestei gândiri simbolice.

Nu găseam calea de acces.

"Când elevul este pregătit, maestrul apare".

Frunzărind teancuri de lucrări în cartierul Latin, am pus mâna într-o zi pe o cărţulie mică, semnată cu un nume străniu: Michaël Aïvanhov*. Se vorbea acolo despre simboluri. Autorul explica astfel: "Prisma descompune lumina în şapte culori. Sub acest fenomen aparent banal se ascunde un mare mister". Atâta măreţie pentru a exprima un fenomen simplu şi binecunoscut în fizică (dezvoltat la capitolul legilor descompunerii luminii) m-a făcut să zâmbesc...

Zâmbind în continuare, am mai citit că în mod simbolic, cele trei laturi ale prismei reprezentau cele trei principii care se găsesc în om: intelect, inimă

* Fraternitatea albă universală, ed. Prosveta.

şi voinţă, dar şi gândire, sentiment şi acţiune, sau mai degrabă tată, mamă şi copil. Dar puteau să fie şi acidul, baza şi sarea. Lungimea, lăţimea şi înălţimea. În fiziologie, plămânul este prisma care retrimitea aerul transformându-l în şapte forţe distribuite imediat în organism în timpul expiraţiei. Stomacul permitea totodată digestia alimentelor, generatoare la rândul lor de şapte feluri de energie...

Câteva rânduri, care îmi conferă într-o clipă cheia simbolismului! Acupunctura şi energia devin dintr-odată noţiuni vii. Lumina este energie. Culorile curcubeului: cele şapte forme ale energiei, iar omul este o prismă!

Prisma ascunde totodată taina vulturului. Prin ea, gândirea capătă viteză. Cunoscând două elemenete ale unui ansamblu, al treilea poate fi ghicit prin analogie şi iese deodată din umbră...

De atunci, aceste fascicole ale căror prime rânduri mă făcuseră să zâmbesc, au devenit însoţitorii mei credincioşi. Studiindu-le, am sentimentul că mă adap la izvoarele Cunoaşterii.

Întâlnirile întâmplătoare şi diferitele medicine care-mi întretăiau calea, mă apropiau încet încet de pragul celeilalte lumi.

Michaël Aïvanhov îmi deschidea porţile şi întocmai ca şi Alice în ţara minunilor, treceam de cealaltă parte a oglinzii. Însă cufundată fiind într-o ceaţă luminoasă, nu-i distingeam încă comorile. Un timp am citit poveşti care cuprindeau gândirea noastră simbolică occidentală: *Albă-ca-Zăpada şi cei şapte pitici, Tom Degeţel şi cei şapte fraţi, Cizmele de şapte poşte,* poveşti care au o oarecare similitudine cu lumina şi cele şapte culori...

Gândirea simbolică era deci această calitate atât de naturală pe care copiii şi civilizaţiile considerate "barbare" o aveau în mod spontan, de la sine! <Amănunt> suprimat în mod arbitrar prin educaţia pe care o primisem.

Ceea ce căutam părea o nebunie! Nu luptam decât pentru a-mi redobândi patrimoniul meu şi să-l exploatez pentru a înţelege o altă medicină, al cărei acces îmi fusese interzis. Dar era o crimă!... Câtă afecţiune am irosit pentru acest act de delicvenţă, câtă lipsă de înţelegere şi câte critici răuvoitoare n-am îndurat!

Devenisem studenta diferitelor medicine şi îmi formam o părere asupra învăţământului paralel. Eram recunoscătoare pentru tot ce primisem şi doream acum să "sap" singură, pentru a da acestei lumi noi gustul trăirii.

Parapsihologii pe care-i frecventasem un timp, mă învăţaseră despre realitatea fenomenelor stranii, capabile să emane din această lume, ale cărei taine le căutam. A rămâne la suprafaţa acestor lucruri, a te mulţumi cu

enumerarea, cu prezentarea statistică într-o formă făţuită nu realiza, după mine, actul de credinţă necesar pentru a le pătrunde. Materialişti binevoitori, ei reprezentau doar o categorie revoluţionară şi nimic mai mult. La acea dată, nu cunoşteam gradul lor de sinceritate. Oare descoperirea acestora nu era doar o simplă "breşă"?

Ieşind în mod voit din ceea ce începeam să percep ca angrenaj al unui nou sistem, dorind să mă implic într-o cercetare nouă, personală, îi părăseam, privindu-i cum se zbăteau cu o speranţă nebună: aceea de a-i convinge pe cercetătorii ştiinţifici sadea, pe cei care tremură la gândul că lumea ar putea fi şi altceva decât produsul intelectului lor, pe cei care uită că se găsesc în istoria Terrei doar pe durata unui oftat.

Aproape acum 5 000 de ani, cosmogeneza taoistă cunoştea deja legăturile ce unesc Cerul şi Pământul prin intermediul Omului.

Tao, unitate supremă, este simbolizată de un cerc ce conţine laolaltă Yin şi Yang, simbolurile pământului şi cerului. Două principii aparent opuse, dar de fapt complementare, căci noaptea zămisleşte ziua iar ziua dă naştere nopţii.

Simbolul Yang este reprezentat de o linie (—) iar simbolul Yin este reprezentat de două linii (– –), însumarea lor formând ternarul (⚌), adică Omul, rod al Cerului şi al Pământului, al Zilei şi al Nopţii...

Pentru Om, a evolua înseamnă a rezolva această aparentă contradicţie, să-i desfăşoare efectele într-o maieutică* pozitivă şi armonioasă, după cum Ziua şi Noaptea au ştiut să nască armonia Răsăritului şi a Apusului. Dar această "Creatură" posedă un Dublu invizibil, care este realizat din Energie. Unică în aparenţă, Această Energie este la rândul ei triplă, alcătuită din energiile OE, YONG şi TSING.

- Energia OE, de origine celestă, deci pozitivă, străbate corpul după meridianele numite TSING-KANN. Ea este defensivă, constituind armata noastră.

- Energia YONG, de origine terestră, deci negativă, străbate cele douăsprezece mari meridiane în douăzeci şi patru de ore, timpul de rotaţie a Pământului în jurul axei sale. Ea este cea care ne hrăneşte, ne întreţine.

- Energia TSING este capitalul energetic care ne este atribuit la naştere. Ea nu se va reînnoi. Bipolarizată, rod al unirii masculinului cu femininul, este

* Maieutică: metodă prin care Socrate, fiu de moaşă, se lăuda că moşeşte gândurile pe care spiritele le posedă inconştient.

capitalul nostru ereditar.

Deci, în interiorul Unității cosmice, există o dualitate; Cerul și Pământul legate între ele prin OM.

Capul îl leagă de Cer, Tatăl său. Abdomenul și membrele îl leagă de Pământ, Mama sa. Toracele, parte intermediară, așa cum o demonstrează mișcările ritmice ce îl animă, depinde alternativ de unul sau celălalt.

Pentru Antici, Omul este încă legat de Entități: de Aștrii care strălucesc pe cer, de Sunetele ce străbat Cosmosul, de Culorile Luminii. Tot atâtea semne care demonstrează existența unui dialog. Dialog amăgitor pentru unii, uluitor pentru alții, pentru cei cărora intuiția ascuțită le conferă puterea de a înțelege mesajele și de a le folosi.

Anticii le-au descifrat tainele și au învățat că sănătatea depindea de armonia dintre Elemente și Om. De aici au dedus o terapeutică: acupunctura tradițională.

Pornind de la cele patru puncte cardinale și de la un centru, au stabilit Legea celor Cinci Elemente. Aceasta rezumă organizarea lumii și precizează locul omului în sânul acestui mod de organizare.

De fiecare din cele cinci elemente este suspendată o *coloană ierarhizată*, ce se supune legii Corespondențelor*.

Pe aceeași coloană recunoaștem armonia prezentă între o planetă, o orientare, un anotimp, o culoare, un organ, un viscer, un simț, o regiune a corpului, un artificiu, o umoare, un miros, un gust, un sunet, o caracteristică psihică, o calitate de energie. Dar și o corespondență animală, socială, alimentară, vegetală.

Un punct precis de acupunctură corespunde, desigur, unui anume element. Caracteristicile acestui punct diferă în funcție de anotimp, de zi, de oră...

Bolnavul are tulburări în urma unei mari spaime? Acupunctorul examinează pulsul care, din cele douăsprezece, reprezintă teama și care este cel al meridianului rinichiului. Apoi caută ecoul acestei perturbații asupra celorlalte meridiane. În fine, determină elementele compensatorii: un regim, o schimbare de climat, o călătorie (într-o direcție indicată de cele cinci elemente), și bineînțeles, punctul de punctură ce va aduce echilibrarea. Această cunoaștere a ierarhiei și a legilor Corespondenței permite o stăpânire a Energiei, deci a Dublului Omului, ființă aparent materială, dar pe care vechii chinezi, cu ajutorul observației conjugate cu Intuiția, o recunoscuseră deja ca fiind o manifestare a invizibilului.

* Dr. Jean Choin: Căile raționale ale medicinii chineze, ed. S.E.L., Lille.

3

Imaginea corpului

Odată făcut primul pas în lumea cea nouă, trebuia de-acum s-o explorez, să-i cunosc geografia, însă pentru aceasta trebuia să-mi asigur un ghid competent și niște puncte de reper.

Aud vorbindu-se de o lucrare a lui Castaneda: *"Iarba și micul fum"*. Un maestru mexican îl ajutase să atingă cu degetul această lume neobișnuită. Dar nu-mi convine calea sa, care folosește ciuperci halucinogene. Cu toate că unii consideră că este bine ca punct de plecare să întreprinzi experiența pentru a dobândi un reper, eu găsesc nepotrivit să te apropii de o lume necunoscută într-o stare de spirit alterată. Cum să fac în mod lucid o trecere solidă în revistă, cum să-i studiez funcțiile și să deduc posibilele aplicații medicale? Este o fantezie pe care ți-o poți oferi dacă vrei să visezi, însă este interzisă unui terapeut care are bolnavi în îngrijire.

Dar împrejurările mă vor ajuta.

Prin intermediul sofrologiei am ajutat o infirmieră anestezistă, iar ulterior, când am revăzut-o, mi-a spus într-o doară că un văr de-al ei practica o medicină nouă, auriculomedicina, despre care dorea să-mi vorbească. Era mirat că nu mă cunoaște, căci un medic de spital cu înclinații spre diverse medicine, în acest an 1972, nu era un lucru curent.

Sigur, nu fac caz de originile mele în acest mediu unde mă simt mai degrabă confuză. A aparține unui alt fel de mafie ce a pus stăpânire pe puterea medicală și pe clientelă, care-și continuă faptele dăunătoare prin intermediul concursurilor și al ierarhiei spitalicești, nu mi se părea o recomandare bună...

Iată o greșeală din partea mea: lumea facultății și a titlurilor sale, cea a spitalului și a faptului de a conduce o secție (fără a te ocupa de problema investițiilor financiare în ziduri și de responsabilitatea față de personal) constituie pentru mulți dintre noi un privilegiu. Și aceasta permite să-i privești

cu un oarecare dispreț pe cei care acordă îngrijiri făcând totodată față înjositoarelor probleme financiare.

Mă întâlnesc deci cu acest medic, elev al unui confrate din Lyon, Paul Nogier, despre care mi se spune că a format un grup, GLEM, ce se reunește pentru lucrări o dată pe lună.

Mă convinge să mă alătur acestuia.

Acolo aflu că pe ureche se poate regăsi proiecția anatomică a corpului uman. Înțeparea în anumite puncte are o acțiune curativă asupra părții corespunzătoare a corpului. Aceasta este auriculomedicina. Principiul reprezentării prin analogie nu este nou, dar utilizarea sa este slab cunoscută. Pe imaginea creierului, reprezentată în toate cărțile, figurează adesea desenul unui homunculus, imagine a corpului la scară redusă, lucru folosit de altfel de către neurochirurgi. Se știe că această reprezentare nu se suprapune exact cu anatomia noastră. Regiunile cele mai solicitate au o mai mare reprezentare decât celelalte. Astfel, degetul mare și indexul ocupă o suprafață imensă în comparație cu picioarele (afară de cazul când este vorba de un patinator).

Sofrologia folosise deja această idee. Prin exerciții indirecte de conștientizare a diverselor părți ale corpului, ea avea pretenția de a redresa imaginea alterată, posibilă sursă de boală... Ca și când un suferind de ulcer stomacal deținea la nivelul reprezentării acestui organ o suprafață imensă care "devora" celelate reprezentări; orice stimul care îl afectează pe bolnav, ca de exemplu un șoc afectiv, agresează cu predilecție această zonă în loc să se răspândească în celalte regiuni. Înțelegem astfel că stomacul ca organ suportă și el acest exces de stimuli și răspunde printr-un ulcer.

Familiarizată cu imaginea corpului pe creier (sub formă miniaturizată) nu mi-e greu s-o recunosc pe ureche. Iridologii o regăsesc în ochi, iar nasoterapeuții în nas. Unii terapeuți o regăsesc în talpa piciorului. Mâinile posedă dermatoglife unde pot fi descifrate unele afecțiuni genetice. Dar medicina clasică nu acordă mare interes acestui gen de fapte.

Ceea ce mă uimește, este eficacitatea atribuită acestor înțepături pe ureche. Teoriile lui Paul Nogier fiind *a priori* greu de acceptat pentru orice persoană de bun simț.

Dorind să cunosc tot ce nu se putea învăța la facultate, am plănuit să mă duc la Lyon. Soarta a făcut ca într-o zi mașina mea să rămână în pană. Lipsea o piesă de schimb și trebuia să aștept trei zile. Având timp liber, i-am cerut Dr. Nogier permisiunea de a asista la consultațiile sale. În primul moment a refuzat, însă a doua zi a acceptat.

Este începutul unei mari aventuri, cea a descoperirii energiei. Paul Nogier îmi pune la dispoziție toate elementele de bază, cele care îmi vor permite să clădesc propria mea concepție asupra Corpului Energetic, asupra a ceea ce eu numesc cel de-al doilea Corp. În plus, mi-a oferit mijloacele de a testa eficacitatea atât de contestată a vindecătorilor și de a recunoaște câmpul lor de acțiune.

Observându-l pe Paul Nogier, am învățat un alt mod de a fi medic. Vin să-l vadă cazurile de mari eșecuri ale medicinii clasice. Își începe interogatoriul în mod invariabil printr-un "de când", căutând o căzătură, o mutare, un accident, care ar fi putut da naștere unei afecțiuni de coloană vertebrală, pe care-și propune s-o trateze prin manipulare.

Uneori este un șoc psihologic, o bucurie, și el spune "coffea". O decepție refulată și anunță "staphysagria"*...

Auscultația, palparea, examenele de laborator, sunt rareori luate în considerație.

Ajunge la examinarea urechii și la punctura sa.

Nu știu când trece timpul, îl privesc ce face cu gura căscată, până seara târziu, fără să obosesc. Ca într-un fel de "tărâm al miracolelor".

El împinge foarte departe noțiunea de posibil definită de medicina clasică.

Trăiesc aici pagini de Biblie. Și totul se petrece cu calm, fără efort. Paul Nogier circulă încet de la biroul său până la masa de examinare, la celălalt capăt al unei camere mari (el afirmă că acesta este modul său de a face sport). După ce se instalează la capul bolnavului, îi ia pulsul de la mâna stângă, în timp ce eu îl iau la mâna dreaptă. Mă concentrez intens ca să simt cea mai mică modificare a bătăilor, pe măsură ce el explorează urechea. Pentru aceasta, deplasează un indicator luminos colorat sau un bastonaș în formă de T, având ca un reper aurul și ca alt reper argintul (uneori un reper negru și unul alb, sau un magnet nord-sud) deasupra diferitelor zone ale urechii.

Acest indicator devine un excitant luminos sau magnetic care produce modificări ale pulsului: un fenomen de "răspuns". Odată examenul încheiat, el plasează acele.

Uneori, rezultatul este instantaneu. Dacă nu, se așteaptă consultația următoare pentru a face bilanțul.

Între doi pacienți, mă întorc cuminte și mă așez la jumătatea distanței

* Nume de medicamente homeopatice

dintre birou şi masa de examinare, aşteptând actul următor. Spectacolul este atât de pasionant, încât uit cu regularitate ora spectacolului de Operă pentru care luasem bilete. J.P.Jacquillat, un prieten, era atunci şeful orchestrei Operei din Lyon, iar opera este spectacolul pe care-l iubesc cel mai mult pe lume...

Trăiesc clipe încântătoare. Nimeni nu poate înţelege entuziasmul meu dacă nu trăieşte toate acestea. Întoarsă la Paris, încerc să împărtăşesc cu naivitate bucuria mea de medic care a descoperit o cale simplă de a ajuta bolnavii. Sunt privită cu compătimire. Le înţeleg îndoielile, care le egalează pe ale mele din timpul primelor şedinţe la GLEM. Acolo, contrariată, observasem sala; auzisem la dreapta mea un personaj ciudat pretinzând că a vindecat o spaimă înţepând un anume punct 0, la stânga mea un altul care tratase un ulcer de stomac înţepând un punct 0', iar în faţa mea, un al treilea afirmând că reduce durerile vertebrale cu un punct de margine... Mă aflam în mijlocul unor iluminaţi, între fabulatori? Dacă toate acestea erau adevărate, facultatea le-ar fi verificat de mult, ar sta mărturie nenumărate comunicări! Era adevărat, iar facultatea nu ştia! De atunci am experimentat aceste lucruri pe pielea mea, am cunoscut tot ce se întreprindea pentru a înăbuşi sau a discredita tot ce reprezenta o ameninţare la adresa lumii materialiste, preocupată să ne convingă că ea este cea care protejează întreaga umanitate.

Nu avea importanţă, ceea ce considerasem a fi imposibil se găsea aici, nu ca o întâmplare, ci reluat în fiecare zi de Paul Nogier.

În ceea ce mă priveşte, mă străduiesc să analizez corect pulsul. Trecutul meu de anestezist şi reanimator, de specialist în anestezia sugarului şi a noului-născut, ca şi de cardiolog - discipline ce presupuneau o bună cunoaştere a cercetării pulsului - nu-mi folosesc la nimic. Am o mie de dificultăţi în a distinge atât pulsul lui Nogier, cât şi cele douăsprezece feluri de puls ale chinezilor; sunt descumpănită.

Pentru a rezuma ce este auriculomedicina şi scopul acestui stagiu, să zicem că am dorit să învăţ percepţia pulsului şi răspunsul său la stimulul luminos, magnetic şi metalic, aplicat pe un punct astfel sensibilizat al urechii. Întrucât există o analogie între forma urechii externe şi forma unui embrion răsturnat, s-a făcut o corelare între ureche şi anatomia corpului în totalitatea sa. Pornind de la această constatare, tratamentul este direcţionat de localizarea anatomică. Punctele receptive la excitaţie sunt tratate în funcţie de un raţionament admis în medicina chineză: un exces de energie se corectează printr-o dispersare cu oţel, în timp ce o insuficienţă se corectează printr-o

tonificare cu aur. După înţepare, repartiţia câmpului energetic se modifică. Ulterior noua repartiţie trebuie direcţionată.

Aceasta este auriculomedicina elementară, anatomică, dar există o optică mult mai subtilă, pur energetică, a cărei descriere nu-şi are locul aici.

În clipa în care reuşesc în sfârşit să percep pulsul lui Nogier, ştiu totodată că AM ÎNTÂLNIT ENERGIA...

El mă învaţă s-o urmăresc, s-o depistez, să-i intuiesc deplasările, să-i detectez ritmul şi viteza. Poate fi regăsită urcând în susul urechii sau coborând, traversând uneori faţa. Se percep "marile pachete" evoluând lent, cu scrupulozitate, ca şi cea care circulă, se opreşte, se întoarce. O înţepătură zdravănă, şi iat-o luând-o din nou la trap şi în sensul cel bun. Există şi cea care-şi face parcursul cu opinteli, pe un traseu cu repetiţii, dar inevitabil, precum şi cea care, vie, chinuitoare, trezeşte cu perseverenţă o durere în momentul când întâlneşte reprezentarea zonei bolnave - durerea persistând atâta timp cât această energie stagnează în acest punct.

De acum înainte, energia şi cu mine suntem în măsură să ne măsurăm una cu cealaltă pe câmpul urechii. În aceasta constă fenomenologia, medicina experimentală care nu poate înşela pe nimeni, acestea fiind datele prezente...asta e!

Sunt în culmea bucuriei când maestrul foloseşte culorile: şapte culori, făcând legătura cu Mihaël Aïvanhof şi concepţia sa asupra descompunerii luminii de către o prismă. Şapte culori care sunt şapte forme de energie şi fiecare ocupă o suprafaţă anume pe ureche!

Paul Nogier foloseşte fragmente de gelatină colorată pe care le pune pe unul din braţe, culoarea devenind factorul excitant revelator al unei anume cartografii a urechii. Când aceasta nu corespunde zonei preconizate, ea trebuie modificată prin punctură pe urechea bolnavului.

Mai târziu, Paul Nogier pune la punct o lampă cu turelă, care poartă minuscule plăci de gelatină, luminate de un bec. Această lampă cu turelă permite proiecţia directă a luminii colorate pe ureche şi detectarea cartografiei corespunzătoare.

Am dobândit astfel posibilitatea de a depăşi frontierele lumii vizibile şi de a trece la depistarea invizibilului, bazându-mă totodată pe elemente de control şi stabilind raporturi. M-am familiarizat cu metodele de cercetare ale şefului. În fiecare zi vine cu o nouă idee "de verificat". Mă uluieşte cu geniul său inventiv. Şi weekend-ul GLEM-ului îşi capătă întreaga substanţă. Nu mă mai bântuie nici mirarea, nici suspiciunea. Mulţi dintre noi însoţesc acest studiu cu reconsiderare, început al unei salutare aventuri interioare. Când

ai perceput Energia, este foarte greu să continui să consideri medicina, boala și moartea, așa cum am fost învățați.

Din păcate, grupul de cercetători uimitori veniți din cele patru colțuri ale Franței și din țările vecine, legați printr-o complicitate trainică și o prietenie frumoasă, este tulburat de prezența unui acaparator, preocupat de ideea de a tranforma această mică academie (termen folosit de Dr. Quagliacenta din Torino) în școală. Atmosfera caldă, prietenoasă, se resimte, cei vechi părăsesc reuniunile. Eu fac la fel. Părăsind un sistem, îmi este peste putință să cad în altul.

Un ciclu s-a încheiat, Paul Nogier m-a înarmat pentru a-mi continua calea mea.

Am cunoscut GLEM-ul în splendoarea sa. Când medici de geniu, refractari la viziunea obtuză a lumii majoritare, evoluau liber. Direcția observațiilor le-a permis acestora să meargă dincolo de cercetările făcute în greoaiele mașini spitalicești. Ei avansau în singurătate și discreție.

Dacă amestecul de nivel de pregătire a permis la Caycédo o anumită fluctuație la nivel de rigoare a cunoștințelor de fiziologie și fiziopatologie - deci a corectitudinii limbajului medical - la GLEM erau cu toții doctori în medicină, ceea ce a condus la o unitate în limbaj, care dădea siguranță exploratorului ce se aventura în sânul acestui grup.

Îl părăsesc pe Paul Nogier și GLEM-ul cu sentimentul de a fi bine așezată pe șinele unei istorii aparent fără risc. Dar, pentru siguranță, voi verifica fiecare traversă, fiecare șurub, timp de luni... și de ani. Este un fapt posibil, întrucât pulsul martor îmi permite să sesizez direct mișcările Energiei. Reinventând astfel propriul meu sistem de examinare, noile mele obiceiuri se îndepărtează de sistemul inițial al lui Paul Nogier, însă, evident, rămân descendentele sale.

Lumea Energiei are mai multe chipuri, ea poate lua nuanțe, ale căror armonice variază în funcție de cristalul uman care percepe, refractă și transmite lumina.

4

Studiu comparativ a două medicine

Un vechi prieten de lucru, șef al unei secții de spital, mă invită la scurt timp să-i "parazitez" serviciul. Temându-se, poate, că i-am uitat bunele tradiții. Îmi propune să examinez cazurile dificile, în paralel cu datele clasice.

Iată-mă înstalată în condiții excelelnte, propice testării urechii în funcție de culorile luminii în raport cu boala și structurarea propriului meu sistem de examinare. Dar nu acord îngrijiri - fiind admisă fără post oficial, liberă să-mi realizez cercetarea - de teamă să nu perturb mersul secției. Totuși, simțul datoriei pe care îl resimte orice medic demn de acest nume, mă determină să depășesc mai mult decât o dată această atitudine.

N-am renunțat la nici unul din principiile mele. Când bolnavul își cunoaște ora nașterii, îi întocmesc harta cerului. Studiasem astrologia timp de șase luni, câte două lecții pe săptămână. (Intervenția mea la Societatea franceză de Astrologie, pe tema importanței astrologiei în medicină, nu fusese pe placul profesorului meu și am fost exclusă de la curs...)

În lumea astrologilor, lume uraniană, excesele și rupturile sunt mai frecvente decât în alte domenii - ceea ce dăunează acestei splendide discipline minoritare, unde dezbinarea domnește permanent.

Incident diplomatic ce-mi va fi totuși util: experiența zilnică de comparare a două medicine și a aspectelor oferite de examinarea temei astrale îmi permite să elaborez și să codific *propriul* meu sistem de înțelegere a bolii.

Cunoașterea simbolisticii planetelor, cea a caselor și examenul principalelor tranzitări, având la bază examenul bolnavului, învăluită de o intuiție creatoare, calitate superioară a ființei umane (să-i deplângem pe astrologii care nu o posedă) îmi sunt suficiente.

Am tot timpul să examinez diferiți bolnavi din secție. Una din primele observații importante este cea a poștașului: într-o zi, specialistul de la

consultații îl cheamă pe patron să examineze un caz deosebit de dificil. Îl însoțesc și eu, fiind mereu în căutare de cazuri excepționale pentru a le studia comparativ. Este vorba de un bărbat tânăr, care cutreieră spitalele și secțiile, înzestrat cu un dosar imens. Nici un diagnostic, nici un tratament n-a fost satisfăcător. Nu-l mai țin picioarele și cade din ce în ce mai des. Se presupune o evoluție spre o boală paralitică. În mod caracteristic, în momentul crizelor, partea superioară a corpului se înroșește și se acoperă de transpirație. Se plânge de adevărate bufeuri de căldură. Examenul endocrinologic și dozările nu aduc nici o informație.

Corpul medical de aici se agită la rândul său, manipulând radiografii și buletine de analiză care se adună în teancuri dezordonate... Observ și analizez în liniște ce lume ne separă! În a mea, totul este simplu: e vorba de o proastă repartiție a sângelui și a energiei, de o parte și de alta a unei linii transversale ce trece prin ombilic. E suficient să asiguri o bună repartiție a lor pentru ca totul să intre în normal...

Dacă aș afirma acest lucru simplu, ei nu m-ar crede! E de preferat să-mi ofer serviciile cu ocazia consultației următoare, dacă aceasta rămâne din punct de vedere terapeutic fără rezultat. De altfel, opt zile mai târziu se grăbesc să-mi încredințeze acest bolnav.

De la primul tratament, transformarea e totală: nici o căzătură, nici o slăbiciune a picioarelor, nici un bufeu de căldură. În afara unei sudații crescute în zona axilară, un moral foarte bun! Este atât de fericit, are atâta încredere în mine, încât dau cărțile pe față, deși ne găsim într-un spital și îi vorbesc despre tema sa astrologică... O temă cel puțin curioasă: planetele erau astfel plasate, încât totul conducea spre mari călătorii... Ca și o viață afectivă și o sănătate aparent înlănțuite! Îi vorbesc despre acestea. Îmi spune că era într-adevăr marinar, dar că femeia pe care o iubește i-a cerut, cu doi ani în urmă, să rămână pe uscat. Singurul serviciu pe care l-a găsit a fost cel de factor (ceea ce nu-i va mira pe astrologi). Puțin după ce a început această muncă, tulburările au apărut...

În fața mea, înțelege singur înlănțuirea faptelor, cauza blocajului de energie și boala ce a urmat.

A treia și ultima consultație este un rămas bun, a doua zi se îmbarcă! Își reia meseria de marinar, pământul solid nu e pentru el. Eu triumf în taină: într-un timp record, printr-o manevră simplă, fără ajutorul nici unui examen, l-am vindecat făcându-l să redescopere sensul vieții sale.

Astfel dă succese nu erau inutile. Îmi permiteau să-mi mențin direcția și moralul în fața criticilor și batjocurilor pe care le declanșau cercetările mele

și concepția simplistă pe care o aveam despre boală.

Mi se întâmpla să fiu mirată de impactul pe care-l putea produce tratamentul meu. El repunea în discuție concepțiile aparent cele mai solide în domeniu...

Alt caz: un bolnav tuberculos, care-i adusese la disperare pe cei din secție. Cu toată spitalizarea și un tratament considerat a nu mai cunoaște eșecuri, bacilul Koch persista în spută, și persista și febra.

Îi întocmesc dosarul. Profesia: face curățenie noaptea în birouri. Cunoaște data, locul, ora nașterii. Îi întocmesc pe loc tema astrologică și mă mir faptul că nimic nu se apropie de profesiunea acestui om... Îi spun ce gândesc. Saltă capul, zâmbește și cu un aer complice, îmi mărturisește că a făcut de mai multe ori avere, mare avere, în străinătate. Dar de fiecare dată un război, o revoluție, au făcut ca totul să se prăbușească. Trăiește ca om de serviciu în Franța, de la ultima sa ruinare. S-a declarat o tuberculoză gravă, de care nu se vindecă.

Îl îngrijesc, explicându-i totodată legile ciclurilor care-i determină viața și modul de abordare a diverselor aspecte, ale căror date pot fi prevăzute.

Cel care mă părăsește este un alt om.

Săptămâna următoare, trecând însoțită de supraveghetoare prin fața camerei sale, îl zăresc, în costum de oraș, cu capul sus, elegant, nemaiavând nimic din sărmana ființă de care mă ocupasem săptămâna trecută.

Supraveghetoarea îmi spune: "Părăsește astăzi spitalul, B.K. a dispărut ca și febra, toate examenele sunt normale".

Bacilii Koch nu rezistaseră speranței într-o posibilă revenire și nici manipulărilor energetice, dar rezistaseră tratamentelor specifice.

Fac apoi cunoștință cu M.X., suferind de o boală extrem de rară: douăzeci și două de cazuri publicate până atunci în întreaga lume, mortale în decurs de doi ani. Tratat cu cortizon, e mereu prezent în secție - fără rezultat. Examinându-l, mă aflu în fața unei asemenea stări de mizerie fiziologică, încât îi aplic totuși un tratament energetic, deși cortizonul îi diminuează efectul. Acum e mereu prezent în biroul meu, unde se simte bine.

Ieșirea sa din spital coincide cu întreruperea cortizonului. Discutăm atunci împreună posibilitatea de a testa efectul tratamentului meu fără această temută medicație. Din nefericire, tatăl său se opune fără replică. Să tratezi o boală extrem de gravă înțepând urechile, nu i se pare ceva serios. Pe de altă parte, cei din spital mă sfătuiesc să nu mă ocup de o afecțiune cu un prognostic atât de sumbru. Aș risca "să-mi pierd încrederea în metoda mea". Totuși, o lună mai târziu, primesc o scrisoare emoționantă, scrisă de

o mână tremurândă. O chemare în ajutor. Nu se mai poate spăla singur, nu-şi mai poate tăia carnea, nici să-şi facă toaleta, nici să se ridice... Mama lui mi-l aduce fără ştirea tatălui.

O ameliorare progresivă îi redă autonomia. Trăind în continuare în scaunul său rulant, poate totuşi să facă câtiva paşi, să se spele, să se alimenteze, să se îmbrace, mai apoi să reia un serviciu la domiciliu, patruzeci de ore pe săptămână...

Pe de altă parte, tatăl îşi duce în mod regulat fiul la consultaţie la spital. Se constată progresele...

În faţa unor noi prescripţii ale medicului, tatăl afirmă într-o zi: "Este inutil, el nu ia medicamente... Dacă îi este mai bine, nu e datorită lor!..."

Mama şi fiul vor face mărturisiri la puţin timp după aceea. Fiind de acord, tatăl îl aduce de acum înainte cu maşina pe fiul său la mine.

Din nefericire, căderea pe scară a unui om care-l poartă pe braţe îi provoacă o fractură de bazin. Dar ameliorarea generală persistă.

De atunci accept să tratez, cu titlu de probă, scleroza în plăci, maladia Charcot, degenerescenţele nervoase şi musculare de tot felul...

Legea invocată în legătură cu cocarboxilaza este mereu valabilă: dacă numărul de celule capabile de refacere este suficient, se produce o ameliorare clară. Dacă masa celulară este definitiv atinsă, dacă celulele nu sunt numai "adormite", ci moarte, atunci nu se poate obţine decât o stare staţionară, evitând agravarea. Un tratament precoce poate evita evoluţia fatală: puseele există, pot fi urmărite pe harta astrologică, dar în clipa când se încheie tranzitul malefic, recuperarea este completă (tratamentul şterge imediat perturbările metabolice din buletinele de analiză). Se impune, desigur, un tratament susţinut.

Continuând studiile mele comparative, cercetez acţiunea mea terapeutică asupra crizelor reumatismale: un pacient paralizat de dureri ce rezistă tratamentului spitalicesc, soseşte pe un cărucior rulant... şi poate pleca pe propriile-i picioare, împingându-l!

Este şocant să constaţi cât de mult este scoasă din posibilităţile de specializare această medicină, ideea de specializare devenind atât de îndrăgită de medicina clasică şi materialistă, fiind caracteristică pentru ea. Ideea de universalitate este o cucerire a medicinii energetice, o mărturie că ea atinge nivelul superior al fiinţei, al celeilalte lumi.

Într-o dimineaţă, o infirmieră împinge căruciorul său de tratamente, plângând. Aflu prin întrebări discrete că este sub tratamentul unui ORL-ist pe care-l cunosc bine, întrucât l-am asistat ca anestezistă - şi a cărui reputaţie

nu putea fi pusă la îndoială.

Nu este prevăzută nici o intervenţie. Totuşi, ea nu mai aude şi o doare urechea. Cu permisiunea şi în prezenţa supraveghetoarei, o îngrijesc, după ce în prealabil i-am testat gradul de surzenie, aproape totală pentru sunetele obişnuite. După tratamentul meu, nu numai că a dispărut durerea, dar a revenit şi auzul. Mirate, îl chemăm pe şef, ca să-i arătăm "minunea". Că faptul l-a deranjat, e puţin spus şi cere ca să nu facem vâlvă în jurul acestui caz.

Am căpătat de asemenea certitudinea că tumorile benigne pot regresa sau dispărea. Iată cazul unei femei, care era de doi ani programată la un chirurg, profesor în urologie, şi la fiecare trei luni îi extirpa polipii vezicali. Ea îl imploră pe medicul ei să acţioneze pentru a înceta această boală. La nimereală, şi penfru că se simte depăşit, mi-o încredinţează.

Se găseşte în acel moment la trei săptămâni înainte de o următoare intervenţie şi prin experienţa acumulată, ştie că polipii sunt prezenţi: aceştia îi sunt semnalaţi de o senzaţie de greutate şi cistită. O tratez în două reprize. A doua zi după întervenţia prevăzută, mă cheamă şi-mi spune: "Bravo! Chirurgul nu a mai găsit polipi, iar eu, eu nu mai simt nimic!..."

Dar trebuie ştiut că aceşti polipi se pot prezenta în trei stadii diferite: cei ce răspund manipulărilor energetice sunt mici, recenţi. Cei mai vechi - mai voluminoşi răspund mai puţin bine, mai lent: un blocaj vechi de energie, care s-a materializat. Cei care au degenerat înseamnă cancer; şi mai pot apărea şi ca atare de la bun început.....

În această ultimă situaţie acord încredere la început, până la proba contrarie, chirurgiei şi medicinii severe, mulţumindu-mă să fortific terenul şi sfătuind familia să ajute pacientul să trăiască într-un climat pozitiv şi decontractat, supraveghind şi igiena alimentară. Este şi momentul ca pacientul să efectueze o muncă ce se adresează spiritului, o muncă desprinsă de lumea materială. Am văzut şi regrese neaşteptate care au durat atâta timp cât s-a menţinut şi liniştea. Dar sunt convinsă că cel mai eficace tratament este cel preventiv. Ar trebui ca fiecare, la schimbarea anotimpurilor, să-şi controleze starea energetică, să menţină o igienă morală şi să lucreze asupra propriei sale persoane.

Multe încercări terapeutice neînregistrate de medicina clasică pot prezenta interes ca terapeutică de susţinere. Dar, desigur, n-aş îndrăzni să combat tratamentul de atac. Când există o tumoră, după părerea mea, cancerul afectează toate cele trei corpuri. Trebuiesc deci tratate toate trei.

O neînţelegere cu patronul pune capăt preţioasei mele experienţe

spitalicești. Pun diagnosticul de scleroză în plăci unui tânăr grădinar, un băiat zdravăn, bine făcut. Dar în absența certitudinilor clinice, este cotat drept "leneș" și declarat apt pentru serviciul militar...

Eu am pus diagnosticul în baza examenului pe ureche și harta astrologică. Ideea mea era întărită și de două nistagmografii cerute în alte secții. Pacientul, mult ameliorat sub îngrijirea mea, are încredere în mine. Totuși, este sfătuit să nu mi se mai adreseze, să lase semnele să progreseze, ca să se precizeze diagnosticul.

Câtă vreme se știe că această boală nu beneficiază de tratament, atitudinea, caracteristică medicului clasic, mă face să mă înfurii. Nemaiputând suporta mult timp starea de spirit a personalului spitalicesc, părăsesc definitv serviciul.

Astăzi, pacientul este bine, tot grădinar, lucrând pe cont propriu. În perioadele de criză, deci de obosealâ, se ocupă de vizite la clienți, își încheie comenzile și conturile. Mulțumită tratamentului, din momentul încheierii perioadei de tranzit astrologic nefavorabil, regresiunile se mențin în totalitate. Atunci, scăpat de crize, își reia lucrul, câte opt ore pe zi. Să mai semnalăm un fapt ce ilustrează importanța corpului vibratoriu: acest pacient nu suportă nici trenul și nici anumite ascensoare. Odată, ducându-se în sudul Franței, s-a prăbușit pe peronul gării de îndată ce a coborât din vagon și a fost spitalizat.

Mi-am urmat deci studiile și am dobândit o experiență în compararea celor două genuri de medicină. A devenit clar faptul că medicina clasică este cea a lumii aparențelor, analitică, orizontală, negând speranța ascensiunii verticale.

Am fost frapată de colaborarea adevărată a kineziterapeuților și a celor ce răspund de grupul infirmierilor, cei care vin în contact direct cu latura umană a bolii pe tot parcursul acestei experiențe.

În mod evident, nu am intenția să-i culpabilizez pe colegii mei. Ei sunt produsul societății și al Facultății. Cunosc prețul care trebuie plătit pentru a-ți asuma mutația și acest moment nu a sosit încă pentru toți.

5

Apropierea de corpul invizibil

Am trăit totuși în acest spital o experiență esențială în desfășurarea trezirii mele la energie.

Mi-a fost prezentată într-o dimineață o bolnavă care avea dureri la un membru fantomă (nume dat durerilor reziduale ce urmază amputării unui membru). Masajele și analgezicele nu-i sunt de ajutor. Iat-o deci întinsă pe masă. Folosesc deseori în această perioadă lampa cu turelă a lui Paul Nogier și o curiozitate aparent fără obiect mă îndeamnă să examinez cu ajutorul culorilor mai degrabă membrul inferior prezent, decât urechea... Un gest neîndemânatic face deodată ca lampa să devieze în afara câmpului acestui membru, și iată că apare un ricoșeu la puls! Extremă neliniște. Nimic din această zonă n-ar trebui să-mi dea o modificare de puls. Aderarea lui Nogier și a tuturor elevilor săi la pulsul-martor este oare o eroare?

Mă liniștesc și analizez situația. Acest detector elementar care era lampa, a deviat în direcția membrului absent: să efectuăm un baleiaj în zona acestui absent și să vedem ce se întâmplă...

Examinez cu ajutorul celor șapte culori, desenând pe o hârtie așezată sub picior toate informațiile pe care le obțin. Odată încheiat examenul, pe hârtia mea nu apre nimic altceva decât... conturul membrului absent! Rămân tăcută câteva minute în fața acestui ciudat fenomen și nu pot să mă gândesc decât la aura despre care, ca toată lumea, am auzit vorbindu-se. Trecând la examinarea și apoi la tratamentul urechii, sper să lămuresc situația. De la prima înțepătură bolnava spune: "Piciorul meu își schimbă forma, și apoi: "Durerea scade", și în sfârșit :"Nu mai am picior", "Nu mă mai doare"...

La o examinare sistematică, membrul inferior amputat, dar conturat ceva mai înainte - a dispărut.

Această observație implică mai multe comentarii: desenul membrului fantomă este superpozabil celui desenat prin examenul membrului prezent.

Ambele picioare au la capătul degetelor un franj de lățimea unei palme, depășind forma piciorului. S-ar putea spune - o proiectare a energiei în afara corpului fizic, sau mai degrabă a mulajului corpului fizic - de vreme ce și membrul fantomă prezintă această caracteristică.

Membrul fantomă este desenat în șase culori. Lipsește cea de a șaptea, cea pe care am identificat-o ca reprezentând membrele.

Deci o formă invizibilă poate fi în același timp și trăită de către bolnav și percepută de către medic. În aceste condiții, invizibilul devine realitate.

Este prezentă deci o lume vie, invizibilă, cu care suntem în legătură.

Corespunde unei anumite organizări, iar imaginea pe care mi-am făcut-o eu pare corectă. Ameliorarea instantanee a stării bolnavei tinde s-o dovedească.

Aura, fantomele și alte fantezii sunt un produs al imaginației sau corespund unei realități?

Îmi sunt necesare câteva zile ca să "diger" acest fenomen... Și totuși, totul nu face decât să înceapă...

Într-o dimineață, luând încet contact cu realitatea , mă trezesc... când, dintr-odată, sub pleoapele mele închise apare un chip, bine precizat. Imàginea dispare când deschid ochii. Cine este? Unde am mai văzut acest bărbat? Ca să pot gândi mai bine, îmi cobor pleoapele. Imaginea revine. Deschid ochii, dispare. Îi închid, e aici.

Cine este acest bărbat blond, cu cărare într-o parte, privirea inteligentă, tenul bronzat? Nu este vorba de un bolnav, acest chip respiră sănătate...

Trebuind să-mi văd de treburi, deschid ochii și-l abandonez cu totul împărăției misterelor.

În acea după-amiază se întrunește societatea de parapsihologie din care făceam atunci parte. Pe masa din fața ușii de la intrare se aflau răspândite câteva note publicitare. Iau una la întâmplare, care anunță orele de proiecție ale unui film despre vindecătorii filipinezi. Mă hotărăsc să vizionez acest film.

Chipul realizatorului, surprizã, corespunde exact celui care mi s-a prezentat azi dimineață sub pleoape... S-a întors din Filipine, unde a însoțit bolnavi și organizaează călătorii. Insistă asupra ameliorărilor de neînțeles pe care le-a văzut acolo...

Obișnuită cu sălile de operație, înțeleg imediat că nu este vorba de chirurgie în sensul occidental al termenului. Cei ce văd în aceasta o deschidere a corpului nu fac decât o proiectare a condiționării lor, a propriei lor corespondențe simbolice. Cei care-i acuză de escrocherie fac fără

îndoială, aceeași greșeală și aceeași proiectare, dar în plan negativ. În interpretarea faptelor, totul depinde de propria dispoziție interioară, de transparența propriului suflet, de propria motivație.

Pentru mine, care am trăit două evenimente ciudate unul după altul, acest film este dovada că există o lume necunoscută, invizibilă, despre care noi nu avem nici cea mai mică idee. Poate că acești vindecători manipulează invizibilul tot atât de bine ca și sângele și materia care apare sub degetele lor, fie ele și viscere de pasăre... Fără îndoială că ei se adresează acestui invizibil bolnav, pe care-l și manevrează. Omul nu mai este pentru mine acel cadavru fizic disecat în amfiteatre. Iar eu însămi, vindec manipulând culori!

Acești terapeuți îmi par că posedă ceea ce lipsește medicinei noastre: înțelegerea suferinței umane și compasiunea. Iar în ceea ce privește pacienții despre care se spune că se lasă prinși în capcană, e mai potrivit să privim demersul lor cu respect. Când ești sănătos, nu cunoști starea de spirit a ființei bolnave pe care-o pândește moartea... Poate că acești oameni ating în ei înșiși o dimensiune care nu se trezește decât în acel moment?

Pentru orice eventualitate, i-am lăsat cineastului care organiza călătorii, adresa mea. Convinsă de-acum că fenomenul boală-vindecare este și mai complex decât îmi imaginam, mă gândesc la o eventuală existență a unei a treia dimensiuni a omului, ca simplu semn de întrebare la acea dată. Ca să admit acest lucru, trebuie să înțeleg mai bine finețea intențională a procedeelor acestor vindecători, ca și a confraților lor africani. Magicianul de spectacol nu este decât o maimuță savantă pe lângă oamenii aceștia.

Organizatorul de călătorii îmi anunță telefonic o nouă plecare. Studiul acestor fenomene mi se pare o aventură foarte costisitoare. Acești oameni aparțin unei alte lumi la care, cu siguranță, eu nu aveam acces. Cum să intru în rezonanță cu ei?

Într-o dimineață, la trezire, aud din interiorul meu o muzică, venid de la un pian. Deschid ochii, încetează. Îi închid, reîncepe. Învăț muzica pe dinafară, fără s-o pot măcar identifica.

Câteva ore mai târziu, soția pianistului bulgar Yury Boukoff, mă sună la telefon ca să-mi propună să merg la ea după-amiază. Yury Boukoff dădea chiar în acea seară un concert la muzeul Louvre, retransmis de televiziune. Sunt invitată în mod excepțional, căci totul se petrece în camera regală. Începe repetiția și, deodată, recunosc melodia de azi dimineață - este *Studiul numărul cinci* de Rahmaninov, mai precis, a doua temă muzicală...

În mașina care ne aduce acasă, prietenii mei îmi povestesc deodată despre călătoria care au făcut-o în Filipine cu prilejul unui concert.

Coincidență... Ei vorbesc despre modul straniu în care procedează vindecătorii. Evelyne Boukoff a văzut cum îi dispare o mică tumoare pe care o avea pe obraz*...

A doua zi de dimineață, foarte devreme, "Omul cu chipul" îmi telefonează ca să-mi precizeze datele următoarei și ultimei plecări. Erau prea multe coincidențe, mă hotărăsc să plec.

Întrucât am prezentat deja pe îndelete în altă parte povestea acestor perioade petrecute acolo, mă voi opri aici numai asupra a ceea ce are strictă legătură cu energia. Totodată, pentru a contura starea de spirit în care sunt acordate îngrijirile, iată textul scrisorii care se înmâna bolnavilor la sosire (e de mirare că cei ce au scris despre Agpaoa n-au publicat niciodată aceste "Cuvinte de bun sosit" adresate bolnavilor, măcar ca simplă informație):

"În primul rând vă mulțumesc că ați venit și doresc să încerc să-mi țin promisiunea, deci, să fac tot ce-mi stă în putință să vă ajut.

Să nu vă temeți că veți avea probleme de ordin religios: totuși, este necesar să știți că puterea mea de a vă ajuta spiritual se bazează în mod fundamental pe legile divine, având în vedere pe prim plan dragostea de aproape.

Vindecarea spirituală nu are nimic nou, dimpotrivă. Este unul din cele mai vechi moduri de vindecare. Pentru dumneavoastră care aveți o cultură occidentală, Iisus Christos este desigur personalitatea cea mai cunoscută, care a efectuat vindecări spirituale, deci miraculoase. Vă rog să credeți că nu mă consider o reîncarnare a lui Iisus Christos, departe de mine așa ceva, dar printr-o bunăvoință divină, mi s-a dat posibilitatea de a folosi aceste legi divine în perfectă armonie pentru bolnavii mei.

Chirurgia spirituală pe care o practic și care nu are nimic comun cu chirurgia curentă, lucru care a dat naștere la multe confuzii, trebuie să vă ajute să depășiți bolile dumneavoastră, produse de tot felul de cauze.

Trebuie de asemeni să știți că unul din fundamentele metodei mele de vindecare o reprezintă credința mea profundă într-o supraviețuire după moarte, că noi nu avem numai un corp material, ci și un corp astral pe care-l neglijăm mult prea des.

Îmi extrag forțele mele de a vindeca din meditațiile mele, în timpul cărora mă străduiesc să reîncarc corpul meu material și astral cu această forță

* Aceasta va recidiva după un an și de astă dată va fi extirpată chirurgical. Ceea ce nu o va împiedica să reapară...

subtilă care-mi va permite să îndepărtez în mod material bolile din corpurile dumneavoastră și aceasta în primul rând prin forță spirituală.

În bolile dumneavoastră sunt cuprinse spaimele și suferințele sufletului, iar sub formă materială ele se prezintă ca tumori etc.

Starea generală a bolnavului se schimbă arareori imediat, în majoritatea cazurilor trebuie să așteptăm mai multe zile sau săptămâni, uneori chiar și luni, înainte de a constata vindecarea materială, care a avut loc totuși deja în plan spiritual. Totodată, cel care lucrează numai pe baze spirituale, se găsește uneori în fața frontierelor biologice ale morții. Adeseori vin să mă consulte bolnavi cu trupul în stare avansată de deteriorare. Mă simt cel mai fericit om dacă am putut să ușurez măcar suferințele lor. Dar tocmai în aceste cazuri colaborarea pacientului este indispensabilă.

Vă rog, scoteți-vă din minte orice rezultat clinic, orice analiză de laborator care v-au făcut să înțelegeți că suferiți de o boală incurabilă. Vindecarea spirituală nu cunoaște astfel de limite. Înainte de a veni la consultații la mine, făceți-vă examenul de conștiință. Sunteți atât de departe de casă. Vă este cu siguranță mai ușor să descoperiți cauzele bolii dumneavoastră. Nu dați vina nici pe destin și nici pe anturaj, ci analizați bine problema dumneavoastră. Simplul fapt că trăiți este dovada că și dumneavoastră dețineți această forță spirituală.

În calitatea mea de vindecător spiritual, voi încerca să completez și să regenerez această forță care se găsește în voi și din care ați pierdut o parte.

Când ne veți părăsi, trebuie să fiți în stare să vă ajutați voi înșivă, personal. Să mai știți că sunteți proprii voștri stăpâni, că nu depindeți de nimeni și că aveți dreptul să folosiți aceste forțe care par a fi "miracole" unor persoane care nu cunosc legile divine.

E firesc ca cei mai mulți dintre dumneavoastră să fie cuprinși de o stare de tensiune interioară înainte și în cursul primului tratament, de aceea intervin de mai multe ori, cu toate că succesul tratamentului nu depinde deloc de numărul intervențiilor mele.

Cât timp vă aflați în mâinile mele, încerc să vă tranmit o liniște și o seninătate totală, atât sistemului vostru nervos, cât și întregii voastre persoane, suflet, corp, spirit.

Vă sfătuiesc să vă odihniți înainte și după tratamentul meu. Nu vă jenați să faceți o rugăciune conformă cu religia voastră.

Pentru a vă conserva sănătatea după plecare, practicați zilnic câteva minute de destindere, de meditație, amintindu-vă de mine.

Evitați pe viitor să vă obosiți prea tare. Faceți totul ca să mențineți în jurul

vostru o ambianță liniștită. Fiți mai toleranți față de aproapele vostru și dați astfel exemplul unei vieți în perfectă armonie cu legile divine și naturale, atât în viața dumneavoastră personală cât și în cea profesională.

Nu voi putea da mereu rezultatul imediat pe care îl așteptați de la tratamentul meu și de aceea vă fac aceste sugestii. În caz de nereușită, nu ezitați să-mi solicitați un tratament la distanță. Forța este activă peste tot, dar trebuie cerută. Eu nu pot trece peste această lege. Eu însumi nu sunt decât o ființă omenească și știu cât e de penibil și dificil să te abții să mănânci, să fumezi, sau să bei unele produse dăunătoare sănătății voastre. Totuși, mai ales dacă organismul vostru a suferit din această cauză, încercați.

Este de înțeles ca la întoarcere să resimțiți nevoia de a povesti ceea ce ați trăit aici. Nu vreau decât să vă atrag atenția asupra cuvintelor celui mai mare vindecător al tuturor timpurilor, Iisus Christos:

"Pleacă și nu mai spune nimănui nimic..."

Credeți-mă, că radiația spirituală vă va determina cu siguranță să întâlniți persoane cărora le-aș putea veni în ajutor, dar acești bolnavi trebuie să întreprindă ei înșiși primul pas. Povestiți ce ați văzut și trăit numai când persoanele care au nevoie de ajutor o vor cere.

Personal, nu mă consider decât un executor al legilor divine, și am încercat să-mi trăiesc viața punând-o în serviciul bolnavilor. Cea mai mare bucurie a mea este aceea de a vă putea trimite acasă sănătoși și vindecați".

Cea mai mare parte a pacienților din grup acceptase să se lase examinați înainte de începerea tratamentului, și urma să fac un al doilea control în ajunul plecării. Examen bazat, bineînțeles, pe auriculomedicină, adică pe studiul stării energetice.

Îmi dau seama că pot grupa rezultatele în trei categorii: cea a ameliorărilor complete, cea a ameliorărilor relativ satisfăcătoare și cea a ameliorărilor practic nule. În acest din urmă caz, în care este vorba de o scleroză în plăci, este totuși de remarcat că dereglările psihice au dispărut în totalitate. În schimb, în această situație, energia bolnavă nu a putut fi reorganizată cu adevărat.

Există deci stări reversibile, parțial reversibile și ireversibile. Dar în toate cazurile energia psihică este reechilibrată.

Această echipă este deci alcătuită din vindecători și nu din chirurgi cu metode stranii. Poate că aceste metode stranii, ca și lumina, ascund o mare taină...

În timpul șederii mele acolo, la Tony Agpaoa, observ că este vorba de o

echipă perfect organizată. Medic acupunctor, chirurg clasic, vindecători, maseuri, evanghelist, se asociază pentru îngrijiri... Mă mir că nu s-a pus accentul pe acest fapt care mi se pare important, și că nici presa nu a știut să pună în evidență acest aspect mai mult decât pozitiv al evenimentului. Dar fiecare poate comunica celorlalți numai propriul său nivel de înțelegere și cunoaștere.

Propovăduirea Evangheliei de către fratele Sunny, scurtele convorbiri acordate de Agpaoa, modifică progresiv ideea pe care educația mea occidentală mi-o impusese despre vindecători.

Ceea ce se întreprinde aici, ceea ce se spune, nu mai are nimic comun cu ceea ce se afirma la noi cu privire la acest subiect.

Și când Tony Agpaoa m-a avertizat că am aură de vindecător, propunându-mi să lucrez cu echipa sa, mă determină o dată în plus să-mi revizuiesc concepția mea occidentală despre lume și să ies din tiparele acesteia...

În Filipine, remarc mai multe lucruri*:

- Vindecătorii lucrează pe marile puncte de acupunctură.
- Tony Agpaoa o practică folosindu-și degetele, ca și când fiecare din ele conținea o energie diferită. El nu întrebuințează oricare deget pentru oricare punct.
- Se rezervă o zi pentru echilibrarea lui YIN și YANG.
- Se rezervă de asemeni o zi pentru tratamentul "centrului emoțional" pe care ei îl localizează într-o zonă învecinată plexului solar (echivalent al punctului zero al lui Nogier, mare punct reglator).
- Îngrijirile sunt precedate de o ceremonie, acompaniată de muzică și de cântece. Se afirmă că vindecătorul nu este decât intermediarul între cer și pământ, că nu deține o putere proprie, că el nu face altceva decât să transmită energia cosmică ambiantă. Nu trebuie să cauți să afli cum apar lucrurile care vin sub degetele sale, că important este să te faci receptiv pentru energia cosmică, pentru puterea divină.

Mantrele sunt dovada concepției orientale asupra vieții. Prezența Bibliei în mâinile lor - amintirea cuceririi spaniole. Ea este folosită pentru conținutul său simbolic și pentru a reaminti că a fi vindecător este un lucru înălțător, Iisus fiind fără îndoială cel mai mare.

---

* Vezi *Medic de trei corpuri.*

În timpul primului tratament ce mi s-a efectuat, am obținut un fragment din ceea ce vindecătoarea Niéves ținea între degete la sfârșitul ședinței.

Examinarea îmi indică o vată, ale cărei fibre au fost țesute parcă în același sens și impregnate cu o substanță care nu știu ce este. Dar ceea ce mă intrigă este găsirea unui minuscul ac de acupunctură, terminat cu un cerc (denumit în acupunctură un cer). Prin dimensiune, simbolizează perfect miniaturizarea procedeului meu de acupunctură.

Un ac care nu seamănă cu nimic cu cele pe care le folosește acupunctorul Agpaoa, nici cu cele folosite de mine.

Corespundea oare unei miniaturizări simbolice a preocupărilor mele? Dincolo de toate artificiile susceptibile de a fi folosite pentru a șoca inconștientul bolnavului și pe care ziarele le numesc escrocherie, nu este oare vorba de un fenomen misterios, aparținând lumii invizibile și ale cărei legi le cunosc acești vindecători?

În fine, descopăr că Tony Agpaoa nu era posesorul numai al unei energii magnetice excepționale, ci era totodată înzestrat cu claraudiție și clarviziune.

Acești vindecători aparțin deci lumii celei noi care mi se dezvăluie treptat sub diverse aspecte. Ei au făcut un pas în invizibilul nostru.

Primul care mă ajută să înțeleg ce poate fi un vindecător este evanghelistul, fratele Sunny. El explică:

"Mulți vindecători își închipuie că valul de energie vine de la ei. Este o eroare. Energia provine de la energia divină, vindecătorul nu este decât intermediarul între Dumnezeu și voi. Mulți dintre voi puteți deveni vindecători. Nu este nevoie să fii un sfânt pentru aceasta. Trebuie doar ca corpurile voastre să se găsească în armonie și totodată e nevoie să-ți fi dezvoltat toate nivelele proprii: fizic, emoțional, mental, spiritual. Aceste patru nivele trebuie să se dezvolte armonios, căci astfel poate trece curentul între Dumnezeu și bolnav prin intermediul vindecătorului. Este vorba de un transfer de energie.

Dacă aveți un echilibru bun între aceste corpuri, când vă apropiați cu milă de cineva care se află în suferință și-l atingeți cu bunătate, sunteți un vindecător".

Realizez că la noi, în Occident, majoritatea oamenilor consideră că e de bun gust să ai un trup în stare bună, frumos bronzat, musculos, la care să adaugi un mental îmbuibat de cunoștințe. Aspectul emoțional este respins: bărbatul puternic, femeia puternică trebuie să fie invulnerabili în acest plan.

În ceea ce privește spiritualul, s-ar dori să credem că este apanajul nebunilor, al iluminaților, al sectelor, toți aflați în greșeală. Însăși religia nu mai știe ce este activitatea spirituală. Rătăcit între dogmele sale care exclud

puterea gândirii, risipit într-o activitate cum este munca în uzină, departe de singurătatea meditativă, preotul își pierde calitățile magnetice. Și încă e un noroc, căci prin mutațiile aduse sfintei slujbe, transmiterea simbolurilor sale ar transforma-o în magie neagră dacă slujitorii săi ar mai fi capabili să transmită ceva.

Dar să nu insistăm asupra legăturilor realizate între Biserică, putere, politică și tranzacțiile financiare de mare anvergură mai mult sau mai puțin nesănătoase.

Prea ades și prea îndelung corpul uman a existat și a fost considerat de către cler drept un dușman păcătos. Prin intermediul acestuia, mentalul a fost îndopat cu opinii, emoționalul agresat, iar spiritualul uitat. Prin prezența lor, din păcate!, în ansamblu, preoții nu mai transmit prea multă energie cosmică. Poate e singura favoare pe care ne-o fac în această eră, căci nu e prea clar la ce categorie sunt branșați acum.

Toate acestea au devenit atât de evidente, încât mulți dintre ei, în acțiuni individuale, încearcă să modifice starea lucrurilor. Tot astfel cum, insidios, s-au profilat diferitele medicine, o religie diferită încearcă să salveze Biserica...

Este recomfortant să gândești că în orice împrejurări, rămâne o minoritate ca să încerce să păstreze amintirea a ceea ce suntem și a ceea ce facem pe pământ.

Aici, în Filipine, fratele Sunny insistă asupra nevoii de a-ți rezerva un timp pentru meditație. Pentru el, acesta este un tratament al spiritului. Dacă el este chinuit, este tratat și vindecat prin meditație. Toate formele alese sunt respectabile și eficiente, dacă cele alese de noi înșine ne ajută. Meditația este un fenomen foarte profund care se referă la propria noastră experiență. Meditația transcendentală, meditațiile Yoga, tantrice, zen etc... Toate formele sunt frumoase și benefice pentru cel care le practică. Este o formă de a înțelege existența divină și modul în care suntem noi legați de Dumnezeu.

Dar cine își rezervă timp să-și îngrijească spiritul, cine îl învață la școală acest lucru pe copilul numit civilizat?

Șederea mea la Agpaoa îmi acordă timp de a-mi da seama de aceste adevăruri. Totul este prevăzut și conceput în această direcție: un centru de îngrijire și repaos, sub un cer blând, într-un loc încântător, departe de tracasările vieții cotidiene. Sunt mirată de fericirea care-i cuprinde, cu puține excepții, pe cei care revin de acolo și care, adesea, doresc să meargă din nou.

Condiţiile materiale nu sunt singurele avantaje şi singurele cauze ale acestei stări înfloritoare. Acolo înveţi noţiunea de fericire şi cea de spirit pozitiv. Medici, oameni de ştiinţă, raţionalişti, pun puţin preţ în analiza lor pe noţiunea de fericire. Se pare că orice aspect subiectiv al vieţii fie că le scapă, fie e respins. Este totuşi o calitate umană care cere să fie împlinită. De aici se naşte o neînţelegere totală a diverselor puncte de vedere: realitatea afectivă trăită de un bolnav şi opinia formulată de observatori, care văd lucrurile cu ochii intelectului lor.

Intenţia mea aici nu este să incit bolnavii să plece să se îngrijească în Filipine, ci încerc doar să analizez o situaţie, să ştim de ce şi cum se obţin unele succese de către echipa Agpaoa şi eventual să tragem nişte concluzii aplicabile în centrele noastre de îngrijire, chiar dacă orgoliul nostru ar avea de suferit.

Jurnalistul neafectat de durere şi de moarte, observatorul venit în plimbare, care vor să meargă la vindecător aşa cum mergi la circ, aplicându-i criterii de judecată personale, născute dintr-o societate diferită, nu pot înţelege. Le lipseşte modestia.

Chateaubriand scria: "Nu poţi descrie bine decât propria ta inimă, atribuind-o altuia".

Fratele Sunny evanghelizează în fiecare dimineaţă şi în fiecare după-amiază instruieşte.

"Când cântaţi Baba nam Ke valam, voi cântaţi o rugăciune, spune el, şi această mantră se adresează lui Dumnezeu absolut. Nu este un Dumnezeu anume, nu e Iisus, nu e Buddha. Fiecare poate avea propria sa definiţie a lui Dumnezeu. Dumnezeu este Fiinţa Superioară. Dumnezeu este puterea Fiinţei Supreme, pe El îl invocă vindecătorul când face tratamente. Lui îi atribuie toată puterea. E bine ca în cursul tratamentului, vindecător şi bolnav să se dăruiască pe sine Fiinţei Supreme, şi aceasta în toate planurile: emoţional, mental şi spiritual.

Cu toate că starea noastră emoţională este legată de problemele şi suferinţele noastre, nu trebuie să amestecăm problemele personale cu dăruirea de sine. Trebuiesc uitate şi mai presus de orice să fii capabil să te "deschizi" şi să te "dăruieşti".

Nu trăim în această lume numai ca fiinţe umane ce-şi văd de ocupaţiile lor. Prea de multe ori nu ne adresăm lui Dumnezeu decât ca să-i cerem să ne ajute la nevoie. Dar Dumnezeu ne-a creat înainte de a lua formă umană şi existăm în afara acestei forme umane.

Dezvoltarea lumii tehnologice şi ştiinţifice ne-a făcut să uităm ceea ce este cu adevărat profund în noi, celelalte dimensiuni ale noastre, adică adevăratele valori de frumuseţe, eternitate, invulnerabilitate, puritate! Toate acestea există latent în noi, acesta este spiritul nostru viu, ceva cam prea uitat. Aici este momentul să vă treziţi! Să vă treziţi pentru a înţelege realitatea şi acceptarea de sine ca participant la Fiinţa Supremă, la Dumnezeu Absolut! Doar aşa poţi face cale întoarsă ca să regăseşti ce ai pierdut: armonia, noţiunea de iubire, percepţia sensului frumuseţii lumii.

Lumea era un paradis, unele locuri mai sunt încă, cele pe care încă nu le-am distrus, descompus; toţi am contribuit la această distrugere a paradisului, fiecare în felul lui.

Instalând dizarmonia în acest paradis terestru, semănând urâţenia, discordia, corupţia, am semănat adânc boala, suferinţa, durerea, lipsa tandreţei, afecţiunii, dragostei, a toleranţei şi iertării. Fără să vrem măcar, spiritul nostru a devenit bolnav, contaminat. Am introdus în noi conflictul în aceeaşi măsură ca în sânul societăţii. De aici se naşte confuzia, dizarmonia, boala şi războiul.

Când văd fişele europenilor, văd că majoritatea bolilor de care suferiţi provin dintr-o dizarmonie: insomnie, tensiune nervoasă, probleme cardiace, hipertensiune, depresiune. Trebuie să puteţi să vă îngrijiţi singuri toate aceste probleme.

Vindecătorii vă vor inocula o energie care va permite restabilirea unei armonii interioare. Dar dacă nu faceţi efortul zilnic de a vă rezolva problemele, veţi fi din nou deprimaţi, hipertensivi, nu veţi putea dormi, atunci când vă veţi întoarce acasă.

Poţi să fii fericit, foarte vesel, în această lume. Majoritatea filipinezilor au o filozofie: bucuria vieţii de toate zilele. Orice-ar face, ei zâmbesc. Ei nu consideră munca drept un consum de energie sau o pedeapsă, dar... nu vor să se obosească inutil; de exemplu, dacă încruntaţi sprâncenele, gândiţi-vă că lucrează optzeci şi şapte de muşchi, iar dacă zâmbiţi, intră în activitate doar treisprezece muşchi.

Trebuie să învăţăm să procedăm astfel ca lucrurile să fie frumoase. Trebuie să găsim adevărul, realitatea, să căutăm împărăţia înţelepciunii şi să dezvoltăm această înţelepciune în noi, ca şi pacea.

Avem în noi înşine înţelepciune şi pace, dar noi trăim în exteriorul nostru, în umbra noastră şi refuzăm să le recunoaştem în noi. Trăim alături de acest ocean de frumuseţe, fiind mereu alăturea de noi înşine. Este inutil să mergeţi în India sau în Filipine ca să le găsiţi. Totul este în voi.

Vă aflați deja în îngrijire începând din momentul în care ați luat decizia de a veni aici să întâlniți ocrotirea lui Dumnezeu. Ați refuzat să acceptați valul de iubire și să ajungeți să vă contopiți cu străfundul din voi înșivă, unde totul este prezent și se poate manifesta. Cerul este în voi!

Cerul nu înseamnă Dumnezeu. Este o stare mentală și emoțională de bucurie de a trăi și de armonie, de fericire, un paradis! În acest moment voi toți sunteți în Cer. Este o stare emoțională și nu un Dumnezeu, și dacă socotiți cerul ca pe ceva concret, atunci, ridicați ochii, e deasupra voastră!

Acest copil orb care se află printre voi considera Cerul ca pe ceva concret și, ca să se bucure și el, ar fi trebuit să-l poată vedea imediat. Cu toate acestea, ieri, în timpul tratamentului, l-a invocat pe Dumnezeu, apoi a plâns. Lacrimile sunt apa vieții care spală toate tensiunile și toate problemele. Apoi el a spus că a simțit că ceva se schimba în interiorul lui, s-a simțit fericit. Este modul în care Dumnezeu comunică cu el, în planul unei conștiințe foarte ridicate și care conține un impact fizic. Este greu de înțeles modul în care supraconștiința vrea sau poate comunica cu noi. Poate prin lacrimi, bucurie, sau o anume formă de mediumitate.

Trebuie să fim foarte deschiși și receptivi la venirea lui Dumnezeu în sufletul nostru, pentru a ne trezi noi înșine la adevărul interior, la conștiința interioară.

Iată-vă treziți în această dimineață frumoasă, pregătiți casa, sosește un vizitator important, cu care va trebui să vorbiți și de la care veți primi îndrumări. Dumnezeu este în voi!

Voi, creștini, amintiți-vă totodată, că atunci când rostiți Tatăl Nostru, spuneți: "Facă-se voia Ta precum în Cer, așa și pe Pământ". Aceasta presupune o supunere completă și totală, nu numai a cărnii voastre, a sângelui vostru, a oaselor voastre... ci a voastră-înșivă în totalitate. Când cânți *Baba nam que valam*, te încredințezi total lui Dumnezeu, lui Dumnezeu Absolut, Ființei Supreme. Atunci înțelegem și admitem că avem un suflet pe care-l supunem, în fața altarului, în același timp cu trupul nostru.

"Aflați întâi împărăția Mea și Eu voi face restul".

Când vă veți găsi pe masa de tratament, acolo nu se vor găsi Martine, sau Gabriel, și nici Jean așa cum îi cunoașteți, ci ansamblul persoanei lor, a ființei care sunt ei.

În timpul tratamentului, când veți înmâna fișa pe care ați notat zona bolnavă, nu solicitați să fiți tratați aici sau dincolo. Nu, căci vindecătorul îngrijește totalitatea ființei voastre. El știe, el vede locul pe care trebuie să-l trateze.

Nu este așa simplu cum cred unii: tratezi o zonă și apoi totul este încheiat. Nu, ființa e complexă.

Mai este nevoie să înțelegem că nu trebuie numai să primim, ci să și dăm, schimbul este necesar.

Tony, Rudy, Niéves, contribuie la ameliorarea voastră, dar "Dumnezeu ajută pe cel ce se ajută". Trebuie să vă alăturați lor. Împreună, în rugăciunea pentru succesul tratamentului, într-o frumoasă armonie de gânduri pozitive și de iubire.

Dar trebuie să contribuiți pentru a putea păstra în voi această fericită armonie. Dumnezeu știe ce este bine pentru voi, pentru fiecare din noi. Și uneori este nevoie să treceți prin încercări. Dumnezeu știe ce este bun pentru noi. El este dreptate, iubire, putere, numai milă și bunătate.

Uitați de voi și gândiți-vă în timpul tratamentului la sufletul vostru. Amintiți-vă doar că trebuie să căutați împărăția lui Dumnezeu, fiți încrezători în destinul pe care vi-L pregătește".

6

Elevul vindecător

Câteva zile înainte de a ne întoarce din Filipine în Franța, mi se pare potrivit să iau în serios propunerea lui Agpaoa de a deveni eleva sa și îi propun să rămân la Baguio câteva zile în plus. Aceasta este o decizie importantă.

Îi spun. Îmi răspunde: "Întorce-ți-vă acum la Paris. Veți avea de trecut printr-o încercare și veți reveni aici cu spiritul eliberat".

Fără îndoială că el se gândește la un eventual divorț, care m-ar elibera de problemele familiale produse de mutația mea.

Dar încercarea se va manifesta sub forma unui accident. Am fost răsturnată de o mașină și partea stângă a craniului meu s-a izbit de parbriz. Acest traumatism aduce după sine o pierdere a memoriei din trecut, cât și a celei recente. Desigur, spiritul meu e liber, dar nu speram să beneficiez de acest fel de libertate...

Eliberată de condiționarea mea occidentală și de trecutul meu medical, mă duc la Agpaoa. O formă nouă de cultură, a sa, se va putea înregistra pe celulele mele cerebrale pe durata fazei de recuperare.

Părăsesc deci Parisul în octombrie 1977, convalescentă încă, fragilă, și cu inima grea, căci tatăl meu suferă de o hepatită virală*.

În prima zi, Agpaoa mă întâmpină cu amabilitate, apoi pare că nici nu mă vede. Urmez ritmul de viață al bolnavilor, participând la instruirea pe care o făcea de dimineață fratele Sunny. Totul se petrece în aer liber, în fața altarului lui Saint-Martin-de-Porres. Bolnavii stau pe bănci aliniate; în spate, chitariștii și cântăreții, sub bolta acestei biserici improvizate care este cerul albastru, intonând mantre pe care le reluăm împreună cu ei.

* Agonia și decesul său vor marca începutul noii mele mutații. La acea vreme încă nu cunoșteam fenomenele de comunicare la distanță, care se vor stabili. Întrucât am prezentat acest lucru în *Medic de trei corpuri*, nu voi reveni.

Fratele Sunny ne spune lucruri pentru care civilizația noastră nu ne-a condiționat: vorbește despre dobândirea liniștii interioare, despre punerea în armonie cu natura. Este vorba de toleranță, înțelegere pentru ceilalți, de speranță, de gânduri pozitive, de fericire. Apoi, vine timpul tratamentelor. Un ajutor îmi arată cum să ridic brațele spre cer, cu mâinile depărtate, apoi ele se împreună, se apropaie de bolanv, dar rămân la distanță, de astă dată cu palmele în jos ca pentru a palpa invizibilul.

După câteva zile de aflare în această ciudată situație, având îndoieli asupra eficacității acestui fel de instruire, palma mâinilor mele devine fierbinte. Între doi pacienți, le răcoresc lipindu-le de zidul rece. Nu este îndeajuns, ar trebui să le pot cufunda într-un vas cu apă rece. Încerc sofronizarea, dar fără efect. Este de nesuportat.

O singură ieșire: să-l întreb pe Tony ce trebuie să fac. Fără să ezite, răspunde: "Dumneavoastră încercați să înțelegeți, blocați energia, dați-i drumul". Atunci, ca mișcate de o forță exterioară, ele își modifică orientarea, înclinându-se în jos și arsura dispare.

Învăț să regăsesc această stare de cedare și apariția și dispariția arsurilor mă conduc în această ucenicie.

Zilele următoare adopt deci o stare de pasivitate pentru a evita reapapriția arsurilor, renunțând la dorința de a face un diagnostic medical rapid, părăsind ideea de a înțelege cum are loc manipularea energetică sau apariția sângelui între degetele vindecătorului.

Hotărât, las ca totul să se petreacă în voie.

Atunci apar sub palme "bule de șampanie".

Cu timpul, senzațiile se precizează: unele sunt numeroase și grăbite să pocnească la suprafață, altele, mai rare, mai lente, mai mari, mocnesc sub mână.

Într-o zi, într-un gest amical, pun mâinile pe fruntea unui bolnav. Nu simt bule, ci vibrații fine, plăcute. Ele corespund fineții și inteligenței bolnavului.

Apoi, aleg ca element de comparație un bărbat cu aspect morocănos. Vibrațiile emise sub mâna mea sunt greoaie, grosolane, neplăcute, ceea ce-mi confirmă prima părere: există un anume paralelism între calitățile omului și vibrațiile pe care le emite.

Omul, întocmai ca o prismă, transformă lumina în vibrații mai mult sau mai puțin armonioase. Este o partitură muzicală.

Ceea ce sunt bulele de șampanie de la distanță pentru mâini, devin vibrații în contact cu corpul.

Nu sunt convinsă că am devenit vindecătoare. Tony îmi spune: "Sunteți

vindecător, eu văd după radiația electromagnetică a corpului dumneavoastră", și eu mă simt medic! Dar sunt uluită de posibilitatea de a "sonda" un individ prin simpla analiză a calității sale vibratorii! Fusesem învățați să o facem cu ajutorul unui întreg ansamblu de teste. Aici, este foarte simplu! Circumstanțele mă vor constrânge treptat sau brusc să-mi modific ideea pe care o am despre medicină, despre posibil și imposibil.

Primul exemplu șocant este cel al neamțului care suferea de o embolie pulmonară și a cărui poveste am expus-o deja*. Să salvezi o embolie pulmonară prin auriculomedicină în câteva minute îmi păruse un lucru imposibil până atunci!

Tony îmi spusese: "Trebuie să învățați să recunoașteți vechile căi ale acupuncturii, să tratați cu degetele și nu cu acele".

Mă întreb ce înțelege el prin "vechile căi". Căile descrise la ora actuală nu sunt ele cele autentice?

Am realizat pentru prima oară experiența acțiunii degetelor mele, ieșind din sala de *healing*, vibrând toată cu vibrațiile vindecătorilor, aflați în prezența aceluiași bolnav.

Examinându-i membrul inferior, umflat de flebită, remarc că circulația energetică se produce în sens invers pe meridianele corespunzătoare și, concentrându-mă, formulând dorința ca vibrațiile să se îndrepte în sensul cel bun, mângâi cu degele mele aceste meridiane și energia mă ascultă!

Un eveniment produce o cotitură în desfășurarea existenței mele cotidiene. Niéves care îl ajută pe Tony, este singură la sfârșitul unei dimineți și examinează o pacientă proaspăt sosită. Își plimbă mâinile de-asupra ei, părând că palpează invizibilul, și-mi face semn să procedez la fel. Puțin emoționată, pentru că este pentru prima oară când se acordă atenție educării mele de când am fost primită acolo, o ascult și percep de-asupra regiunii suprapubiene un freamăt de bule ca de șampanie, bine localizate, care par să provină dintr-un focar de emisie subiacent. În regiunea gâtului apare un alt focar de bule. Formația mea medicală trece atunci peste cea de vindecător, îmi plec mâinile și palpez, sub rochie se configurează o tumoră mare, fără îndoială un fibrom, sub plica gâtului o cicatrice post-tiroidectomie.

Gestul făcut de vindecători nu este un ritual fără valoare: este echivalentul a ceea ce noi numim inspecție-palpare-percuție, numai că ei le practică la nivelul corpurilor subtile.

Clinicienii reputați alături de care am petrecut atâți ani, nu m-au învățat

* *Medic de trei corpuri.*

niciodată așa ceva! În comparație cu cei de aici, pe care unii îi numesc șarlatani, sunt ei doar niște copii?

Această descoperire îmi aduce fericire. Agpaoa nu m-a înșelat chemându-mă aici. Încet, pătrund în lumea lor și trăiesc clipe minunate.

Bucuria mea este de scurtă durată, căci odată trecut cu succes acest test, vor să mă scoată din sala de *healing*, ca să mă instaleze într-o încăpere mică fără ferestre, unde trebuie să efectuez *magnetic-healing*.

Obișnuită de-acum cu vindecătorii, cu ambianța cântecelor lor, în prezența vibrațiilor lor și susținută de ele, încântată de lucrul alături de Agpaoa, a pleca din sala lor mi se pare a părăsi o lume plină de căldură, prietenoasă și încântătoare, pentru a mă trezi singură, față în față cu un bolnav.

Sunt dezamăgită!

Totul devine mohorât și trist, prezența mea la Baguio mi se pare deodată deșartă. Tatăl meu e bolnav, o neliniște surdă mă cuprinde, ce caut eu aici?

Se află cu mine și o vindecătoare americană. Iată primul bolnav. Apoi, nu prea încrezătoare, mimez gesturile ei. Dar la ce bun? Nu știu nimic despre bolnav, e japonez, nu este însoțit de o fișă medicală, nu am cu mine instrumentele de detectare ale lui Nogier, nu am decât mâinile mele!

Agpaoa îmi spusese: "Trebuie să știți să vă folosiți de mâinile dumneavoastră în orice împrejurare". Atunci mă străduiesc să detectez prin puls blocajele și pierderile de energie, apoi contactul odată stabilit pe această cale cu pacientul și observând că degetele mele puteau deplasa energia din blocaje, mă apuc de lucru "fără plasă de siguranță", adică fără puls, și mă dedublez cu adevărat, preocupată numai de aspectul subtil.

Ies de acolo epuizată, dar satisfăcută. Prânzul este urmat de o lungă siestă populată de vise stranii.

Trezirea se produce lent. Cu neliniște, observ că nu mai sunt stăpână pe trupul meu și că vederea îmi este tulbure!

Tony îmi spusese: "Trebuie să vă învăț cum să vă treziți". Am crezut că este vorba de "trezirea" calității gândurilor. Poate că este vorba de altceva? Mă simțeam deja în ultimul timp mai ușoară, ca purtată într-o nacelă de către vindecători; ceea ce mi se întâmplă acum este oare un fenomen asemănător?

Este oare un exercițiu? Zilele trecute studiam limba engleză stând pe o bancă într-un parc, când un impuls brusc m-a făcut să mă ridic, să mă îndrept spre colțul hotelului, fără să am vreo treabă acolo. Atunci apare Tony, îmi face un semn și apoi dispare. Am crezut întâi că este ceva întâmplător, apoi am înțeles că era vorba de un exercițiu de transmitere a

gândului, o acțiune concretă, urmată de o aprobare ca pentru un exercițiu reușit. Acest gând îmi dă satisfacție și încredere. El va observa dacă ceva nu este în ordine cu mine, va face ceea ce trebuie și aștept.

Imobilizată, dar încrezătoare, aștept, întrucât el este vindecător.

Și totul reintră în ordine.

În câteva zile, mi-am stabilit protocolul de examinare în *magnetic-room*.

Atunci, pentru că mă plictisisem foarte tare, o părăsesc pe Francis și pe bolnavi și dispar pentru câteva zile.

Francis mă regăsește și mă anunță că a sosit Mamassa, că trebuie s-o cunosc și să particip la lecțiile ei de magnetism.

Mamassa, celebră vindecătoare japoneză și șefă de echipă, este o micuță persoană zâmbitoare, sclipitoare, dotată cu o mediumitate profundă.

După ce bolnavii au fost masați de Niéves și ajutoarele sale, bolnavii sunt preluați de Francis, care-și plasează succesiv mâinile pe capul lor, apoi pe torace și în final pe abdomen, după ce a controlat în prealabil plexul solar. Doresc să fac același lucru. Convinsă că abuzez de credulitatea pacienților, încep prin a pune mâinile în punctele enumerate mai sus. Cu ochii închiși, ca și Francis, dar trăgând totuși cu coada ochiului pentru a-mi suprapune timpii mei de impoziție cu ai săi, pentru a salva aparențele. Deodată, simt cum se instalează un ritm sub mâinile mele! Este un ritm 4/4. Cel pe care Nogier îl atribuia țesutului mediu. Prinsă în capcană, pasionată de descoperirea ritmului vieții, care devine perceptibil după un timp variabil, iată-mă convinsă de fundamentarea ședinței în care nu credeam.

Fără s-o mai imit pe Francis, dar lucrând pe propriul meu cont, aștept foarte simplu ca ritmul să se perceapă sub mâinile mele, ca apoi să trec la regiunea următoare.

Sunt după-amieze binecuvântate, încălzite de veselia pe care o aducea Mamassa și în final cu un ceai și prăjituri. Știu de-acum că prin îndepărtarea de la sala de *healing* vroiau să mă învețe să-mi asum răspunderea, să exersez. Odată dobândită capacitatea de percepție, era acum nevoie să învăț să transmit.

Dar trăind experiența numai sub aspect negativ, mă simt respinsă, expulzată din ambianța caldă a sălii de healing. Astfel că-i scriu lui Agpaoa o scrisoare de rugăminte și el mă acceptă alături de el când lucrează. Strecurându-mă ca o umbră a lui de îndată ce "paznicul intrării" deschide ușa, folosesc timpul pentru a studia rolul terapeutic al acestui mare vindecător. Într-o ordine pe care o doresc sistematică, testele mele se desfășoară astfel:

Îmi trec rapid mâinile pe de-asupra pacientului, în timp ce Agpaoa ia apa

și vata și localizez punctele care emit bule. Adică pierderile de energie (aceasta era concepția mea de atunci).

Simt sub palme fluxul de energie pe care-l antrenează impoziția lui Agpaoa. În timp ce ajutorul șterge pielea pacientului, examinez discret locul considerat patologic și constat că emisiunea a dispărut.

Corpul bolnavului vibrează și emite uniform un fel de flux de bule care vibrează. Agpaoa, pentru care intențiile mele sunt transparente, mă ajută, fără vreun cuvânt, să efectuez aceste examinări înainte și după tratamentul său, analizând acțiunea sa prin auriculomedicină.

Alăturarea acestor două tehnici: materializare și digitopunctură, produce în două până la trei minute o regularizare de energie absolut perfectă.

Îmi revelează, tot fără cuvinte, ce este fenomenul de vampirizare a energiilor. Într-o zi, îndepărtându-mă de pacient, o plasează pe Francis la capul acestuia și aplică tratamentul. În câteva clipe sunt cuprinsă de un soi de rău vibratoriu. Ceva viu se scurge în exteriorul meu, încerc să rezist, mă acoperă de sudoare, trebuie să mă așez, foarte slăbită.

În mod contrar, când se apropie de bolnav, simt uneori un curent vibratoriu care urcă în brațele mele și aleargă de-a lungul coloanei mele vertebrale.

Acest fenomen poate fi și mai accentuat. Lucrând într-o zi cu Niéves, îl zăresc apropiindu-se și așezând mâinile pe pacient. În acea clipă sunt respinsă spre spate ca și cum o forță invizibilă mă împingea!

Niéves care a văzut și a simțit, se amuză!

Îmi formez experiența urmărindu-l zilnic, în izolare, în liniște și calm.

Cât de tare ne-a îmbuibat cu orgoliu apartenența noastră occidentală, încât unii vizitatori să formuleze o judecată definitivă înainte de a pătrunde în această lume. Ei au chiar pretenția să-și impună adevărul lor unor pacienți care n-au nevoie de el. Au citi oare "Rața sălbatică" a lui Ibsen? Cunosc ei scrisoarea șefului indian Seatle?

În 1894, șeful indian Seatle își expunea cuvintele simple ale unui inițiat puternicului șef alb al Statelor Unite, care dorea să cumpere de la el o parte de pământ indian, promițând o "rezervație pentru poporul indian".

Cu o modestie nuanțată totodată cu umor ca și cu o profundă tristețe, șeful Seatle descrie admirabil *imensitatea deșertului care îl separă pe omul alb, numit civilizat, de sălbaticul care-și ocupă în continuare locul său între cer și pământ*, rămânând integrat atât unuia, cât și celuilalt.

"Cum poți să cumperi sau să vinzi cerul, căldura pământului? Ideea mi se pare ciudată.

Dacă prospețimea aerului și susurul apei nu ne aparține, cum le putem vinde? Pentru poporul meu, nu există nici un colț din acest pământ care să nu fie sfânt. Un ac de pin care strălucește, un mal nisipos, o ceață ușoară în mijlocul pădurilor umbroase, totul este sfânt în ochii și memoria celor din neamul meu.

Seva care urcă în copac poartă cu sine memoria Pieilor Roșii, fiecare luminiș și fiecare insectă care zumzăie este sfântă în memoria și conștiința poporului meu.

Morții Albilor uită pământul lor natal când pleacă spre stele. Morții noștri nu uită niciodată acest pământ atât de frumos, pentru că este maica Pieilor Roșii. Facem parte din pământ și el face parte din noi. Florile care miros atât de bine sunt surorile noastre, cerbii, caii, vulturii cei mari sunt frații noștri; crestele stâncoase, umezeala pășunilor, căldura corpului poneilor și omul aparțin aceleiași familii.

Acest pământ este sfânt pentru noi. Această apă sclipitoare care coboară în pârâuri și râuri nu este numai apă, este sângele strămoșilor noștri.

Dacă ne vindem pământul, nu trebuie niciodată să uitați că el este sfânt. Trebuie să spuneți copiilor voștri că este sfânt, că fiecare imagine care se reflectă în apa limpede a lacurilor este ca o fantomă care povestește evenimente, amintiri despre viața neamului meu. Murmurul apei este vocea tatălui tatălui meu.

Râurile sunt surorile noastre, ne astâmpără setea; aceste râuri poartă bărcile noastre și ne hrănesc copiii. Dacă vă vindem pământul nostru va trebui să vă amintiți toate acestea și să-i învățați pe copiii voștri că râurile sunt surorile noastre și ale voastre și, în consecință, trebuie să le acordați aceeași dragoste pe care o purtați fraților voștri.

Știm că omul alb nu înțelege modul nostru de a vedea lucrurile. Un petec de pământ pentru el este la fel ca oricare altul, pentru că este un străin care sosește noaptea și ia de la el cele de care are nevoie. Pământul nu-i o soră, ci dușmanul său; după toate acestea își vede de drum. Lasă în urmă mormântul tatălui său. Într-un fel îi lipsește de pământ pe copiii săi, dar nu-i pasă. Mormântul tatălui său și drepturile copiilor săi sunt uitate. El își tratează propria mamă - pământul și pe tatăl său - cerul, ca pe lucruri ce pot fi cumpărate, furate și vândute ca oile sau ca niște mărgele colorate. Lăcomia sa va mistui pământul și nu va lăsa în urmă decât un deșert.

Eu nu știu nimic, felul vostru de a fi este diferit de al nostru.

Imaginea orașelor face rău ochilor Pieilor Roșii.

Poate pentru că o Piele Roșie este un sălbatic și el nu înțelege.

Nu există colțuri liniștite în orașele omului alb. Nicăieri nu se aude ivirea frunzelor primăvara, sau freamătul aripilor de insecte.

Dar poate că fiind un sălbatic, eu nu înțeleg.

În orașe zgomotul pare să nu facă decât rău urechilor. Ce rămâne din viață dacă nu poți auzi strigătul pițigoiului și orăcăitul broaștelor noaptea, în jurul lacului?

Dar poate pentru că sunt un sălbatic, eu nu înțeleg.

Pentru un indian e mai plăcut sunetul atât de dulce al vântului care sărută luciul lacului și mireasma vântului însuși, purificat de ploaia de la miezul zilei sau parfumat de către pini.

Aerul e prețuit de pielea roșie, căci toți împărtășesc aceeași suflare. Animalul, copacul, omul, toți respiră la fel. Omul alb nu dă atenție aerului pe care-l respiră. Ca un muribund, nu mai distinge mirosurile. Dar dacă vă vindem pământul nostru, trebuie să vă amintiți că aerul este nespus de prețios și că spiritul aerului este același în tot ce trăiește. Vântul care a dăruit străbunului nostru prima sa suflare îi primește și ultima sa privire. Și dacă vă vindem pământul nostru, trebuie să-l păstrați neatins și sfânt ca pe un loc unde chiar și omul poate merge să simtă gustul vântului și dulceața unei pajiști înflorite.

Voi ține seama deci de dorința voastră de a cumpăra. Dacă o vom accepta, voi pune o condiție: omul alb trebuie să se poarte cu animalele acestui pământ ca și cu frații și cu surorile sale.

Sunt un sălbatic și nu cunosc al mod de a trăi.

Am văzut mii de bizoni putrezind pe câmpie, lăsați acolo de omul alb care i-a ucis dintr-un tren care trecea.

Sunt un sălbatic și nu înțeleg cum poate acest cal de fier care fumegă să fie mai important decât bizonul pe care noi nu-l ucidem decât pentru nevoile vieții, ale existenței noastre.

Ce este omul fără animale? Dacă ar dispărea toate animalele, omul ar muri absolut singur, căci ceea ce se întâmplă cu animalele, curând se petrece și cu omul.

Toate lucrurile sunt legate între ele.

Va trebui să-i învățați pe copiii voștri că pământul de sub tălpile lor nu este altceva decât cenușa strămoșilor noștri. Astfel, ei vor respecta pământul. Mai spuneți-le că pământul e bogat prin viața aproapelui nostru. Învățați-i pe copiii voștri ceea ce noi am învățat de la pământ și de la ai noștri: că pământul este mama noastră și că tot ce i se întâmplă pământului, ni se întâmplă și nouă, copiilor pământului. Dacă omul scuipă pe pământ scuipă pe sine.

Acest lucru îl ştim: pământul nu îi aparţine omului, ci omul e cel care aparţine pământului.

Acest lucru îl cunoaştem: toate lucrurile sunt legate între ele cum sângele e cel ce leagă membrii aceleiaşi familii.

Toate lucrurile sunt legate între ele: tot ce i se întâmplă pământului li se întâmplă şi copiilor pământului. Nu omul a ţesut pânza pământului: el este numai firul. Tot ce-i face ţesăturii pământului, lui îşi face. Însuşi Omul alb, care are un Zeu care vorbeşte şi merge cu el ca un prieten cu alt prieten, nu poate fi despărţit de această soartă comună.

Când ultimul om va pieri de pe pământ şi memoria sa nu va mai fi decât umbra unei imagini de-a lungul preeriei, tărmurile şi pădurile vor păstra spiritul fraţilor mei, căci ei iubesc acest pământ tot astfel cum noul-născut îndrăgeşte bătăile inimii mamei sale. Dacă vă vindem pământul nostru, îngrijiţi-l cum am făcut şi noi şi purtaţi-vă cu animalele acestui ţinut ca şi cu surorile voastre. Căci dacă totul ar pieri, omul ar muri din cauza unei mari singurătăţi spirituale.

La urma-urmei poate că suntem cu toţii fraţi şi surori. Există un singur lucru pe care noi îl ştim bine şi pe care omul alb îl va afla poate într-o zi, aceea că Dumnezeul nostru este acelaşi Dumnezeu. Voi păreţi a crede că El vă aparţine, cum aţi vrea ca pământul nostru să vă aparţină. Este cu neputinţă. El este Dumnezeul omului şi are aceeaşi milă pentru toţi oamenii, albi sau roşii.

Pentru El pământul are preţ şi făcând rău pământului înseamnă să-L disprefuieşti pe Creatorul său. Şi Albii vor pieri poate mai repede decât toate celelalte triburi.

Cel ce-şi întinează culcuşul, piere într-o zi sufocat de propriile sale miazme. Dar în timp ce noi pierim, voi veţi străluci, iluminaţi de forţa lui Dumnezeu care v-a condus pe acest pământ şi care, într-un anume scop v-a îngăduit să dominaţi Pieile Roşii.

Această soartă rămâne tăinuită pentru noi. Noi nu înţelegem de ce sunt masacraţi toţi bizonii, de ce caii sălbatici sunt îmblânziţi, nici de ce locurile cele mai tainice ale pădurilor sunt invadate de mirosul albilor, şi nici de ce chipul frumoaselor coline este brăzdat de fire care vorbesc.

Ce s-a petrecut cu desişurile adânci? Au dispărut.

Ce s-a petrecut cu marele vultur? Şi el a dispărut.

Este sfârşitul vieţii şi începutul supravieţuirii".

Omul alb a pierdut simţul realităţilor, al adevăratelor realităţi pe care le

posedă populaţiile tradiţionale şi pe care unii poate le mai cunosc încă. Dar puterea la nivel de informaţie şi de educaţie ne îndepărtează de ele şi condiţionează societatea la false valori. În plus, sectarismul exercită o propagandă culpabilizantă asupra tuturor celor care fac front ca să existe în tradiţia "supravieţuirii".

E foarte greu să-ţi păstrezi calmul interior, liniştea, pacea, să-ţi asiguri izolarea necesare lucrului interior, meditaţiei. Telefonul este un intrus ce-şi acordă singur dreptul de a pătrunde la un altul la orice oră din zi.

Viaţa colectivă pune în valoare aspectele negative ale societăţii, cu excepţia câtorva grupuri favorizate.

Se întrezăreşte, totuşi, o perioadă de mutaţii. Se va organiza un alt fel de societate. Pentru a-şi asigura propria supravieţuire şi cea a funcţiilor pământului, omul alb trebuie să fie în măsură să-şi regăsească valorile pierdute.

Pentru aceasta, trebuiesc regăsite şi dezvoltate capacităţile pe care le mai au cei care, mai puţin "civilizaţi", trăiesc departe de societatea noastră. Şi ele sunt fiinţe realizate, alături de care noi putem să învăţăm să prevedem, să simţim, să existăm pe alte planuri.

Atunci, în posesia experienţei dobândite în sânul lumii moderne, apoi în cea a iniţiaţilor, omul alb, după prăbuşirea sa vertiginoasă, va regăsi, poate, un loc în prim plan.

Faza pur materialistă nu a durat decât atât cât a fost necesar pentru a dobândi o cunoaştere suplimentară a lumii obişnuite.

Şi vom regăsi locul nostru cel iniţial: acela de intermediari între Cer şi Pământ.

Căci Pământul se aseamănă cu noi şi noi ne asemănăm cu Pământul*. Împreună, ascultăm de legile cosmice. Suntem legaţi. Răul pe care i-l facem, ni-l facem nouă. Îngrijindu-l, ne îngrijim pe noi.

Continentele sunt făcute din carnea sa, Oceanul din sângele său. Crestele muntoase îi conturează coloana vertebrală, filoanele metalice sunt sistemul său nervos, pietrele sale preţioase - galandele sale endocrine.

Oceanul este sângele Pământului, mareele reflectă ritmul inimii sale.

O vastă mişcare circulară animă aceste fluide şi desenează sistemul său cardiovascular. Apa se evaporă, se condensează în nori la nivelul atmosferei. Dar aurora care se ridică, depune sucul unei alchimii preţioase: roua.

Această apă devine rezervă în sânul gheţarilor şi lacurilor, adevărat plex

* Dr. G.Encausse, *Inspirat de ocultism şi astrologie*, ed.Dangles.

sanguin, apoi coboară în cascade, pârâuri, râuri şi fluvii ce se întorc în mare. Ca şi sângele venos care ajunge la plămân pentru a se purifica, ea se va ridica spre cer, plămânul Pământului.

Nedefinit şi fără oprire funcţionează această pompă cardiacă, această legătură între sus şi jos.

Pământul este viu şi îşi are metabolismul său personal: humusul digeră elementele ce vin în contact cu el, corpul mort al vegetalelor, animalelor şi al oamenilor.

Pornind de la acest humus, fecundat de seminţele vegetalelor, zămisleşte iarba, plantele, copacii.

Este viu şi e înzestrat cu magnetism: un pol Nord, un pol Sud, care-i dirijează sensul energiilor. Ascultă de legile tao şi ecuatorul este triplul său încălzitor.

Energia circulă în interiorul Pământului graţie filoanelor metalice. Dar cum apare un scurt circuit, apare explozia: un cutremur de Pământ, ecou al tulburărilor sale energetice.

Survine o boală? Erupţia vulcanică e cel mai sigur mijloc de evacuare a miazmelor!

În fiecare lună, străbătând semnele Zodiacului, Soarele luminează Pământul într-un punct diferit. Astfel capătă o conştiinţă ritmică a trupului său în decurs de un an: ridicând capul în luna Berbecului, lungeşte gâtul împreună cu Taurul. Inspirând adânc, îşi întinde braţele sub semnul gemenilor. La ora Cancerului, stomacul şi plexul solar sunt la ordinea zilei. Leul face să-i bată inima, Fecioara îi înviorează sistemul digestiv, iar Balanţa îi întăreşte şalele. Cât priveşte Scorpionul, el îşi exacerbează funcţiile de reproducţie şi de transmutaţie prin simbolismul său de moarte şi de sexualitate reunite. În fine, într-o mişcare ordonată, Săgetătorul, Capricornul, Vărsătorul şi Peştele dau energie şi forţă coapselor sale, genunchilor, gambelor şi tălpilor. Într-un an, marele exerciţiu Yoga se încheie.

Dar sunt prevăzute şi mini-exerciţii! Reglate de mişcarea Ascendentului său, care împreună cu Soarele, parcurge în douăzeci şi patru de ore toate meridianele: legea tao dirijează!

Cu toate acestea, ritmul său de viaţă este infinit mai lent decât al nostru! Chiar dacă s-ar strădui să se trezească în zori să-şi scuture mantia de zăpadă, să mijească mugurii şi florile, să le facă să se deschidă la amiază şi să se acopere de frunze şi flori splendide în aceeaşi zi, chiar dacă acestea ar deveni seminţe la apusul soarelui, ca să dispară înghiţite de humus la crepuscul, nu, niciodată nu ar putea el atinge ritmul nostru de viaţă!

Noi suntem efemeri... şi ritmul nostru respirator este multiplicarea ritmului său. El inspiră ziua fluidele Soarelui şi ale planetelor din jur care se numesc Mercur, Marte, Venus, Jupiter, Saturn, Uranus, Neptun, Pluton, dar şi ale unor planete mai îndepărtate care ne sunt mai puţin cunoscute; unele chiar necunoscute. Şi poate se mai găsesc unele ascunse prin găurile negre din imensitatea cosmică.

Noaptea, el expiră fluidele de care trebuie să se debaraseze, şi aceasta cu amabila complicitate a Lunii.

El inspiră, expiră, inspiră, expiră... în ritmul zilei şi al nopţii. Şi aceasta prin toţi porii pielii sale! Fiecare fir de iarbă, fiecare tulpină, fiecare frunză, fiecare copac este unul din ei!

Da, Pământul e viu, şi râul pe care i-l facem ni-l facem nouă, în mod inconştient, pentru că prea nu ştim că suntem uniţi cu el şi că, într-un anumit fel, ne asemănăm lui.

Sfârşitul lumii cu care suntem ameninţaţi nu este mai degrabă foarte simplu sfârşitul Pământului, al pământului viu pe care-l exterminăm puţin câte puţin, sub pretextul progresului, al ştiinţei şi al evoluţiei?

Poate că ne asemănăm Pământului mai mult decât gândim! Legea reîncarnării nu se suprapune oare mişcării circulare care-i animă fluidele? Corpurile noastre subtile nu parcurg oare ele aceeaşi mişcare regulată, trecând de la lumea vizibilă la cea invizibilă, eliberând corpurile noastre subtile în clipa morţii, trecând apoi din lumea invizibilă în cea vizibilă în momentul încarnării terestre?

7

De la imaginea corpului la imaginea lumii

Pentru a înțelege bine cuvintele fratelui Sunny, trebuie să cunoști măcar cu titlu informativ, care sunt principalele teme ale marilor curente de gândire ale Indiei.

Pentru India tradițională, întregul univers reprezintă o ordine, iar legea internă a lumii se numește Dharma. Prin ea universul își menține coeziunea, atât în planul microcosmosului, cât și al macrocosmosului. Religia Hindu* nu este expresia unei legi impuse din afară, este fundamentată pe respectarea legilor cosmice, a căror realitate este perceptibilă în interiorul propriei persoane, căci dacă microcosmosul și macrocosmosul se află în armonie (vizibilul și invizibilul fiind unul după chipul celuilalt), corpul omului devine atunci câmpul privilegiat de investigare oferit observatorului avizat. El permite deslușirea ordinii de finețe a lucrurilor, căci ceea ce este în afara noastră este imaginea a ceea ce este în interiorul nostru.

Într-un fel, este vorba de o fiziologie mistică a omului în care, departe de a-și renega corpul, omul mistic învață să-l accepte, să-l cunoască, explorându-l în mod sistematic, prin deducții analoge, descoperind în el legile cosmice.

Iată diferența existentă între această concepție și cea a religiei iudeo-creștine.

Această atitudine se opune și celei în care omul nu acceptă lucrurile decât în funcție de eu-l său egoist, de dorințele sale, de temerile sale, uitând să țină seama de consecințele acestei atitudini asupra celor din jur și asupra lumii în ansamblul ei.

Acesta va fi rupt de rădăcinile sale, de propria sa esență, va rămâne la

* Tara Michaël, *Corp subtil, corp cauzal,* Courrier du Livre.

suprafață în raport cu sine, va fi purtător de neliniști, neștiind nici ce caută pe acest pământ, nici care-i este locul.

În ansamblu, adoptarea acestei atitudini nu ar putea conduce decât la un haos.

Yoga poate fi considerată drept unul din drumurile acestei mistici, întrucât conduce la cunoașterea energiilor corpului. Dar pentru un adevărat yog, viața poate fi considerată ca o încercare inițiatică. El admite procesul de reîncarnare și pentru el fiecare viață este o luptă care-i va permite să se înalțe la un plan superior. Lupta nu are menirea de a învinge pe cineva, ci este vorba de individul care pornește la cucerirea propriului EU. De asemenea, în tradiție, omul este uneori reprezentat de un car de luptă, tras de cai; un cavaler ține hățurile, transportă un pasager.

Să încercăm să descoperim sensul ascuns al acestei reprezentări: carul* este corpul nostru fizic, caii simbolizează energia de care dispunem, hățurile sunt gândirea activă care conduce, dar de fapt cavalerul este cel care ordonă și dirijează hățurile și prin ele caii. El este sufletul carului. Și pasagerul, cel care este transportat, este esența.

În funcție de gradul de evoluție personală, omul poate fi identificat cu una sau alta din părțile componente ale carului.

- Omul obișnuit, în măsura în care reușește sau nu să-și stăpânească instinctele, va ocupa locul carului, al calului sau al hățurilor, în timp ce yogul încearcă să atingă locul cavalerului sau încă și mai bine, al pasagerului.

- Omul care se identifică cu lumea lucrurilor, cu lumea materială, ocupă locul *carului*. Absorbit de obiectul dorințelor sale, ajunge să ignore chiar existența altor lucruri.

- Dacă omul a devenit îndeajuns de conștient încât să nu se mai identifice cu lucrurile, yoga devine pentru el un mod de a-și îmbunătăți forma sa fizică. Este conștient de dimensiunea sa energetică, ocupă locul *calului*.

- În ceea ce privește intelectualul care dorește să devină stăpânul reflexelor sale, care vrea să țină *hățurile*... ghicim care este locul său.

- *Cavalerul* nu mai consideră yoga drept un exercițiu menit să amelioreze permanențele sale și hatha-yoga devine o rugăciune prin gesturi, care unește omul cu forțele cosmice.

- Pasagerul este *stăpânul* carului. Așezat, imobil, fără să acționeze, el este esența Ființei. Cel care va supraviețui la finele luptei și care va fi prezent pentru lupta următoare, adică pentru reîncarnare, căci: "Cel ce se mișcă

* Roțile carului soarelui în Orissa simbolizează timpul.

printre obiectele sensibile, funcţiile sale senzoriale fiind sustrase de la dragoste ca şi de la ură şi stăpânite de el, acela, suflet disciplinat, are acces la liniştea supremă". (Bhagavad Gita)

Totuşi, pentru a trece de la poziţia de cavaler la cea de pasager, cu alte cuvinte de la suflet la esenţă, trebuie depăşită concepţia exoterismului religios obişnuit al civilizaţiei noastre, pentru a tinde către ezoterismul iniţiatic. Religia majoritară iubeşte, onorează şi-L roagă pe Dumnezeu, deci rămâne în dualitate. Dar spiritualitatea superioară tinde la realizarea Unităţii. Parcursul iniţiatic semănat cu capcane şi încercări este deci reprezentat de un car de luptă lipsit de ornamente, de... trandafiri şi crini.

Prin acţiunea sa, yogul se integrează, traversând succesiv toate contradicţiile lumii, cu carul, cu calul, cu hăţurile, cu cavalerul şi în final, cu pasagerul. Acest pasager imobil în stare de meditaţie nu este o creaţie, ci o manifestare. Aceasta este deci calea misticului, a omului iniţiat.

Această atitudine se distinge de cea a grupurilor charismatice religioase care adoptă o atitudine pasivă în faţa vieţii. Ei sunt alcătuiţi din credinţă, speranţă şi dragoste, dar aşteaptă ca ajutorul să vină de undeva şi se roagă pentru aceasta. Se pune următoarea problemă: această atitudine permite să atingi Unitatea şi să-ţi asumi evoluţia?

În rezumat, Yoga este o cale de a te controla, o luptă organizată care, printr-un sistem de posturi, de exerciţii de concentrare şi de meditaţie conduce la Unitate.

Vorbind despre Yoga se pomeneşte adesea despre Kundalini şi chakras. Am impresia că este vorba despre puncte privilegiate de emergenţă a energiei, care variază în funcţie de constituţia electromagnetică a individului respectiv. Nu ştiu dacă ele corespund, cum spun unii, unor nivele de evoluţie personală, căci nu numai că ele pot varia spontan în timp, dar, şi mai ciudat, sunt absolut sensibile la terapie şi mi-e greu să cred că un tratament ar putea să permită o "evoluţie" atât de bruscă! Astfel că pentru moment, ader la definiţia lui Bhagwan Shree Rajneesh*. Pentru el, Kundalini este "o poartă" prin care forţa vitală înmagazinată în centrul sexual se scurge, urcă în corp pentru a atinge centrul cel mai de sus, plasat în creştetul capului. Este deci un canal. Mai există şi alte căi, dar ele sunt mai dificile şi mai restrictive. În acest caz, canalul specific nu este de folos, este vorba de căi tantrice sau oculte.

Chakras sunt centrii ce aparţin corpului subtil şi care au o corespondenţă

* *Meditaţia dinamică*, ed. Dangles.

în corpul fizic. "Trebuie să simţi chakra, nu să faci un studiu asupra ei. Ştiinţa nu serveşte la nimic, în fapt a fost în mare măsură distructivă în ceea ce priveşte lumea interioară. Cu cât ştii mai mult, cu atât ai mai puţine posibilităţi de a simţi lucrurile reale şi autentice".

Kundalini este un proces de circulaţie al energiei în corpul eteric aşa cum circulaţia sanguină se realizează în corpul fizic. Este în afara voinţei. Dar ca să se pună în mişcare, trebuie să te transpui în stare de meditaţie şi pentru meditaţie cunoştinţele dobândite din cărţi sunt ineficace, iar vizualizarea fizică pentru Kundalini este o idee fără sens.

"Buddhiştii afirmă că există nouă chakras, hinduşii - că există şapte, iar tibetanii vorbesc de patru, şi toţi au dreptate.

Cunoaşterea din cărţi nu este de nici un ajutor. Când aveţi un anumit bagaj de cunoştinţe, vi-l impuneţi, vă străduiţi să vedeţi lucrurile aşa cum aţi fost instruiţi. Dar cum ele nu corespund situaţiei voastre individuale, acest lucru dă naştere la multe confuzii.

Spiritul are capacitatea de a crea "chakras" imaginare. În acest caz, datorită imaginaţiei voastre, se naşte un curent care nu este Kundalini, ci o fantasmă: un fenomen absolut iluzoriu". Ca urmare, veţi avea experienţe imaginare şi vă veţi crea o lume interioară absolut ireală".

"Ideea preconcepută aduce prejudicii".

Mi se pare deosebit de interesantă căutarea unei linişti interioare deobândită prin punerea în armonie cu cosmosul şi legile sale. Aceasta conduce la o mai bună acceptare a contradicţiilor interne ale lumii şi la o toleranţă crescută faţă de ceilalţi, fenomen trăit în mod deosebit de către lumea iudeo-creştină, incluzând şi conducătorii lor.

"Avem posibilitatea să vedem cum absenţa liniştii interioare dezlănţuie pasiuni ca ura, gelozia etc... spune Dalai Lama. Nimeni nu poate afirma că ura este o sursă de fericire; dimpotrivă, ura, furia, toate aceste emoţii negative nu pot decât să creeze probleme, greutăţi. În această seară, chiar aici de exemplu, dacă eu m-aş înfuria, dacă aş avea o atitudine negativă de ură, în acel moment, probabil, ar urma cuvinte dure ca şi posibile acţiuni dure, iar toate acestea ar crea imediat o atmosferă de tensiune, o atmosferă penibilă care ar atrage după sine probleme, suferinţe pentru noi toţi.

De asemeni, în circumstanţe grele, ca atunci când ne găsim în faţa unor duşmani, dacă ne înfuriem, acest lucru nu face decât să agraveze lucrurile. Propria mea furie, ura mea, va provoca ura adversarului meu şi ura se va amplifica, se va dezvolta, creând greutăţi tuturor... Vedeţi deci că ura nu aduce probleme decât nouă înşine, ea ne distruge pacea noastră mentală,

distrugând totodată şi pacea celor care ne înconjoară, prieteni şi alţii. Pe scurt, ea este distructivă pentru orice atmosferă de pace, deci adevăratul duşman nu se găseşte în exterior.

Trebuie să căutăm înlăuntrul nostru acest duşman care este adevăratul distructor al păcii noastre, al liniştii celorlalţi, pe scurt, al păcii tuturor.

Dimpotrivă, dragostea şi mila care stau la baza tuturor marilor religii, sunt izvor de pace şi fericire. Dacă înţelegem bine acest lucru, dacă ne dăm seama de importanţa rolului pe care-l au dragostea şi mila, care nu sunt simple vorbe ci un sentiment real, o experienţă reală, vom acţiona în favoarea păcii.

A repeta de sute de mii de ori aceste cuvinte este, desigur, lipsit de importanţă; dimpotrivă, a dezvolta în noi înşine acest sentiment, această experienţă a iubirii, este foarte util.

Cu siguranţă că nu este uşor să dezvolţi o atitudine atât de aleasă, dar dacă vrem fericirea, trebuie să înţelegem bine unde se află izvorul acestei fericiri. Din acel moment, vom vedea că a dezvolta această atitudine nobilă, care e atât de greu de cultivat, este de fapt singura alternativă posibilă şi că merită toată străduinţa. Deci, noi, cei reuniţi aici, venind din orizonturi foarte diferite*, cred că sarcina noastră principală este să-L rugăm pe Dumnezeu să facă să se dezvolte în noi acest giuvaer interior, acest giuvaer al dragostei şi al milei.

Când vorbesc despre Dumnezeu, o fac într-un sens foarte larg, căci cred că există foarte multe interpretări posibile ale acestui cuvânt. Pentru un buddhist, vom vorbi despre o fiinţă superioară ce şi-a dezvoltat în cel mai înalt grad toate posibilităţile spirituale.

Există numeroase religii diferite. În mare, ele se împart în religii care nu acceptă ideea de Dumnezeu-creator, cum este buddhismul şi celelalte religii, adică majoritatea, care-şi fundamentează practicile lor spirituale pe ideea unui Dumnezeu-creator. Ne-am putea întreba atunci de unde provine soarta atât de diferită a diverşilor indivizi? Răspunsul oferit de buddhism este: creatorul este Spiritul însuşi.

Noi deţinem motivări foarte diferite, deci creăm acţiuni foarte diferite, sau cum se spune în termeni buddhişti, karme diferite. Prin forţa acestor motivaţii diferite, unii dintre noi se vor afla într-o stare de pace, în timp ce alţii se vor găsi într-o stare de agitaţie, de preocupare, în timp ce încă alţii se vor afla într-o stare complet neutră. În consecinţă, în funcţie de aceste

* Extrase din conferinţele ţinute de Dalai Lama cu ocazia vizitei în Paris din 1982.

diverse motivaţii, se vor crea şi stări interioare diferite.

Există, desigur, diferenţe între buddhism şi creştinism, în principal din punct de vedere filozofic, şi cred că dacă dorim să creăm respectul reciproc, trebuie să cunoaştem aceste diferenţe, şi numai pe baza unei astfel de cunoaşteri vom putea dezvolta o înţelegere mutuală, sentimentul de a ne simţi aproape unii de alţii. Dar buddhismul nu acceptă ideea unui Dumnezeu-creator şi deci, din acest punct de vedere, nu este o religie. Unii eruditi spun că buddhismul este ateu, alţii afirmă că buddhismul este o ştiinţă a spiritului. Deci, trebuiesc bine înţelese aceste diferenţe şi pe baza înţelegerii lor, să ştim că scopul nostru şi al marilor religii este acelaşi: iubirea, mila, binele oamenirii. Persoana necredincioasă şi atee din convingere are tot atâta nevoie de iubire şi compasiune. Un ajutor dezinteresat şi altruist faţă de ceilalţi este un lucru nobil, indiferent că eşti credincios sau nu.

Altădată, micile comunităţi puteau trăi practic independente, complet izolate. Această perioadă a trecut. Fiinţa cea mai egoistă, comunitatea cea mai egoistă are nevoie, pentru a trăi, de celelate comunităţi. Avem nevoie unii de alţii pentru ca omenirea să supravieţuiască. Trebuie ca în fiecare să existe această înţelegere clară a unităţii omenirii.

Pentru a trăi, oamenii au nevoie de ceilalţi, chiar şi pe plan economic. Cu toate diferenţele ideologice, cu toată apartenenţa diferitelor ţări la blocuri militare diferite şi opuse, trebuie stabilită o cooperare. Suntem toţi asemănători, toţi identici. Occidentalii îi privesc pe comuniştii din Est ca pe nişte diavoli: fals. Şi dacă oamenii din zona aceea au aceeaşi atitudine faţă de capitalişti, şi acest lucru e fals.

În consecinţă, trebuie să înţelegem bine că suntem fraţi şi surori. Este foarte important ca toată lumea să înţeleagă bine că suntem cu toţii la fel, că suntem în mod identic fiinţe omeneşti. Diferenţele de credinţă sau de idei politice sunt secundare. Trebuie bine înţeleasă unitatea omenirii şi dezvoltat acest sentiment de responsabilitate universală".

Un călugăr trăind în preajma lui Dalai Lama, face următoarele precizări: "Când Sfinţia Sa vorbeşte de iubire, cred că vorbeşte mai ales despre o experienţă trăită. Ceea ce trebuie bine înţeles este că buddhismul nu ţine predici morale, nu se spune precum copiilor: "Trebuie să faci aşa şi pe dincolo", ci se spune: "LUCRURILE SUNT AŞA CUM SUNT". *Realitatea nu depinde de bunul nostru plac.* Deci, cugetaţi. Scopul fundamental al fiecărei persoane vii este de a încerca să fie fericită, să evite suferinţa. Dar tot buddhismul afirmă ca particularitatea omului constă în aceea că el are o *inteligenţă ce-i permite să adapteze mijloacele pentru a-şi atinge scopul.*

Deci, dacă vreți să fiți fericiți, trebuie să îndepărtați suferința. Pentru aceasta, trebuie s-o delimitați, să-i cunoașteți cauzele și să le eliminați, iar buddhismul ne învață acest drum. Însă buddhismul nu este numai o știință a spiritului, el merge mult mai departe, tinteşte eliberarea lui de condiția umană, transformarea acestuia. În acest sens, este o spiritualitate, o religie. Cred că acesta este sensul în care trebuie înțeleasă iubirea despre care vorbește Sfinția Sa. Dacă vrei să fii fericit și mai ales dacă vrei să-i faci și pe ceilalți fericiți, trebuie să dezvolți unele aptitudini, în special cele ale iubirii. Ceea ce te uimește când mergi cu metroul, spre exemplu, și ești confruntat cu oamenii, e lipsa de comunicare, duritatea relațiilor dintre persoane; și cred că într-o astfel de societate, experiența iubirii devine foarte importantă.

Iubirea este o experiență pe care fiecare o poate trăi după capacitățile sale. Nu vom reuși să dezvoltăm de la început o iubire pentru toți, dar cred că trebuie să începem să ne transformăm atitudinea față de cei ce ne înconjoară și să începem astfel să ne dezvoltăm în această direcție".

În religia creștină, Dumnezeu este mai întâi de toate o Ființă personală, creatoare și părintească. Există mereu un dialog între Dumnezeu și om.

Buddhistul, dimpotrivă, gândește că Dumnezeu nu este exterior ființei sale, nu este Cineva asemănător unui om cu puteri absolute asupra noastră. Dumnezeu este, în cele din urmă, *adevărata natură a Spiritului nostru. Când am atins starea de trezire, ne întâlnim cu acest Ceva*, care nu are nume, iar Dumnezeu nu se mai află în afara noastră. El este adevărata noastră natură, în fapt, când atingem starea de trezire, noi suntem divinitatea. Dumnezeu nu este separat de noi, noi deținem acest potențial divin. Toți oamenii sunt de natură divină, divinitatea există în mod potențial în ei.

Potențial suntem divinitatea, ceea ce căutăm este realizarea.

Buddhismul nu implică ideea de credință, spre deosebire de hinduism și catolicism, ci înțelegerea condiției noastre, a cauzelor suferinței noastre și a tehnicilor de eliberare. Este, de asemeni, o filozofie ce nu se limitează la planul teoretic, este o *experiență trăită*.

Ce este Spiritul creator cu care buddhiștii denumesc fenomenele de Lumină și Cunoaștere?

Când vorbește despre spirit și conștiință, buddhistul vorbește numai pornind de la experiență. Dacă încercăm să vedem ce este experiența Luminii, ne putem închipui că pătrundem într-o încăpere întunecată, unde nu putem distinge obiectele, dar aprinzând lampa, lucrurile devin perceptibile. Dar calitatea de a fi luminate nu aparține obiectelor, ea aparține lămpii care le-a luminat.

Spiritul are calitățile lămpii, el dă posibilitatea de a căpăta conștiința prezenței lucrurilor, de a le putea percepe. Această Entitate care este Lumină și Cunoaștere nu poate fi decât diferită de materie, căci această materie, oricare ar fi ea, nu poate avea vreodată această calitate de lumină și cunoaștere, adică de conștiință, care-i permite percepția obiectelor și a ei însăși.

Această conștiință nu poate fi redusă la o bază materială pentru că ea este conștientă de sine.

Câteva puncte mi se par mai interesante în buddhism. În primul rând este rolul acordat experienței trăite.

Buddha spune:

<<Acum ascultă, Kalama, nu te lăsa condus de raportări, de tradiție sau de cele auzite. Nu te lăsa condus de autoritatea textelor religioase, nici de simpla logică sau de raționament, nici de aparențe, și nici de dragul speculațiilor asupra opiniilor, nici de probabilități, nici de gândire, "El este Stăpânul nostru". Dar, Kalama, când afli prin tine însuți că unele lucruri sunt nefavorabile, false și rele, atunci renunță la ele... Și când afli prin tine însuți că unele lucruri sunt favorabile și bune, atunci acceptă-le și urmează-le>>.

Mie mi se pare că prioritatea acordată *experienței trăite* este prea des absentă în practica medicală. În loc să se adapteze semnelor prezentate de către bolnav și descrierilor pe care el le dă acestor simptome, medicul clasic reține din interogatoriul său numai semnele ce-i permit integrarea bolnavului într-o clasificare recunoscută. Aceasta dăunează atât cercetării, cât și eficienței terapeutice. Să recunoaștem că homeopatul nu suferă de această slăbiciune și folosește toate indiciile pe care le oferă pacientul pentru a-l putea ajuta.

Al doilea punct interesant este sensul *responsabilității de sine*, și dacă Buddha poate fi privit ca un salvator, se datorește numai faptului că el a descoperit și a indicat calea ce duce la eliberare, la Nirvana. Dar fiecăruia îi revine responsabilitatea de a se alătura acestui drum și de a-l urma. Mentalitatea de a acorda "asistență" în mod abuziv și de "normalizare" a sistemelor de gândire mi se par cauzatoare de dificultate în modul de a trăi, care poate să stea la originea pierderii individualității fiecăruia. Urmează o serie de tulburări de origine funcțională (unii ar spune psihologică cu răsunet somatic). Terapia medicamentoasă induce patologii iatrogene* secundare, apoi evoluția conduce către organicizarea bolii. Fiecare trebuie

* Boli produse prin administrare de medicamente.

să știe ce este bun și ce este rău pentru el și să întreprindă tot ce este posibil pentru a-și menține echilibrul personal.

Prea ades se consideră omul o mașinărie ce se poate deregla și pe care o duci la spital cum ți-ai duce mașina la garaj. Uneori se miră foarte tare că spitalul nu a înnoit mașinăria, odată ce începe să posede piese de schimb și că i se spune că poate spera într-o folosință aproape nelimitată... a corpului.

El ignoră existența corpului său energetic și a corpului său spiritual. Nu deține experiența trăită. Este învățat să trăiască pe tipare gata făcute. Numai cel cu o gândire marginală s-a interesat de ele.

Al treilea element important mi se pare a fi ideea de Karma și de reîncarnare.

Walpola Rhahula* expune clar teoria karmei:

"Ideea de justiție morală, de recompensă, de pedeapsă, provine de la concepția unei Ființe Supreme, a unui Dumnezeu care judecă, care este legiuitorul ce decide ce e bine și ce e rău. Cuvântul "justiție" este ambiguu și periculos, în numele său se face mai mult rău decât bine omenirii. Teoria karmei este o teorie de la cauză la efect, de acțiune și reacție; ea reprezintă o lege naturală ce nu are nici o legătură cu ideea de justiție retributivă. Orice acțiune ce are la bază volitivul, își produce efectele sale, rezultatele sale. Dacă o acțiune bună produce efecte bune, aceasta nu este o chestiune de justiție sau de recompensă, ori o pedeapsă comandată de o putere care judecă natura acțiunii, ci ea rezultă simplu din natura ei, din legile ei".

Când ai prins această nuanță, când ai putut s-o și experimentezi uneori, știm că într-o zi sau alta, în această viață sau în altele, unda de întoarcere se va produce. Capeți astfel un sens mai corect al responsabilității acțiunilor tale, te îndrepți spre un mai mare echilibru, condamni excesele de orice fel. Noțiunea de reîncarnare este poate ceva mai delicată pentru a fi înțeleasă și admisă.

O serie de fapte aparținând domeniului lucrurilor "deja trăite" au menirea să-și dovedească această realitate.

Personal, am admis cu multă simplitate acest fenomen după ipoteza celor Trei Corpuri. Corpul fizic este perisabil, dar corpurile subtile, invizibile, fiind de origine vibratorie, sunt susceptibile de a persista după ruptura "aderențelor" dintre corpurile subtile și corpul fizic. Această idee a persistenței ființelor dragi dincolo de lumea vizibilă este reconfortantă și consolatoare în clipa

* *Învățătura lui Buddha*, Coll.Sagesse, ed. du Seuil, p.54

marii despărțiri (capitolul 20).

Ea este reconfortantă și pentru propria persoană. Ideea de "sfârșit" este intolerabilă, iar noțiunea de supraviețuire a ceea ce este mai bun în tine însuți este o invitație să te preocupe acest "mai bun", ea implicând ideea de progres și opunându-se butadei "după mine, potopul".

Este ceva mai dificil să expui ideea de continuitate a curentului de conștiință.

Să spunem mai întâi că ignoranța nu e numai faptul că nu cunoști, dar este și un mod eronat de abordare a realității. Ori ideea noastră despre realitate este eronată, creăm o realitate proprie, acordăm existență intrinsecă unor lucruri care nu există. Deci, trebuie mai întâi să realizăm un gol în noi prin meditație, cel ce meditează concentrându-se asupra acestei evacuări de atitudini eronate pe care le purta în sine, golirea nefiind un vid, ci o împlinire - este înțelepciunea. Înseamnă să pierzi iluzia unui Eu separat de univers. Nu este neantul, ci contrariul... Noțiunea de Eu poate avea ca reprezentare atașamentul sau ura, poate să se găsească la originea tuturor tulburărilor. Trebuie să învățăm să nu ne desolidarizăm de univers.

Experiența ne arată cum curentul nostru de conștiință este în continuă schimbare. Se produce o stare de conștientizare, apoi dispare, făcând loc unui nou mod de conștiință. Noua stare de conștiință dispare pentru a apare o a treia stare de conștiință etc.

Există deci un curent continuu de stări de conștiință. Este legat de o bază materială, dar nu se limitează la această bază, nu face decât să participe, rămânând totodată distinct.

Dacă realizăm că un moment de conștiință este urmat de unul nou, putem totodată să admitem că fiecare stare de acest fel este precedată de o altă stare de conștiință și putem merge pe fir în sus, până la naștere. Dar înaintea nașterii exista pentru noul născut un alt moment de conștiință și în momentul conceperii - o altă stare de conștiință, care urma altei stări de conștiință. Oricât de mult ne-am duce pe fir înapoi, există mereu un moment de conștiință care precede un alt moment de conștiință; este un curent continuu care se încarnează și se desprinde dintr-un suport material dar care este capabil de a persista independent de el.

Reîncarnarea nu se petrece fără motiv. Cauza nașterii noastre este karma. *Acțiunile noastre cele mai importante dezvoltă de-a lungul vieții noastre un potențial de energie care dirijează curentul nostru de conștiință și-l împinge să renască după moarte într-o anumită conjunctură materială...* Din acest punct de vedere suntem responsabili în fața vieții, în fața morții...

Ceea ce numim viață este combinația energiilor fizice și mentale, este combinația a cinci elemente: cel al materiei, al senzațiilor, al percepțiilor, al formulărilor mentale, adică al acțiunilor volitive bune sau rele unde Karma, al cincilea component, este componentul conștiinței.

În fața concepției acestor cinci componente, nu pot decât să fac legătura cu cele cinci elemente ale tradiției chineze.

8

Scanning

"You'll find your way", "O să-ți găsești calea", mi-a spus Tony Agpaoa în ziua în care l-am întrebat despre viitorul meu medical.

Ideile lumii occidentale din care am apărut sunt în opoziție absolută cu cele ale lumii adoptive a vindecătorilor, în care mă integrez treptat. Dacă ei au știut să adopte alura exterioară occidentală, păstrându-și totodată relațiile lor privilegiate cu lumea subtilă, mie îmi este mult mai greu să integrez lumea lor subtilă la alura mea de occidentală... Trebuie să înțeleg sistemul lor de gândire, apoi să selectez punctele meritorii ale celor două lumi ca să-mi construiesc un alt mod de gândire, de muncă și de existență.

Mi-am limpezit ideile în ceea ce privește lumea spitalicească. Câtă vreme mi s-a părut că lucrez bine, le-am aparținut: dar în ciuda progreselor numite științifice, practica medicală ajunsă în ansamblul ei la un maxim de eficacitate terapeutică, se pierde azi în labirintul diagnosticului, menținând un mod de gândire fără deschidere. Ceea ce este dăunător totodată viitorului profesiei, progresului terapeutic și calității îngrijirilor. Și turbez să văd cum medicii blânzi* se organizează în paralel, grație unor bunăvoințe, cele mai multe nemedicale.

Trebuie să fii închis în propriul tău turn de fildeș ca să ignori tot ce se realizează în afara medicinii majoritare. Se pot vedea congrese de mai multe zile organizate în cele mai mari săli pariziene și în care patru cincimi din cei ce instruiesc nu sunt medici! Cu toate acestea, unii membri ai lumii spitalicești continuă să creadă că medicinele diferite nu au viitor și se mândresc că le ignoră!

Se spune că acesta este spirit științific! Oare nu ne înșelăm? Trebuie să-i felicităm pe cei ce știu să păstreze tradiția folosirii plantelor, alimentația sănătoasă, care știu să răspândească homeopatia, acupunctura, bioenergia,

* Medici care tratează cu mijloace naturale /n.t./

sofrologia, osteopatia, pe toți cei care, ignorând autoritatea dominantă, au știut să păstreze acest potențial de cunoaștere...

Totuși, lumea magică în care trăiesc lângă Agpaoa diferă de ambianța medicilor blânzi, cu toate că se folosesc plantele farmacoterapiei chineze și ale celei montane, care se prezintă sub formă de mixturi cu culori ciudate.

Aici se face apel la forțe puțin studiate de lumea occidentală. Această lume mă intrigă. Nu numai prin acțiunea sa asupra energiei umane, dar și asupra lumii neînsufletite!

Un prieten, stmatolog-vindecător din Nantes, acceptat de Tony, se duce să facă un stagiu de câteva săptămâni la Baguio, înzestrat cu un magnetoscop. I se permite să-l folosească. Dar... aparatul nu funcționează în sala de tratament. Când îmi spune acest lucru la telefon, mi-e imposibil să nu admit că nu e aparatul de vină. El pretinde că magnetismul ambiant e de vină. Totuși, când la Baguio, magnetofonul meu are accese de paralizie mai mult decât normale, mă asociez părerii lui, ca să mă declar convinsă de justețea diagnosticului său în ziua în care ascult pe o bandă nouă, ca din întâmplare, locul, data și ora nașterii lui Agpaoa, atunci când doream să-i întocmesc fișa astrologică.

Am povestit experiența nefericită pe care am avut-o în compania a doi cineaști cu camerele de luat vederi care nu au funcționat deloc. Cele închiriate de la fața locului devenenau inoperante odată ajunse în mâinile noastre. Eu însămi îmi pierdusem *feeling*-ul. Ceea ce mă înclină să cred că Tony cunoaște și stăpânește o seamă de legi ale lumii invizibile. Constat puterea lor, dar nu le cunosc.

Totuși, el îmi dă câteva chei esențiale pe care voi încerca să le respect avansând în această lume necunoscută.

Trebuie să fii pozitiv, să te branșezi la Lumină, să meditezi în acord cu Natura, să-ți asculți propriile vibrații.

Cunoașterea propriilor vibrații se obține prin exercițiu în singurătate și liniște, singurul mod de a te obișnui cu ele, de a afla cum se modifică în funcție de timp, de oră, de zi, de traiectoria astrilor. Trebuie să înveți să-ți cunoști propriul corp electromagnetic și pentru aceasta cărțile nu ajută la nimic... Atunci se dezvoltă simțurile supra-normale, într-un context normal. Frustrată de sensibilitatea mea subtilă de către o educație de tip pavlovian-hiperintelectualizat, crescută într-o ambianță prea depărtată de natură, trebuie să recuceresc această împărăție.

Pentru a te regăsi pe tine însuți și pentru a scăpa de condiționarea abuzivă la care ai fost supus, trebuie să te rupi de societatea noastră. (Este amuzant să auzi vorbindu-se de necesitatea de a-i "decondiționa" pe cei

care ar fi condiționați de către secte. Uităm că aceștia caută tocmai altceva decât condiționarea "normalizată" a unei societăți în agonie?)

Plecând din momentul în care cauți să fii de acord cu logica, însăși religia este de pusă în discuție.

Jung și-a descris cu rafinament propriile îndoieli: "Uneori mi se părea că mi se impun perceptele religioase în locul voinței divine (voință care ar putea fi atât de nepreväzută și temută) și aceasta cu scopul de a nu fi constrâns de a înțelege această voință. Scepticismul meu creștea mereu, iar mustrările tatălui meu (ca și al altor pastori) îmi creau sentimentul de culpă. Toți oamenii din jur păreau să considere limbajul lor și obscuritatea densă pe care o emana ca venind de la sine... El îi crease pe oameni astfel încât să fie obligați să păcătuiască și totodată, El a interzis păcatul pe care El îl pedepsea chiar cu damnarea veșnică în focul infernului"*.

În ceea ce mă privește, când eram copil, mă întrebam de ce voiau să mă convingă că anafura era trupul lui Iisus Christos și vinul - sânge. Să nu crezi - era un păcat! Erau toți nebuni? Admițând că era adevărat, vroiau să facă din mine o antropofagă? Multe lucruri nu mi le-au explicat, încep să le înțeleg citind textele lui Michaël Aïvanhof:

"V-am vorbit adesea despre personalitate (natura noastră inferioară, umană, sau chiar animală) și de individualitate (natura noastră superioară, divină). Această distincție permite înțelegerea diferitelor stări prin care poate trece un om. În general, amestecăm tot și spunem "Iisus...Christos", fără a face o diferențiere.

Iisus era omul, omul care a trăit în Palestina într-o anume epocă**; iar

---

* C.G.Jung, Viața Mea, éd. Gallimard.

** Andreas Faber Kaiser, licențiat în filozofie și litere, este autorul cărții "Iisus a murit în Kashmir" (editura Vecchi), în care își prezintă cercetările și documentele cu privire la viața lui Iisus. Se pare că El a trăit cei optsprezece ani de tinerețe despre care nu se știe mai nimic, în nordul Indiei. La lamaseria Hemis, în Ladakh, la frontiera cu Kashmirul, s-ar afla copii ale unor texte istorice, conservate din secol în secol, povestind prima călătorie a lui Iisus în India. După crucificare, în urma unor complicități, dintre care cea a lui Pilat din Pont care-l simpatiza pe profet, Iisus e crucificat într-o zi de vineri, exact înaintea nopții marelui Sabat, câteva ore înainte de apusul soarelui. Urmând legea evreiască, nu poate rămâne în acea zi un crucificat pe cruce după apus. Iisus, coborât de pe cruce, este așezat într-un mormânt spațios, închis cu o lespede mare și neacoperită cu pământ, după tradiție. Intrucât lespedea a fost dată deoparte, înseamnă că din mormânt a ieșit un corp fizic. Îngrijit, el se deghizează pe timpul cât rămâne în acel loc, apoi se întoarce în Kashmir însoțit de Maria, unde ambii au fost înmormântați și unde se află mormintele lor și documentele. Recitirea Evangheliei capătă o altă semnificație după acestea. Pentru mine, totul devine mai limpede.

Christos este principiul divin pe care Iisus l-a primit în sine şi se manifesta prin sine.

"Din nefericire, chiar şi cel mai mare Iniţiat nu-şi poate manifesta întotdeauna natura sa divină. Atunci când este vorba de Iisus, acela era omul, personalitatea dacă vreţi, care vorbea din el... Lui Iisus i se întâmpla să fie obosit, flămând, însetat, să-i fie somn şi e normal. Dar când prin El se manifesta Christos, spunea: "Tatăl şi cu Mine suntem una", "Eu sunt pâinea coborâtă din Cer", "Eu sunt lumina lumii", "Eu sunt învierea şi viaţa", "Eu sunt butucul de viţă şi voi mlădiţa", "Eu sunt calea, adevărul şi viaţa". Iată, e limpede, nu?

Pentru latura umană, el poate avea uneori lacune, deficienţe, păliri. Dar când se manifestă principiul divin, când vorbeşte principiul divin, nu există deficienţe, nu există erori, slăbiciuni. Trebuie să avem această cheie când citim Evangheliile sau oricare carte sfântă pentru a se distinge când se manifestă omul şi când divinitatea, prin intermediul unei fiinţe".

Încep să înţeleg naşterea lui Iisus Christos citindu-l pe Maestru: el spune cum în decursul unui an soarele trece prin patru puncte cardinale şi cum în acel moment forţe şi energii se revarsă nu numai asupra oamenilor, dar şi în întreaga natură şi până la alte planete... Iniţiaţii ştiu că dacă omul este pregătit să primească aceste efluvii, în el se pot produce mari transformări. În natură, Christos se naşte în fiecare an la 25 decembrie, noaptea cea mai lungă, când are loc şi în natură naşterea principiului christic, adică viaţa, lumina şi căldura care vor transforma totul...

"Melchior, Balthazar şi Gaspard erau şefii marilor religii în ţinuturile respective care le aparţineau şi au venit. De ce? Pentru că au simţit această lumină. Şi cum ei erau şi astrologi, au făcut cercetări şi au aflat că respectiva planetă se găsea într-o anumită constelaţie în conjuncţie absolut unică cu alte planete, şi au înţeles că trebuia să se fi produs un eveniment extraordinar. Au căutat locul şi au găsit! Deci, naşterea lui Iisus corespunde unui fenomen astrologic care s-a produs acum 2000 de ani în cer..." Dar steaua care i-a condus corespunde unui fenomen real.

Şi ce este steaua? Este un fenomen care se produce inevitabil în viaţa unui adevărat mistic, unui adevărat Iniţiat. Deasupra capului său se naşte o stea, un pentagram luminos. Ce este sus este şi jos şi ce este jos este şi sus; deci acest pentagram trebuie să existe dedublat: mai întâi omul însuşi este un pentagram viu iar apoi sus, în planul subtil, un alt pentagram îl reprezintă sub formă de lumină..."

Exista o iesle, o vacă şi un măgar. Ieslea este corpul fizic.

"Când omul începe să acţioneze ca să se perfecţioneze, el intră în conflict cu forţele personalităţii sale care este împiedicată, limitată, încăpăţânată, capriciosă ca măgarul, şi cu forţele senzualităţii care-l îndeamnă să aducă pe lume mulţi copii şi-l fac adesea furios ca un taur.

Iniţiatul reuşeşte să stăpânească aceste două forţe şi din acel moment, ele îl slujesc. Vedeţi deci, nu desfiinţează în el personalitatea şi senzualitatea... ele devin forţe însufleţitoare. Răsuflarea (celor două animale) înseamnă deja viaţă...

Apoi un înger s-a arătat păstorilor care deţineau acel staul. Ei îşi păzeau turmele şi când îngerul le-a anunţat vestea naşterii lui Iisus, ei s-au minunat, au luat miei şi i-au dus lui Iisus. Aceasta vrea să spună că toţi cei care pot acţiona asupra corpului fizic... şi care au bogăţii (în mod simbolic aceste bogăţii sunt oi, miei şi câini) sunt avertizaţi... Deci lumea întreagă se pune în slujba Copilului. Dar cât timp nu aveţi Copilul, să nu scontaţi că veţi fi serviţi. Îngerii nu vin să servească decât la cel la care Copilul Iisus este deja născut, căci ei nu vin pentru voi, ci pentru acest principiu divin, Christos, Fiul lui Dumnezeu.

Nimic nu este mai important decât să depui toate eforturile pentru ca într-o zi Copilul Iisus să se nască. În acel moment pământul şi cerul vor veni; din cele patru colţuri ale lumii, oameni vor înţelege că o nouă lumină s-a născut şi ei vor sosi să vă vadă şi vă vor aduce daruri..."

Dar "cine erau Maria şi Iosif? Dacă Iisus a fost copilul lor, înseamnă că ei erau deja pregătiţi: pentru a fi demni de a-l avea în familia lor, împliniseră o intensă activitate spirituală, se purificaseră şi ei au fost cei aleşi".

Sfântul Duh este cel care a dat pe plan divin naştere lui Iisus. Dar pentru ca trupul său să fie durabil, nu este suficient să iei un pic de materie din spaţiu, "un corp eteric nu dăinuieşte mult timp: doar câteva ceasuri, o zi... pentru ca trupul să dureze, e nevoie să fie alcătuit din particule aduse de către mamă. Iată de ce Sfântul Duh are nevoie de o femeie pură ca să formeze un trup la sânul ei... Virginitatea este o calitate mai mult spirituală decât fizică. Câte femei sunt virgine ca formă exterioară, dar din punct devedere interior sunt mai rău ca nişte prostituate!

Insist deci asupra faptului că naşterea lui Iisus trebuie înţeleasă pe trei planuri, ca un fenomen istoric, ca un fenomen psihic, mistic şi, în final, ca un fenomen cosmic"*.

Şi "acest copil divin, care este deja conceput în voi ca o lumină, poate

* Michaël Aïvanhof, *"La început a fost cuvântul"*, ed. Prosveta.

constitui un ideal, o idee pe care o alimentaţi, o îndrăgiţi".

Apoi mă reconciliez la Baguio cu ideea de Dumnezeu, a unui Dumnezeu Absolut, prezent peste tot, parte divină prezentă în tot ce este creat, pe care trebuie să învăţăm să-l recunoaştem atât în noi, cât şi în ceilalţi.

Şi încheierea perioadei de rugăciune printr-un act de iubire, adică de acordare de asistenţă, îmi apare ca cel mai frumos simbol şi cea mai frumoasă concluzie a acestor reuniuni. Dar în centrul meu de interes se află aspectul medical al problemei. Este important de descoperit legile a ceea ce ei numesc "scanning" adică interogarea câmpului vibrator pe care-l emană bolnavul când îşi trec mâinile deasupra trupului pentru a alege un punct de acţiune. Inutil să pun întrebări. Mi se va răspunde: "You have to observe, to meditate, to pray..." Cercetarea este solitară şi intuitivă (Când mă gândesc că în Franţa se impune căutarea unei vaste bibliografii, referinţe care sterilizează imaginaţia!* Cu preţul cercetării, al voinţei, al iniţiativei, voi găsi, fără îndoială soluţii, construindu-mă astfel mai bine decât cu ajutorul cărţilor şi reţetelor. Îmi organizez deci mental înfăţişarea pe care trebuie s-o ia această cercetare:

1. Reducerea la maxim a diagnostiării prin metodele clasice.
2. Refuz să mă folosesc de ceea ce se consideră a fi puterea, până una alta nu cred că o deţin cu adevărat.
3. *Feeling*-ul, îndelung practicat de Agpaoa, îmi permite să practic "scanning"-ul corpului prin perceperea punctelor de emergenţă a perturbărilor de energie.
4. Examenul urechii precizează dezordinile energetice ale culorilor luminii.
5. Harta cerului îmi "plasează" pacientul şi explică perturbările energetice. Poziţia planetelor grele şi tranzitul lor indică problemele profunde şi durabile, iar tranzitul rapid problemele trecătoare. Studiul lui "de când" cu ajutorul efemeridelor** plasează originea afecţiunii şi dezvăluie traiectoria incriminantă. Retrogradările sunt factori de gravitate şi recidivă.

Toate aceste informaţii reunite, îmi oferă o imagine panoramică a bolii, a cauzelor sale sau despre atitudinea ce trebuie luată. Trecutul, prezentul, viitorul, se profilează în câteva clipe.

Rămâne ceea ce este mai important, atitudinea terapeutică.

* Sunt mirată de numărul de scrisori primite prin care mi se cer referinţe şi reţete.

** Efemeridele sunt tabele care precizează poziţia planetelor pe cer, în diferitele zile ale anului.

Prima consultaţie este o regularizare generală a energiei. Dacă nu a intrat totul în ordine, următoarea se adresează tulburării care persistă atunci când energia este în măsură să circule liber şi când mijloacele de apărare ale organismului pot acţiona.

Acest principiu urmăreşte să reducă patologia de transfer, adică strămutarea patologiei pe un alt organ.

La consultaţia următoare trebuiesc îndepărtate problemele psihologice căci, sub simpla influenţă a tratamentului energetic, se poate observa o modificare a câmpului conştiinţei. Este inutil să te încarci cu probleme care se vor reduce de la sine.

Se poate lua în consideraţie un tratament de întreţinere sub formă de oligosoli, un medicament homeopatic, vitamine.

Uneori, pentru problemele care nu au cedat la acest tratament, se poate recurge în ultimă instanţă la osteopatie.

În cazurile cele mai dificile, se poate efectua un tratament de întreţinere printr-un exerciţiu de conştientizare a corpului, înregistrat pe o casetă.

În caz de recidivă, o şedinţă de reprezentare mentală sub auriculomedicină permite problemelor cele mai profunde să iasă la suprafaţă.

O imagine, un simbol, pot fi analizate şi să rezolve problema.

Acest protocol experimental, întrucât apelează la totalitatea cunoştinţelor şi observaţiilor mele trecute, îmi dau impresia că sunt pe poziţia unui medic în afara tipicului şi mă simt bine aşa. Dar am rezolvat cu aceasta toate contradicţiile vieţii mele?

Este incert şi unele surprize vor presăra consultaţiile pe care le voi acorda prietenilor mei.

Ştergând, înaintea unui tratament, urechea unei paciente cu un tampon de vată cu alcool, am surprins să observ picături de sânge ivite spontan. Cu ajutorul unei lupe mari, examinez intrigată şi constat pori ce se dilată şi împroaşcă activ, se pare, picătura de sânge! Cunoscând legătura sânge-energie în acupunctură, n-am mai văzut niciodată ceva asemănător. Uneori se practică o sângerare cu un ac-lantetă în unele puncte de acupunctură, dar nu am mai văzut sângerare spontană!

Oare acesta este fenomenul care permite uneori apariţia sângelui sub mâinile vindecătorilor?

Oare pornind de la acest posibil dar inconstant fenomen, se poate instala simularea?

Constituie ea oare o înfiripare a fenomenului?

Oricum, acest proces petrecut la Paris, mă deranjează. Desigur, mă aflu

în plină formă, sosind de la Baguio - Agpaoa mă magnetizase înainte de plecare - dar n-aș mai suporta ca acest lucru să mi se repete. Experiența mea în patologia sanguină în domeniul transfuziei, este prea recentă ca să pot accepta acest fenomen ca normal. Deci, nu trebuie să se mai repete! Îi scriu lui Agpaoa care-mi spune că este vorba de o interferență a corpului meu electromagnetic asupra celui al bolnavului, că toate acestea sunt normale și pot fi stăpânite. Cum acest corp este în corespondență cu corpul eteric și cum apa este corpul eteric al pământului..., suprim ștergerea prealabilă cu alcool, și totul intră în normal!

Am părăsit soarele din Baguio pentru a regăsi iarna pariziană. Caloriferul funcționează și masa de examinare este foarte aproape. Activitatea mea medicală fiind limitată de călătoriile și cercetările mele, nu se justifică existența neapărată a unui cabinet de lucru. Mă descurc deci cu ce am.

Dar curentul de aer cald deranjează "scanning"-ul. Mă adaptez totuși și fac distincția între curentul de aer cald și vibrațiile bolnavului.

Percep chiar caracteristicile proprii fiecărei planete aflate în ascendent, înțepăturile lui Marte, arsurile lui Uranus, bândețea lui Venus, curentul de aer al lui Mercur etc.

Acumulând experiență, sunt posibil de identificat conjuncțiile puternice actualizate de tranzitările planetare.

Oricum, mi-e ușor să constat paralelismul izbitor între examenul urechii, cel al "scanning"-ului și datele astrologice. Pierderile de energie pot afecta două forme: focarele și suprafețele. Focarul este punctiform, suprafața mult mai întinsă. Ambele pot fi percepute pe fața anterioară sau fața posterioară a corpului. Singurătatea mea este zidul meu de apărare împotriva academismului care ar cere explicații de la cauză la efect; observ, notez și aștept ca o informație suplimentară să-mi fie oferită de investigarea unui alt caz. Ignor posibilul și imposibilul, normalul și anormalul. Singurul meu criteriu de autenticitate este repetitivitatea fenomenelor și corespondența lor atât cu "scanning"-ul, cât și pe ureche și pe harta cerului, totul fiind în acord, bineînțeles, cu trecutul trăit de bolnav.

Lumea este organizată, ascultă de legi precise. Care sunt aceste legi?

Astfel, opt ani după plecarea mea de la spital, singuratică și... fără subvenții, fără colaborator și fără aparatură, merg înainte...

Totul este obținut prin observarea și gândirea simplă. Nu este nevoie să mă justific față de nimeni, să fac față criticilor sau să culeg lauri. Lucrez singură, eliberată de problemele de relații și de cele ierarhice. Dispunând de timpul meu, de singurătatea mea și de posibilitățile mele de concentrare, de

observare și intuiție dezvoltate de către Tony Agpaoa, privesc lumea în felul meu.

Acest nou univers este al meu, cel la care Maestrul mi-a făcut posibil accesul, fără să spună un cuvânt, cultivând posibilitățile mele de a-mi pune întrebări de curiozitate și de voință tenace.

"Nu veți ști nici într-o zi, nici într-o săptămână. Trebuie să vă antrenați mâinile. Trebuie să vă dezvoltați simțul tactil și tot ceea ce are legătură cu mâinile dumneavoastră. Va trebui să practicați cu ele, să fiți stăpână pe mișcările dumneavoastră. Cu ochii închiși va trebui să învățați să vă înălațați. și să știți ce să faceți pentru fiecare caz în parte...

Va trebui să vă disciplinați propria ființă.

Va trebui de asemeni să identificați vechile căi de acupunctură și să aplicați degetele și nu acele.

Trebuie să învățați să separați cu blândețe celulele unele de altele, fără a le destrăma, exact în punctele de acupunctură, cu ajutorul forței magnetice, iar când "plasma" iese la suprafață, să evitați să deteriorați pielea".

Ascult cu emoție această lecție pe care mi-a îngăduit s-o înregistrez, acum, când el nu mai aparține acestei lumi.

9

Rudolf Steiner și medicina antropozofică

Convinsă de acum înainte că noi suntem alcătuiți din mai multe planuri și că a ne considera doar un corp fizic ar însemna să ne minimalizăm, îmi amintesc că am auzit vorbindu-se despre corpul eteric într-un seminar de homeopatie intitulat "Bioterapie", sub conducerea Dr.Julian, homeopat cu largi deschideri.

Acolo, Dr. Cazé a urmat un curs uimitor dar logic, legat de medicina antropozofică.

Mă înscriu deci la stagiile care se desfășoară la castelul l'Ormoy, lângă Vierzon. Ajungând noaptea, descopăr cu greu proprietatea lângă un sat mic, la acea oră un adevărat castel al Frumoasei din Pădurea Adormită. Anunț cu dificultate că o călătoare întârziată din cauza unei pene de mașină este în căutarea camerei sale.

În clipa când mă hotărăsc să dorm în mașină, apare o doamnă amabilă care-mi oferă o cameră cu patină veche și decorată cu tandrețe.

Trezită de primele zgomote ale dimineții, ajung într-un salon mare unde se afla un șemineu frumos. Acolo sunt pregătite două mese mari. Pâine proaspătă, dulceață de casă, lapte, cafea din cereale - ne așteaptă. Încet, încet lumea vine la masă. Nu cunosc pe nimeni, dar descopăr că antropozofii medici folosesc un limbaj apropiat de al meu. Este o senzație foarte reconfortantă. Apoi mergem într-o altă sală ca să ascultăm prima conferință ținută de Dr. Bott.

Pentru Rudolf Steiner, ale cărui învățături le continuă antropozofii, omul sănătos apare ca un ansamblu mineral, denumit corp fizic. Acesta este îmbibat cu apă, suport al corpului vegetativ sau corpul eteric. Corpul mineral și corpul eteric constituie complexul inferior care preia funcțiile motrice automatice și funcțiile metabolice: altfel spus, mișcările și digestia. Există de

asemeni un complex superior, alcătuit dintr-un suflet și un Eu. Sufletul (care etimologic semnifică capacitatea de a se mișca) este comun omului și animalului, numindu-se și corp astral.

Corpul astral acționează asupra componentei fizice prin intermediul corpului eteric. Eu-l este legat de elementul foc, corpul eteric este legat de elementul apă. În timp ce omul posedă un Eu individual, animalul posedă un Eu de specie. Complexul superior și complexul inferior, legate în timpul stării de veghe, se separă în timpul somnului, însă nu în totalitate, întrucât persistă regularizarea neurovegetativă și visele.

Regăsim în atitudinea steineriană trei componente. Omul se compune din:

Un pol superior protejat de un înveliș osos, puțin mobil, cu un slab potențial de regenerare, sediu al gândirii reci: este capul.

Un pol inferior structurat invers față de polul superior, infrastructura sa osoasă fiind internă și nu externă. El este mobil, este un pol metabolic, sediu al dinamismului și al voinței.

Zona mediană toracică este ritmică; aceste ritmuri sunt marcate de dilatarea și contracția plămânilor. Cordul alternează sistola cu diastola. Totul este ritm, este polul sentimentelor.

Dr. Bott dezvoltă aceste idei pe tot cuprinsul dimineții. Putem consulta cărți între cursuri, să ne plimbăm pe câmp și... să vorbim. Mă bucur nespus să aud limbajul care domnește aici: mă credeam izolată dar antropozofii medici au preocupări identice cu ale mele. Soluțiile lor nu sunt tocmai asemănătoare, dar asta nu are importanță. Totul este să-ți fi pus întrebarea. Și atât de puțini și-o pun!

Mesele sunt plăcute, deși vegetariene; este o bucătărie bună, bazată pe produse proaspete, cultivate după metoda agricolă a lui R.Steiner, metodă ce mi se pare foarte originală și ingenioasă. Ea folosește și principii astrologice.

Terapeutica preconizată de Steiner este foarte originală și decurge din concepția sa tricompartimentală despre om.

Se folosesc produsele vegetale sau animale în funcție de structura lor în analogie cu organul bolnav. Și aceasta urmând regulile cronoterapiei. Se mai adaugă euritmia gesturilor și a vorbirii. Chiar și dansul devine un act terapeutic.

Prin unele gesturi, forțele terestre negative sunt captate și, printr-un act de ofrandă, oferite Armoniei cosmice universale.

Alte gesturi, captează apoi forțele pozitive, oferite și ele. Captareă și

ofranda către Puterea universală sunt două gesturi esențiale pentru a restabili echilibrul și armonia omului.

În fine, studiul dieteticii ne reamintește că dobândim calitățile a ceea ce mâncăm.

Steiner face o analogie între planta răsturnată și om. Capului îi corespunde rădăcina. Tulpina și frunzele, încorporate ritmic, au un rol respirator și se identifică cu zona toracică. Floarea preia funcția de reproducere, ea corespunde polului metabolic al omului. Astfel planta conține trei poli metabolici care coincid cu cei trei poli ai omului.

Culesul, prepararea, diluția acestor plante se aseamănă mai mult cu procedeele alchimiei decât cu cele industriale, ceea ce le atribuie o acțiune deosebită.

Agricultura, în viziunea lui Steiner, este și ea originală.

În funcție de aspectele aștrilor, înveți să plantezi, să îngrijești, să culegi. O colegă îmi povestește cum s-a amuzat când, plivind la data indicată jumătate din stratul său de flori, a văzut cum cealaltă jumătate, plivită în altă zi, s-a umplut repede de buruieni, iar prima a rămas frumoasă.

Poți să obții un măr care să rodească mere roșii într-o parte și albe în alta. Totul depinde de tratamentul aplicat.

Îmi făgăduiesc să mă ocup într-o zi de acest gen de agricultură.

Rudolf Steiner admite și procesul reîncarnării. Dacă acceptăm ciclurile reîncarnării și necesitatea unei evoluții, înțelegem că cei ce nu au încă dorința de Esențial, nu se găsesc decât la începutul evoluției lor. El afirmă că vor fi poate necesare mai multe vieți și numeroase încarnări celor care nu au înțeles că într-o zi sau alta este necesar să se îndrepte către planuri diferite de ei înșiși.

Steiner a încercat să urmărească metamorfozele Ființei vii și să le concilieze. În concepția sa, sufletul omenesc are de parcurs un cerc spiritual care cuprinde douăsprezece imagini evolutive. Pentru a-și fundamenta teoria, el se bazează pe cercul zodiacal: "Această noțiune a celor douăsprezece semne ale zodiacului spiritual ne permite să studiem modul în care se nasc concepțiile pe care le are omul despre univers; ea ne mai arată pe de o parte de ce se ceartă oamenii pe această temă, iar pe de altă parte pentru ce motive nu ar trebui s-o facă, pentru ca mai degrabă să descopere cum se face că nu toți au același mod de a înțelege universul".

Iată cele douăsprezece sisteme ale lui Steiner: materialismul, senzualismul, fenomenalismul, realismul, dinamismul, monadismul, spiritualismul, pneumatismul, psihismul, idealismul, raționalismul și materialismul.

Douăsprezece concepții diferite ale Cosmosului spiritual se aliniază celor douăsprezece semne ale unui zodiac al spiritului, repere fixe ale orizontului nostru spiritual.

Fiecare dintre aceste douăsprezece sisteme poate căpăta șapte nuanțe diferite reprezentând șapte tendințe. Fiecare din aceste tendințe putând fi reprezentată de o planetă ce parcurge cele douăsprezece semne ale zodiacului spiritual, aducând fiecăruia un supliment de culoare.

El distinge culoarea gnostică: facultatea de cunoaștere care se găsește în suflet face să trăiască gândurile, ideile cu caracter de actualitate. Este cazul lui Hegel, unde toate noțiunile pe care le poate aduna se ordonează într-un vast sistem conceptual.

Voluntarismul: sufletul adăpostește tot ce ține de voință.

Schopenhauer este cel mai bun exemplu: forțele naturii, duritatea unei pietre, reprezintă pentru el voință, orice realitate devine la el VOINȚĂ.

"Empirismul presupune tendința de a accepta pur și simplu experiența așa cum se prezintă ea". Ne compunem sistemul conceptual al lumii cu elementele pe care le oferă această lume, din ceea ce se manifestă exterior nouă.

Mistica are "în propriul său spirit o experiență pe care nu o primește din afară, doar la acest nivel universul îi oferă revelația tainelor sale". Aceasta este cercetarea interioară, în liniștea spiritului, a iluminării divine.

Maestrul Eckhardt ar fi însuși tipul de idealist cu nuanțe mistice.

Să vedem tendința transcedentală: pentru acest om, esența lucrurilor nu se poate revărsa în el însuși, nu-i poate pătrunde sufletul. El are "sentimentul că esența lucrurilor se apropie de el când le percepe, dar nu este conținută de percepție. Ea rămâne undeva în spatele fenomenelor" dar nu se dezvăluie. (Misticul crede că esența lucrurilor pătrunde în sufletul său).

Tendința către ocultism îl definește pe omul care respinge "Ființa" lucrurilor și mai departe decât o face transcendentalismul... ea este "în afara oricărei posibilități de cunoaștere exterioară". Ea este ascunsă în lumea de dincolo, și acolo unde este percepută, de abia dacă o atinge.

Dacă transcendentalistul spune: "Universul se întinde în jurul nostru și acest univers proclamă peste tot "Ființa", ocultistul spune: "Această lume este maya, iar esența lucrurilor trebuie căutată pe cu totul alte căi decât percepțiile exterioare și mijloacele obișnuite ale cunoașterii".

Astfel există douăsprezece sisteme nuanțate de șapte tendințe pentru a

---

* A se vedea lucrările lui Steiner, Dr. Bott, Dr. Cozé, ed Adyar.

concepe lumea. Steiner îmbogăţeşte tabloul adăugând trei tonalităţi generale care aparţin soarelui, lunii şi pământului.

Soarelui îi corespunde deismul, lunii - intuiţia, iar pământului - naturalismul. Îmi place să expun această concepţie a lui Steiner deoarece demonstrează de ce atitudinea fiecăruia în faţa aceluiaşi fapt poate fi diferită şi cât de mult are dreptul fiecare, fără să roşească, la această diferenţă.

Ea dezvăluie starea de normoză în care trăim.

Ea se diferenţiază de atitudinea religioasă prea ades acaparatoare şi vindicativă, întotdeauna orgolioasă şi avidă.

Ea invită la respect şi la înţelegere pentru ceilalţi.

Se mai vorbeşte despre o metodă care mă atrage nespus: aceea a cristalizărilor sensibile.

Respectând un ansamblu de principii indispensabile fiabilităţii testului, se lasă să se evapore pe o placă circulară de sticlă o soluţie apoasă de clorură de cupru, combinată cu un substrat de origine vegetală: suc, sevă..., sintetică sau animală: sânge, triturat de organe şi apă bidistilată. În funcţie de extractul sau produsul testat, vom vedea cum se formează diferite forme caracteristice în trigoane, poligoane, rozete. Această metodă, pusă la punct de către Pfeffer în 1936, permite vizualizarea diverselor forme de energie primordială. Regăsim legea lui "Totul e în Tot". Cum să explicăm acest fenomen?*

"Prin analogie, privind nisipul de la malul mării la reflux, vedem apărând găuri, ridicături, dungi şi chiar forme mai complicate, ca spirale, volute etc." Aceste forme ne indică ce curenţi au existat în mare, deci ce sistem de forţe s-a manifestat pe un suport oferit, în speţă de nisip. Fizicieni ca Ernst Chladni şi, mai recent, Hans Jennyont, au arătat cum ar putea să vibreze nisipul sub influenţa *sunetelor* cu frecvenţă diferită şi să reproducă, în funcţie de frecvenţele folosite, diverse forme observate în natură.

Aici, în cazul cristalizărilor sensibile, situaţia este mult inversată, atunci când apa este eliminată prin evaporare. Formele de cristalizare devin amintirea energiilor incluse când apa era încă reţinută de corpurile prezente în soluţie, dar aceasta revine la acelaşi lucru.

Figurile geometrice ale cristalizărilor sunt trigonul renal, hexagonul cardiac, poligonul hepatic; figurile elipsoidale sunt rozetele gastrice, intestinele, organele genitale...

Aşa cum marea "însufleţea nisipul", vibraţiile produselor diluate animă

* Huguette Bercy, Étienne Guillé.

suportul vibratoriu al cristalizării coloidale sensibile. Să remarcăm că soluţia trebuie să conţină în mod obligatoriu un coloid pentru ca fenomenul să se producă; fără acest suport vibratoriu, energiile potenţiale nu se pot vizualiza.

Aceste experienţe sunt pline de consecinţe: ele fac dovada palpabilă a acţiunii organizatorice a lumii vibratorii invizibile, dar operaţionale. "În sângele unui individ în echilibru, cristalizarea va avea o structură absolut strălucitoare, fără formă specială de organ sau de sistem de organe. În lumea vegetală, un extract de plante sau un substrat folosit în homeopatie sau în fitoterapie va prezenta forme de cristalizare omologe în frecvenţă şi în amplitudine cu cele din sângele individului, ale cărui tulburări şi carenţe vor putea să le contracareze*.

În cristalizările subtile, detectăm şi *vibraţiile* "exogene", ca cele legate de viruşi, de bacterii (bacil Koch) şi de toate infecţiile clasice. Ele sunt caracterizate de vectori de direcţie şi amplitudine determinate".

În caz de cancer, se descriu "bare transversale" care întrerup striaţia strălucitoare a plăcii. La început, aspectul strălucitor persistă cu toate cele câteva anomalii care indică deteriorarea terenului. Apoi, barele transversale caracteristice stărilor de vătămare se multiplică pe măsură ce apar metastazele, ca de exemplu diseminările osoase sau hepatice. În cele din urmă se produce o distrugere a imaginii care-şi pierde aspectul strălucitor. Mai întâi apar "destrămări" ale structurii, apoi "goluri".

Pentru Dr. Huguette Bercy şi Prof. Étienne Guillé, elementele transverse pot fi detectate cu câţiva ani mai înainte de a putea defini apariţia unui cancer prin tehnicile clasice ale medicinei actuale...(Din fericire, câţiva cercetători neraţionalişti au putut ajunge prin forţa pumnilor în posturi oficiale şi fac în mod deschis sau în cea mai completă discreţie cercetări de bază, menite să sprijine convingerile lor profunde).

Astfel, lumea vibratorie invizibilă este cea care comandă formele adoptate de lumea materială.

* Huguette Bercy Étienne Guillé, *Mediul înconjurător şi noua medicină*. Caietul SIRES, nr.3.

10

A cincea călătorie

Imediat după apariția lucrării "Medic de Trei Corpuri, cea mai mare dorință a mea este să mă întorc la Baguio. Dar sunt reținută în Franța de o serie de constrângeri inerente legate de apariția cărții.

Mi-ar fi plăcut să pot răspunde tuturor celor ce-mi scriu, să-i întâlnesc pe toți cei pe care îi vizează textul și care doresc un comentariu, să accept toate conferințele ce mi se propun, dar este un lucru imposibil și acest lucru mă necăjește nespus. Există un conflict între posibilitățile mele și dorința mea de elementară politețe: să răspund corespondenței. Astfel, plecarea la Baguio ia aspectul unei evadări. Îl regăsesc pe Tony, cu un an înainte de moartea sa.

În prima zi luăm masa împreună. Cartea este scrisă în franceză, dar fără îndoială că el a perceput-o pe cale "vibratorie". Îmi expune părerea lui: "Numai bună pentru a-i determina pe materialiștii occidentali să-și pună câteva întrebări". Judecată care îmi permite să-mi fac o idee despre distanța care separă lumea noastră de a sa și de a aprecia drumul pe care-l mai am de parcurs...

Mă lămurește asupra semnificației unor fenomene de ordin parapsihologic ce au apărut cu prilejul prezentării cărții, pe care le voi evoca ulterior. Aflu de asemeni că, întrucât am fost prea încurajată de negativitate, trebuie să-mi reiau muhca de la zero! Dar cred că nu este adevărat, că vrea pur și simplu o dată în plus să-mi strivească ego-ul. Izolarea, odihna, cerul albastru, soarele, ambianța pozitivă și sprijinul lui îmi permit să-mi recuperez sănătatea, bucuria de a trăi și să progresez în lucrul cu mine însumi.

Întrând în sala de *healing* și aplicând pentru prima oară mâinile mele, remarca lui Tony capătă consistență. Simt că mi se înmoaie picioarele!...

Pentru a înțelege ce mi se întâmplă, trebuie să privesc înapoi și să-mi amintesc de experiențele mele precedente. De la a doua călătorie a mea, am

simțit pe parcursul a zece zile de lucru senzații ciudate: senzația de a trăi între cer și pământ, eliberată de orice constrângere, eliberată chiar și de greutatea corpului meu.

Mai întâi, ceva se înalță în mine. Este o senzație fizică ce se manifestă treptat, fără a putea să definesc la început momentul apariției sale. Mă scutur de această stare ca să mă adresez vindecătorului din mine și încerc o senzație de cădere brutală, ca cea care apare uneori în somn și te trezește brusc. Dar dacă adresez câteva cuvinte bolnavului, această senzație de prăbușire nu se produce! Mi se pare că sunt transportată, instalată într-o nacelă țesută din fire invizibile ce emană de la cei trei vindecători prezenți. Dacă mă sustrag muncii mele, totul se petrece ca și când nacela ar coborî brusc!

Apoi, cu trecerea timpului și pe măsura experienței, învăț să controlez momentul exact al trecerii la stare a ușoară, adică momentul individualizării unui alt corp alcătuit dintr-o substanță suplă, mobilă, capabilă să facă mișcări de dus-întors, mai mult sau mai puțin rapide, de-a lungul unui ax vertical. Apoi, după un timp, mi se pare că identific ceea ce ar putea fi considerat ca un centru de gravitate mobil, care definește destul de bine un nivel vibratoriu diferit, corespunzător momentului acestui corp ușor. La sfârșitul călătoriei mele precedente, el atinsese creștetul capului meu.

Astăzi se găsește în talpa pantofilor mei! Iată de ce Agpaoa spunea că totul trebuia luat de la zero. Nu-mi dau seama decât referindu-mă la amintirea unei stări anterioare.

Sper într-o "ascensiune" rapidă. Dar fenomenul nacelei nu reapare! Agpaoa mă lasă singură! Trebuie,deci, să învăț să mă ridic singură... Înțelegând aceasta și urmându-mi intuiția, învăț să modific centrul meu de gravitate vibratorie prin diverse încercări tehnice inventate de mine. Cel mai bine este să fac mici inspirații sacadate, care însumate, formează o inspirație mare.

Atunci centrul de gravitate se desprinde de la picioare și este o ușurare să-l simt la gleznă!

Singurătatea și munca îmi sunt folositoare: trezire către 5^{30}, toată dimineața ajut echipa care s-a mărit cu Mélie și Linda. Vin atâtea grupuri din toată lumea! Către ora 16, mă duc în camera mea, dacă nu cumva asist la întrevederea de la ora 17 cu fratele Sunny.

În câteva zile, nivelul vibrator se înalță și centrul de gravitate atinge genunchii. Apoi, urmând un ax vertical, atinge nivelul șoldurilor, al plexului solar, al umerilor, al capului. Îl străpunge într-un punct situat la îmbinarea

părții verticale și a celei orizontale și posterioare a craniului. Sunt acum în partea mea superioară și așa este cel mai bine!

Pentru a mă pune de acord cu senzațiile mele, am decis să admit că posed două centre de gravitate: unul aparținând corpului fizic și prelucrat de dans și acrobație; al doilea - aparținând corpului fluid care urcă sau coboară în funcție de calitatea mea vibratorie. Acum "urc" fără a depinde de nacela vibratorie a vindecătorilor. Îmi aparțin! În fine... vreau să cred că este așa.

Au reapărut fenomenele nocturne care se manifestaseră în timpul călătoriilor precedente și care mă îngrijoraseră (erau oare urmarea accidentului?). Acestea constau în mișcări respiratorii foarte deosebite prin ritm, intensitate și prin mușchii solicitați. Pot fi însoțite de contracții musculare foarte vii și foarte ample. Colega mea de lucru, Francis, pomenise că avusese și ea așa ceva, ceea ce m-a liniștit puțin. Mă puteam gândi la ipoteza fenomenelor ce însoțesc o muncă inițiatică. Cheia necesară pentru a înțelege fenomenul mi-o dă lectura unei cărți scrise de un medic american de spital, care-și părăsise mediul pentru a face o cercetare asemănătoare cu a mea*.

El descrie că a trăit aceste convulsii care sunt uneori înspăimântătoare... El le atribuie unui fenomen de inducere inițiatică, legate de deplasări normale de energie când are loc o evoluție spirituală, fără nici o legătură cu leziunile neurologice. Quakerii se numesc astfel, întrucât ei intră în stare de extaz spiritual prin tremurături; același lucru se petrece și cu shakerii.

Neurologii au permisiunea de a-și lărgi unghiul de vedere pentru a evita să declare bolnavi subiecți în plină evoluție spirituală. Să-i droghezi, ar însemna să-i desparți poate de această experiență și de percepția de sine pe care sunt pe cale s-o dobândească.

După ce am dobândit centrul meu de gravitate numărul doi, vor apărea alte motive noi de uimire și de interogație. Dacă îmi cunosc de mult timp corpul meu greu și dacă mi-am identificat corpul meu ușor, ansamblul îmi dă senzația de a mă regăsi; Agpaoa va interveni și mă va face să pierd această cucerire.

Recunoașterea de sine ca entitate vibratorie este o noțiune importantă, căci cu ajutorul ei poți să distingi informațiile vibratorii care vin din exterior și să știi că nu-ți aparțin. În patologie ți se atribuie ceea ce provine de la alții, acest lucru petrecându-se cu medium-urile; poți atribui altora ceea ce nu-ți aparține decât ție, acestea nefiind decât halucinații.

Munca de zi cu zi, prelungită, (niciodată nu veniseră atât de mulți

* J.P.Tracer, *Calea Bucuriei*, Los Angeles.

bolnavi) în contact cu Tony Agpaoa și poate o mai bună capacitate de recepție, fac să intru în rezonanță cu câmpul vibrator al lui Agpaoa.

Vibrațiile lui le modifică pe ale mele. Procesul se desfășoară urmând o curbă ascendentă destul de puternică, destul de rapidă, ca să am un timp să pot să le "absorb", să le integrez. Nu mă mai recunosc din punct de vedere vibrator. Când sunt iar singură, la sfârșitul ședinței de lucru, când vântul, lumina vie, vibrațiile anturajului nu mai formează un vârtej vibrator, încerc sentimentul că nu mă mai recunosc. Totul se petrece ca și cum propriul meu corp și-a modificat rezonanța. Mă privesc în oglindă, sunt eu, cea de ieri, dar vibrez diferit. Îmi amintesc de o frază care mă frapase cândva în "*La răscruce de vânturi*"; tânăra fată spunea: "Oare sunt eu sau sunt Heathcliff?" O astfel de întrebare mi se părea imposibilă. Astăzi, mă întreb: "Sunt oare eu, sau sunt reflectarea vibratorie a lui Agpaoa?" Și în fiecare după-amiază fac bilanțul și încerc să mă obișnuiesc cu această nouă rezonanță. Din fericire, dimineața, la trezire, mi-am regăsit reperele.

Am trăit aici atâtea și atâtea fenomene stranii, încât îl accept pe acesta, cu riscul de a-mi pierde pentru moment identitatea mea profundă. Accept experimentul cu calm; știind că "frecvența" emisă de Agpaoa îmi este superioară, experiența nu poate decât să-mi aducă un câștig de frecvență.

Totuși, sunt puțin enervată de această dependență, și în ziua în care îmi propune traducerea cărții în engleză și tipărirea ei în Orient, refuz categoric. Singurul meu editor este Robert Laffont! Nesupusă, neîmblânzită, mă agăț de decizia mea, dovedindu-mi astfel libertatea de acțiune, independența mea de gândire.

Cu toate acestea, în confruntarea cu el în planul invizibil, rămân legată prin fire solide și subtile. Astfel, către amiază, după ce s-auscurs peste o sută de pacienți, simt că mă părăsesc forțele. Deodată, am impresia că mi se așează pe spate și pe umeri un văl ușor, plăcut, cald, care-mi calmează trupul dureros, îmi îndepărtează oboseala. Senzația este atât de clară, atât de precisă... și atât de uluitoare, încât întorc capul ca să-mi privesc umerii. În acest timp întâlnesc privirea lui Agpaoa, care lucrează în acest moment la masa vecină, aflată în spatele meu. Îmi face prietenește cu ochiul, plin de înțeles, care înseamnă: "Știu ce te miră, eu sunt cel care te ajută".

În această duminică, părăsind sala de healing, mă decid să-mi petrec ziua la malul mării la Bauang și să iau autocarul de 7 30. Nu știu de ce, după ce am cumpărat biletul, am realizat că nu este decât 6 30! Cum am putut să mă înșel cu o oră, fără să observ mai devreme?

Autocarul pornește pe un drum frumos, care coboară de pe munte către

Bauang. După răcoarea dimineții și a muntelui, urmează căldura umedă a câmpiei și, în curând, ne aflăm de-a lungul țărmului mării. Ceva mă împinge să nu mă opresc la Sun Valley cum fac de obicei și opresc autocarul mult mai departe. O apuc pe prima scurtătură și ajung pe plajă. În loc să-mi las, ca de obicei, geanta în grija unei vânzătoare de scoici, mă pomenesc că urc cu un pas sigur cele câteva trepte spre terasa unui hotel necunoscut, Albatrosul. Apropiindu-mă de o măsuță, îmi las geanta, comand o cafea și mă pregătesc să fac o baie.

O voce în spatele meu îmi pronunță numele, este Agpaoa!

Ce caută aici la ora aceasta? Spune că vine de mai multe ori pe săptămână să supravegheze "terenul" său și lucrările în curs. Va fi un hotel, *Acapulco Beach*, unde bolnavii vor veni să se odihnească între două serii de tratament și să se bucure de mare, de căldură și de soare. Cei ce nu vor putea merge la mare, vor beneficia de o piscină. Ironic, adaugă că voi putea veni să practic *magnetic healing*... aluzie discretă la crizele mele de disperare de altă dată, când eram constrânsă să-l practic, în timp ce doream să rămân în sala vindecătorilor. Totul va fi prevăzut pentru a asigura bolnavilor destindere, calm și bucurie.

Mă îndeamnă să merg să fac o baie, apoi să mă întorc la micul său grup de colaboratori ca să iau micul dejun cu ei.

În afara unei conversații în ziua sosirii mele, nu discutasem deloc, exceptând câteva cuvinte în legătură cu eventuala traducere a cărții. O succesiune de întâmplări fericite mă conduce aici într-un moment de destindere de care beneficiem amândoi.

La ieșirea din apă, mă așează lângă el, mă servește cu cafea, suc de fructe, îmi umple de mai multe ori farfuria cu carne, pește, ouă, prăjituri, papaya, mango,ananas, și cu toate eforturile mele de a-l opri, spune: "Eat, Janine, eat".

Nu mai știu unde să întorc capul.

El le explică colaboratorilor săi cine sunt, ce fac, și-mă prezintă. Vine, desigur, să supravegheze avansarea lucrărilor, dar și ca să mediteze stând în mare, singurul loc, afirmă el, unde ești cu adevărat la adăpost de influențele negative în meditație profundă. Mă poftește să fac același lucru. Apoi, într-o bufadă, spune că soțul meu este chirurg, nu înțelege munca pe care o depun: mai spune că dacă rămâneam împreună cu echipa, îmi va căuta un alt soț!...

În sfârșit, mă lasă să-mi încheie liniștită masa, își anunță plecarea către Baguio, unde trebuia să trateze grupul de canadieni la ora 10; mulți sunt

prea grași, grăsimea lor se revarsă pe mesele de tratament, nu-i place acest lucru și se strâmbă.

Văzându-l cum se îndepărtează, nu mă pot opri să mă întreb: oare pentru că el era aici am venit și eu?

Una din regulile esențiale care trebuiesc respectate în sala de *healing* este o atitudine și o gândire pozitivă. În viața de zi cu zi îți poți ascunde gândurile, mila față de un bolnav s-o maschezi cu câteva zâmbete, dar aici nu este posibil așa ceva. Tocmai a intrat o tânără oarbă și o privesc cu tristețe, știind că nu va putea "vedea" la plecarea de la tratament. Poate se va simți altfel în sufletul ei dacă va ști să fie deschisă, dar nu va putea "vedea"; era oarbă din naștere, nu a văzut niciodată! Este o boală karmică. Și aud cum mi se spune: "Dacă ai numai gânduri negative de oferit acestei femei, poți să ieși". Pentru cel care are o receptivitate ascuțită a vibrațiilor... sunt transparentă.

În dimineața aceasta îl privesc pe Agpaoa cum lucrează. Îngenunchiat la capul unui bolnav, ridică brațele, împreunează mâinile, le împinge una către cealaltă în fața celui de-al treilea ochi al său, apoi le coboară încet deasupra capului pacientului, se pregătește să lucreze și... cască! Mi se pare o neglijență deplasată în acest loc și-i critic gestul în sinea mea. Deodată casc și eu și mă rușinez, gândind că este vorba de faima căscatului molipsitor; dar se mai repetă o dată și încă o dată... În același timp, capătă o savoare deosebită pentru că trezește toate căile de energie solicitate în acest moment. Observ lucruri interesante mai ales în privința deschiderii căilor meridianului vezicii de-a lungul coloanei vertebrale. În același timp mă simt cuprinsă de o minunată senzație de destindere... Dar acestui sentiment de satisfacție îi urmează o neliniște crescândă, căci căscatul se repetă în mod absolut nefiresc. Încerc să-l maschez cât pot față de asistență. Nu îndrăznesc să-l privesc pe Agpaoa, știind că voi citi în privirea sa... un anumit amuzament. Voi căsca anormal timp de trei zile! Totul va trece odată cu weekend-ul pe care mi-l petrec în totalitate la Bauang. Dar luni de dimineață sunt hotărâtă să-mi controlez cu mai multă grijă gândurile.

Revenind la Paris și dorind să notez pe un atlas de acupunctură circuitele și releele de energie puse în mișcare prin căscat, îl provoc, bineînțeles, cu ușurință, dar îmi este imposibil să resimt de-a lungul circuitelor energetice vibrațiile care se produseseră la Baguio. Numai Tony putea să-mi ofere privilegiul unei asemenea percepții.

În timpul celei de-a cincea călătorii, îi descopăr cu mirare pe cei ce trec prin Baguio în speranța de a deveni vindecători. Vin acolo, stabilindu-se într-un loc sau bântuind de la un vindecător la altul cu speranța că unul dintre

ei le va transmite "puterea", *the power*, care o obsedase pe Francis, pe care o întâlnisem în timpul celei de-a doua călătorii.

Mă consideram o persoană îndrăzneață venind să lucrez cu Tony Agpaoa, care-mi spusese că sunt un vindecător și care m-a invitat să-mi dezvolt această calitate. Dar sunt consternată de toți cei care, neinvitați și fără un har controlat, vin, cu prețul a mari sacrificii, decișI să devină vindecători, așa cum decizi să fii controlor de vagoane de dormit!

Aspiranții se împart în două categorii. Îi remarci curând pe cei ce vin în căutarea unui truc cu ajutorul căruia vor putea "să facă bani". Vor pleca furioși, dușmănoși... Nu vor fi înțeles că "trucul" nu avea decât menirea să provoace o întrebare ce va conduce la o căutare interioară, la o reconciliere între diversele compartimente ale ființei lor. Ei nu cunosc puterea simbolului când este manipulat de cei ce se găsesc în relație cu forțele cosmice.

Și apoii, sunt cei adevărați, cei sinceri, motivați de dorința de a-i ajuta pe ceilalți. Și așa îi consider temerari, dacă nu și-au luat precauția elementară de a scrie, de a trimite o fotografie și de a întreba dacă pot beneficia de o instruire.

Dar am văzut și mai rele: cei care vin, privesc și decid, tot fără să-l întrebe pe vindecător (fără îndoială, de teama unui refuz), să revină să lucreze, părăsindu-și clientela dacă era nevoie, luându-și soția și copiii, fără să aibă "harul"! Ce vor ei, ce anume vor să lase în urmă? Pe cine vor da vina pentru eșecul lor? Pe vindecători? Pe pacienți? Tristă perspectivă. Oare nu au înțeles că Inițierea trece prin încercarea și strivirea ego-ului, prin întrebările permanente și prin îndoiala îndepărtată și renăscută fără încetare? Îi privesc cu strângere de inimă pe noii veniți, care nu vor fi desigur decât simpli trecători și care se miră că Tony Agpaoa nu-i întâmpină sărbătorește, fiind atât de convinși de existența puterilor lor ascunse. Occidentali fiind, își imaginează că vor progresa cu ajutorul câtorva cursuri magistrale... Nu, aceasta se obține prin școala dură a experienței trăite, prin încercările depășite, printr-un spirit pozitiv, care caută cu răbdare aspectul pozitiv al fiecărei decepții.

Cu ocazia unui congres organizat de Rosita (psiholog american) și Tony, sosește la noi Andy. Vindea ziare, dar întotdeauna, spune el, a avut dorința de a îngriji de alții. Părinții lui erau profesioniști în asistența socială. Când a murit, bunicul său i-a lăsat o căsuță pe care o închiriază. Cu acești bani, va trăi aici. Și-a vândut micul chioșc de ziare ca să-și poată plăti călătoria.

Îl ascult, uluită de această poveste. A fost testat? Nu, nu știe decât un lucru, vrea să fie tămăduitor, tămăduitor filipinez.

Privirea sa este atât de blândă, atât de angelică, bunăvoința sa atât de mare!

Iată-l pe Tony. Andy îl acostează în trecere și în două cuvinte îi expune cauza prezenței sale aici.

"Numai timpul va arăta cum evoluezi, răspunde Agpaoa. Asistă la cursuri, la ceremonii, rămâi deocamdată în grădină".

Acest acord relativ îl face fericit. Îi admir liniștea, încrederea, dorința de a fi folositor, inconsecvența față de responsabilitățile viitoare și sensul personal pe care-l dă timpului pe care-l are la dispoziție.

Pentru un preț modic, descoperă într-o familie o mică odăiță, destul de departe de Lucnab și dacă începem devreme, el se scoală la 4 30. Merge pe întuneric o oră și jumătate, numai pentru bucuria de a se afla aici, la locul unde Tony își lasă mașina și să fie astfel văzut în fiecare zi, fidel la post. Apoi asistă la prelegeri și rugăciuni, împreună cu bolnavii.

Ochii săi albaștri, fața sa blândă și calmă, tenul său transparent de tânăr englez, privirea iluminată de un zâmbet impregnat de beatitudine și fericire, emoționează, cucerește, știe să le vorbească cu căldură, să-i îmbărbătezе, să aibă un limbaj pozitiv și să cultive speranța.

Devine o figură familiară și amabilă în grădinile din Lucnab. Uneori, rămâne acolo toată ziua. Dacă Tony intră după-amiază în restaurant să stea de vorbă cu colaboratorii, intră și el, comandă o cafea, așezându-se în raza vizuală a Maestrului. Așteaptă un cuvânt, un verdict. Dar nimic. Eu m-am obișnuit de mult să accept să fiu ca și invizibilă pentru ochii lui Tony, și-l liniștesc. Dar nu are nici o nevoie de încurajările mele! Timpul care trece nu contează! Așteaptă, cu încredere. Impasibilitatea lui mă tulburâ. O compar cu revoltele mele, cu cerințele mele imperioase, cu dramele interioare trăite de mine. El, cu certitudinile sale și cu calmul său este opusul a ceea ce eram eu la vremea primelor călătorii. E mult mai matur. Nu suntem alcătuiți din același aluat.

Dacă uneori urcăm împreună crestele dealurilor la Lucnab, sub soarele arzător, îmi spune cum se îmbunătățește puterea sa de a rezista ca și sănătatea sa. Bucurându-se la gândul că astfel, la momentul potrivit, va putea transmite mai bine energia, grăbește pasul pe această superbă creastă abruptă. Fiind cu un pas în urma lui, încerc să-i sugerez să învețe un pic de acupunctură în lungile lui ceasuri libere. Reușesc să-l conduc chiar către librărie și să-i arăt cele mai bune cărți... Nu, nu se află aici ca să învețe din cărți ca occidentalii, ci ca să-și dezvolte calitățile interioare, să mediteze, să-și amplifice magnetismul, mediumitatea, să-și dezvolte spiritualitatea. De altfel,

când se va întoarce în Anglia, va lucra cu o echipă medicală, așa cum face și Tony.

Sunt copleșită în fața unui spirit atât de decis.

Cum se face că eu nu sunt convinsă că sunt un vindecător, cu toate cele spuse de Tony și invitația de a lucra cu el? Cum se face că Andy e așa de sigur că are *power*, atâta timp cât el e doar în stadiu de observare? Aceasta ține de realitate, de speranță, de sentimente, de convingerile ascunse și inexplicabile? Sunt eu oare prea sceptică și el prea sigur de el? Se poate dispensa de orice fel de cunoștințe medicale?

Totuși asistenții lui Tony sunt destul de bine informați: o bolnavă se plânge de o durere în fosa iliacă dreaptă și, înainte de a acționa asupra durerii, Linda îl caută pe chirurg, Dr. Ramos, care verifică dacă nu este vorba de o apendicită. Tony Agpaoa, ocupându-se de un bolnav cu probleme respiratorii, îl sfătuiește să se instaleze mai bine la Lucnab decât la Diplomat, aflat la altitudine mai mare, și îi explică motivația medicală a acestei opțiuni.

Dacă nu sunt un vindecător, cel puțin am străbătut un drum, mi-am dezvoltat valențe noi și am o meserie. Dar dacă Andy nu e vindecător, va fi el înarmat pentru viața occidentală după ce va pleca de aici? Mă mulțumesc cu gândul că va fi trăit o perioadă interesantă și că a parcurs și el o bucată din drum.

Cam la o lună după sosire, Andy se apropie mai fericit și mai vesel ca oricând, după terminarea tratamentelor. În această dimineață Tony, coborând din mașină, i-a făcut semn să intre în sala de așteptare, spunând: "*Only that*". Și-a petrecut astfel dimineața în sala de așteptare, învățând cântece în compania Litei, cântăreața, și a chitaristului, ambii desemnați să se ocupe de slujbe. Ei intonează apoi mantre spirituale împreună cu bolnavii care așteaptă.

Andy este azi cel mai fericit băiat din lume, el a învins încercarea timpului cu simplitate, uitând ușor ritmul accelerat al vieții occidentalilor pentru care timpul costă bani.

Opt zile mai târziu, pătrunde în sala de healing și este o mare fericire. Îl părăsesc câteva săptămâni mai târziu, avertizându-l că vor apărea multe încercări, dar că fiecare în parte, suportată și depășită, îl va ajuta să cunoască un nou adevăr.

N-am întâlnit decât puține experiențe reușite ale elevilor vindecători, cu toate că Maeștrii erau Tony, Placido, Joséphine, proporțional cu aspiranții. În timp ce opinia publică și cel ce caută "puterea" se limitează la materia și sângele ce apar sub degetele vindecătorului (prezentând cele mai extreme

versiuni), elevul înzestrat trece foarte repede acestea pe un plan secundar și nu se mai preocupă deloc de ele, impresiile celelalte fiind mai puternice: cele despre noile dimensiuni ce se trezesc în propriul interior, o transformare a noțiunii de viață, de moarte, de eternitate, de renaștere, o conștientizare a Unității cosmice.

Învățăm să ne trăim dificultățile cu o nouă stare de spirit. Cu ajutorul lor facem ceva util și pozitiv, mult mai des decât înainte. Căci odată cu încercarea ne vine și ajutorul sub forma unui semn trimis de Dincolo. Acest semn de Dincolo ar putea fi denumit de către unii "fenomene parapsihologice spontane și personalizate". Aceste fenomene aparțin invizibilului și poate inexprimabilului. Sunt clipiri venite de Dincolo. Și dacă ne întâlnim, despre acestea vorbim și numai despre acestea, între oameni care au o trăire comună.

Acest fenomen este cunoscut de unii dintre pacienții mei, de cei care sunt "treziți", este distinct de halucinații și de schimbările necontrolate din planul conștiinței. Și toți sunt extaziați de impresia minunată pe care o lasă acest "semn de Dincolo", această mână care conduce și care "face" pentru voi ceea ce nici n-ați îndrăzni să visați să faceți.

Pentru a defini fenomenul în termeni cunoscuți, trebuie să integrăm inconștientul conștientului.

Dar să revenim la a cincea călătorie.

Încă de la sosire, i-am semnalat lui Tony opozițiile medicale ca urmare a apariției cărții Medic de trei corpuri - opoziții strict franceze și nu francofone - și i-am spus cât m-a șocat această întinare a libertății de gândire.

"Lasă timpul să acționeze, ești prea grăbită, nu te bazezi destul pe timp, el va lucra pentru tine. Forța timpului e mai mare decât crezi. Și apoi, respectă convingerile fiecăruia, nu încerca să dovedești că ai dreptate unor spirite care nu sunt pregătite să primească adevărul; îi agresezi. Nu uita că ești un vindecător. Un vindecător nu trebuie să agreseze spiritele. El trebuie să știe să recunoască nivelul fiecăruia și să i se adreseze în funcție de dezvoltarea sa. Un vindecător trebuie să știe să dea fiecăruia ceea ce e în măsură să primească. Trebuie să-ți adaptezi limbajul la nivelul de evoluție al fiecăruia și fiecare este diferit. Respectă credințele și opiniile celuilalt, și mai ales, păstrează-ți calmul interior în toate împrejurările, căci timpul îți este aliat".

Este o invitație la reconsiderare nu numai pentru orice terapeut ci și pentru orice cercetător, pentru toți cei ce publică lucrări. În domeniul religios,

această atitudine presupune părăsirea sistemului de conversiune atât de mult practicat în dauna micilor chinezi și africani. Aceasta presupune ucenicia unei toleranțe care nu ne-a fost cultivată.

Războaiele religioase devin puerile...

În timpul lungilor ore de drum ce duce de la Diplomat la oraș, de la oraș la Ashram, m-am gândit îndelung...

Pentru ce motiv nu există egalitate?

Corespondența primită după publicarea lucrării precedente mi-a arătat că cititori din medii foarte diferite m-au înțeles. Aceasta nu are legătură cu nivelul de instruire sau de cultură, ci mai degrabă cu gradul de deschidere spre o lume independentă de ideile învățate și gata confecționate...

Dezvoltarea individului este distinctă de intelect. Intelectul se dezvoltă la școală și la facultate, unde se îngurgitează ceea ce instructorii ne restituie după ce au îngurgitat ei înșiși. Dar dezvoltarea personală este rezultatul unei prelucrări de sine de către Sine, al unui lucru personal prin simpla realitate trăită. În timpul drumurilor mele solitare, încep să discern ce este a Fi și a avea, a Fi și a părea, a Cunoaște și a ști.

Mass media ar dori să ne încredințeze că cuantumul de evoluție se măsoară prin frumusețe și vedetariat, prin onorabilitate și cont în bancă, prin decorații politice și puterea implicită, prin titluri spitalicești, conducerea unei mari secții... Dar, fără a avea înclinații filozofice, am găsit multe rotițe gripate în angrenajul acestui sistem.

Ideea de reîncarnare îmi pare că rezolvă toate incongruențele aparente ale existenței. În funcție de numărul de reîncarnări trăite, subiectul deține o experiență inclusă în corpul subtil care este capabilă să reapară sub forma unor "facilități". Calitățile cele mai subtile se dezvoltă la urmă. Educația acționează asupra intelectului și ne transformă în animale condiționate dar nu evoluate.

Supradotații, geniile, ar putea fi ființe cu un trecut îndelungat. "Rateurile" ar corespunde primelor încercări, evoluția ar surveni după o succesiune de încercări.

Toate acestea le cunoșteam deja, dar nu erau enunțate, nu erau analizate. Agpaoa mi le dezvăluie din punctul său de vedere, ca vindecător. Dar este nevoie de mai multe vieți ca să înțelegi ce este viața, și multe adevăruri nu au răzbătut încă la suprafața conștiinței mele.

Experiența de viață constă în a integra inconștientul în conștient, în a se desprinde de puternicele interpretări greșite ancorate în capetele noastre prin educație, în a găsi calea realizării propriei unități.

În această privință, religia noastră iudeo-creștină se opune concepției orientale care propovăduiește întoarcerea spre Unitate prin toate tehnicile, inclusiv actul sexual, departe de a fi considerat ca fiind de inspirație satanică, concepție care vede în acțiunea de contopire în iubire, simbolul unirii principiului nostru feminin cu cel masculin. Dar această unire trebuie transpusă în planurile mai subtile, ceea ce-i conferă un caracter sacru. Este unirea lui Shiva cu Shakti, a aspectului manifestat cu cel nemanifestat al universului, care îi conferă actului sexual valoarea sa, opusă ascetismului și îi pune femeii în valoare un rol important pe planul mitic, al cucerniciei (simbolul virginității este deopotrivă venerat în temple ca și cel al zeității mamă).

Principiul tantric afirmă că omul progresează nu prin constrângere la frustrare, refulându-și instinctele naturale, ci sublimându-le. Astfel omul trece de la subjugarea simțurilor la autoritatea divinului. El se află pe pământ pentru a depăși opozițiile ce apar între datoriile sale pământești și aspirația sa către eliberare.

Fiecare viață ne constrânge prin încercări, la o revizuire care ne conduce către realizarea de sine.

Ce se întâmplă cu intelectualul care se agață, pentru a-și rezolva dificultățile, doar de lecția învățată? Ceea ce mi s-a întâmplat! Când destinul lovește, trebuie să te extragi cu greu din acest corp de humă, cu efort și cu durere, pentru a te trezi. Afară de cazul în care ratând demararea în această viață, te înfunzi definitiv, înglodat prin efectele drogurilor... legale. Folosirea exagerată a drogurilor în perioadele de criză ne face să străbatem acest timp de sensibilizare într-o stare de indiferență artificială. Agitați prin excitante, desprinși de anxietate prin tranchilizante, aducând somnul cu ajutorul hipnoticelor, individul nu se mai recunoaște, nu-și mai aparține. Și totuși aceste măști ale sufletului care-i sunt oferite sunt prezentate ca progrese ale științei... știință fără conștiință... Și dacă nu se poate nega utilitatea unor medicamente prescrise parcimonias și adecvat, nu trebuie oare mai întâi să credem în om și apoi în știință? Căci "Știință fără conștiință nu înseamnă decât ruina sufletului".

11

Viaţa corpurilor subtile

În timpul celei de-a cincea călătorii mi-am autentificat cu adevărat cel de-al doilea corp. Care este fluid, mobil, capabil de a vibra în registre diferite, având un centru de gravitate care variază în funcţie de înălţimea de frecvenţă vibratorie. Acest centru de gravitate reflectă oarecum un nivel de sonoritate.

Lucrul asupra mea practicat în condiţii climatice bune, în cursul lungilor durmuri pe jos, în soare, la altitudine, în ambianţă prietenoasă, pozitivă, îmi permite să percep această entitate ca pe un tot echilibrat şi armonios. Studiul corpului subtil al pacienţilor mă va face să descopăr dizarmoniile.

Dacă această conştientizare îmi dă impresia că am o existenţă plină, coerentă, Tony Agpaoa ştie să mă facă să descopăr faţa negativă, reversul medaliei: starea de transparenţă.

Senzaţie opusă, dar fără îndoială complementară, ea presupune achiziţionarea unei senzaţii de nonexistenţă individuală, de apartenetă la ambianţa vibratorie. Starea de transparenţă ne pune în comunicare cu ceea ce este în apropiere. Această trăire este plăcută în singurătate, în mijlocul naturii - intru în apa mării şi sunt marea, contopită cu ea; mă sprijin de un copac şi vibraţiile lui sunt ale mele; cu ochii închişi, îl văd însuşindu-şi respiraţia pământului; relaţia poate merge şi mai în profunzime, cum ar fi ambianţa luminoasă , a cărui forţă o captezi. Însă, întorcându-mă de la Baguio, această stare îmi conferă şi un sentiment de frustrare, de nonexistenţă, de vulnerabilitate în faţa agresiunii vibratorii externe. Cum să reuşesc să păstrez aceste două achiziţii, cum să le pot lăsa să evolueze în paralel şi fără risc?

La trezire, într-o dimineaţă, încerc o senzaţie de bucurie intensă. Lucru neobişnuit în ambianţa parizianã... dar cotidiană la Baguio!

Savurând această foarte plăcută senzaţie... obişnuindu-mă cu ea... sperând să pot s-o fac să reapară după voie, pornesc în căutarea unor amintiri care ar putea s-o reînvie... şi mă regăsesc fetiţă, însoţită de o

verişoară cu şapte ani mai mare, care mă învăţa cântecele pe care le ştia. A cânta este deci sinonim cu bucuria. Putem regăsi această senzaţie cântând? Să spunem că nu am cântat de ani. O tentativă mă face să simt că vibraţiile mele aduc după sine o distribuţie nouă a energiei.

Fenomenul este îndeajuns de puternic ca să doresc să-l explorez mai profund. O vizită la Henri Legay (nume predestinat), cântăreţ de operă care a fost vedetă la teatrul Monnaie din Bruxelles... îi explic problema mea, adăugând că în viitoarea mea viaţă voi fi cu siguranţă cântăreaţă de operă şi că mi se pare că trebuie să încep să lucrez încă de acum...

Începem un studiu de fiziologie vocală şi de tehnică de emisie a sunetelor. Aceste acţiuni îmi aduc un sentiment de regăsire. Printr-un exerciţiu muscular, respirator, de autocontrol, învăţ să selectez un nivel vibrator, să-l menţin, să-l modific. Este un mod de acţiune pe al doilea corp prin transpunerea rezonanţelor vocale. Aceste lecţii îmi aduc bucurie.

Făcând bilanţul, ajung la următoarele ipoteze:

- Sunt alcătuită dintr-un corp fizic pe care-l întreţin prin exerciţiu.
- Dar şi dintr-un corp energetic care-mi dă această senzaţie de corp fluid. Fiind purtător al unui centru de gravitate mobil, cântatul mă ajută să-i reperez nivelul vibratoriu.
- În final, ştiu să intru în această stare de "transparenţă" care permite contopirea cu mediul ambiant şi care este poate o întrezărire a aprtenenţei la Unitate.

Dar mai rămâne problema yoga!

Înscrisă la primul meu seminar de yoga în 1980, am fost trezită cu câteva zile mai înainte, în plină noapte, de către o mână invizibilă care scutura violent umărul meu şi am auzit glasul lui Agpaoa care mă soma cu ordinul de a nu face yoga: "*No Yoga...*"

Am vrut să încerc din nou anul următor, dar un vindecător filipinez în trecere prin Paris mi-a cerut găzduirea în casa mea de la ţară şi am fost astfel încă o dată constrânsă să anulez această participare la seminar.

Puţin înainte de dispariţia lui Agpaoa am putut practica Yoga. M-am întrebat atunci de rostul interdicţiei.

Cuvântul Yoga este derivat din rădăcina sanscrită *yuj* care înseamnă a alătura, a uni. Astfel, Yoga înseamnă unirea spiritului individual cu spiritul universal, sau în limbajul upanişazilor, cu ceea ce nu este creat. La nivelul "superior" al tehnicii, trebuie regăsită acea stare de "transparenţă" care permite intrarea în comunicare cu toate vibraţiile înconjurătoare. Totuşi, în practica *elementară* intervine înainte de toate controlul mişcărilor, atitudine opusă transparenţei. În măsura în care în trecut totul m-a constrâns să mă

stăpânesc, să-mi combat dorinţele profunde, să-mi supun impulsurile prin presiunea meseriei şi a responsabilităţilor familiale, Yoga, în practica sa elementară, comporta poate un risc. Eram, raportând la simbolismul carului, plasată la nivelul hăţurilor de prea mult timp... A fost deci necesar să iau o altă cale pentru a evolua, pentru a mă desprinde.

Încă de la primele lecţii am fost conştientă că intelectualizez şi recunosc în fiecare mişcare curentul energetic corespunzător fiecărui meridian de acupunctură în cauză. Acest lucru este bun pentru un debut în arta percepţiei energiei, dar nu pentru mine; riscam să mă blochez în consideraţii intelectuale.

Tony Agpaoa s-a străduit ca eu să dobândesc un "frâu liber", greu de cucerit de către un intelectual occidental, impregnat prea îndelung de obiceiurile şi constrângerile noastre.

"*You'll find your way*", îmi spusese el. La întoarcerea după a doua călătorie stabilisem un protocol de lucru cu menirea de a-mi găsi calea în mijlocul tuturor contradicţiilor reprezentate de dubla mea formaţie ca medic de spital şi ca vindecător! L-am urmat riguros. Cel mai neaşteptat lucru a fost nevoia de a mă ocupa de sănătatea mea.

Dacă scrisul permite să împarţi idei cu mii de cititori şi să participi la trezirea lor - să îngrijeşti - este cu totul altceva. Înseamnă să-ţi împarţi energiile cu pacientul, să inventezi pentru fiecare o concepţie nouă asupra bolii (deoarece eu nu văd decât eşecurile terapeutice). Eficacitatea ţine de "formă", căci atitudinea interioară diferă mult de cea a medicinei "învăţate" prin care eşti invitat să ştii să deschizi "sertarul potrivit", tehnică în care studenţii sunt strălucit antrenaţi prin forma pe care au luat-o examenele de medicină.

Capitolele ce urmează îi vor permite cititorului să-şi contureze o idee despre ce este posibil să constaţi în timpul examinării corpului subtil şi să-i descoperi organizarea , precum şi procesele de dezorganizare.

Vă veţi face de asemeni o idee sub o lumină nouă asupra efectului terapeutic al vindecătorului, personaj neînţeles, contestat de către oamenii consideraţi serioşi, dar imbibaţi cu opinii gata confecţionate, fără un temei verificat.

Mă tem că atât corpul medical, cât şi cel paramedical clasic, nu vor putea asimila imediat şi deci să accepte aceste date, care pun în discuţie prea multe idei convenţionale. În zece sau douăzeci de ani, fără îndoială, aceasta va fi posibil şi va deveni un lucru evident. Astăzi, acupunctorii, unii homeopaţi, toţi auriculoterapeuţii, osteopaţii*, dar şi profesorii de Yoga, esteticienii şi,

* Andréa Duval, *Introducere în tehnicile osteopatice*, éd. Maloine.

bineînţeles, vindecătorii şi radiesteziştii mă vor urma. Vom accepta deci ideea corpului energetic conceput ca o entitate vie, mobilă, purtătoare de senzaţii, capabilă de a fi agresată, susceptibilă de a se frânge, de a se deplasa.

Aderând fiziologic corpului fizic, poate fi desprins de el, expulzat, nemaifiind ancorat decât ici-colo... dând naştere la zone de suferinţă.

Ocultiştii vorbesc despre "firul de argint", care este o legătură; fără îndoială, că există o legătură între acesta şi punctele mele de ancorare.

Ocultiştii consideră că firul de argint leagă corpul numit astral cu corpul fizic în timpul "călătoriei astrale" care permite, după bilocaţie, să se îndepărteze de corpul "obişnuit" pentru a călători la distanţă. Aşa-numiţii "marabu" din Africa de Nord sunt renumiţi şi experţi în materie. Dacă, pentru un motiv oarecare, firul de argint este deteriorat, survine moartea.

În timpul primelor mele percepţii suprasensibile, ceea ce eu numeam "loc de pierdere de energie" era de fapt locul de aderenţă al corpului energetic la corpul fizic, percepeam sub mâinile mele această zonă de schimburi intense, aşa cum poţi percepe bulele de şampanie. Dar în acea perioadă nu aveam distanţa necesară pentru a explora dublul nostru în ansamblul său, care se poate găsi în mod spontan la o distanţă variabilă de corpul vizibil. Expresia curentă de "a se găsi în mod neconfortabil în propria sa piele" (sau "a nu fi în apele sale", "a se simţi golit"), este reflectarea unei îndepărtări a acestui corp energetic exprimat în mod figurat în viaţa cotidiană. Vindecătorul, aşa cum vom vedea, prin forţa sa electromagnetică şi prin impoziţia mâinilor sale, este capabil ca în mod foarte simplu, să readucă acest corp energetic vagabond în contact cu corpul fizic. Pacientul trăieşte intens acest lucru: de cele mai multe ori este cuprins de o senzaţie de căldură, adeseori o senzaţie de bucurie ia locul neliniştii pe care o trăia. Aceasta explică trecerea de care se bucură vindecătorii în ochii oamenilor simpli care se bazează mai mult pe ceea ce este trăit, decât pe teorii. "Ce-mi pasă ce se spune despre vindecători, ei îmi fac bine". Îndepărtarea corpului energetic corespunde unei mici morţi şi apropierea unei mici învieri, iar adeseori lucrul acesta este astfel trăit: forţele revin, se resimte impresia de "repompare" a acestei prezenţe către sine.

Acest corp subtil este alcătuit desigur din *prana*, care este energia cosmică ambiantă, dar şi din vibraţiile anturajului mai mult sau mai puţin apropiat, din gândurile pacientului, din gândurile celor din jur. Această noţiune explică importanţa pe care Tony Agpaoa o acorda gândurilor pozitive şi inconvenienţele gândurilor negative care ne asaltează şi ne

distrug un pic în fiecare zi pe calea presei şi a televiziunii. Din fericire, popularizarea magnetoscopului îţi va permite fără îndoială fiecăruia să-şi alcătuiască programe mai potrivite.

Corpul subtil poate fi desprins uniform de baza sa fizică pe o întreagă suprafaţă: o jumătate, dreaptă sau stângă şi-a rupt legăturile (1). Secţiunea este sagitală. Ne găsim în faţa perturbaţiilor care au ca origine tulburările de lateralitate. Ele nu sunt încă identificate convenabil de către medicina clasică, dar inventatorul homeopatiei, genialul Hahnemann, le cunoştea. El descrisese acţiunea unor medicamente în funcţie de lateralitate.

Secţiunea poate fi orizontală (2) şi să împartă individul în două. Partea de sus şi cea de jos a corpului energetic se află la distanţe variabile de corpul fizic în invizibil..

Secţiunea poate fi frontală (3). Atunci partea anterioară şi cea posterioară se află la distanţe variabile de corpul fizic luat ca punct de referinţă.

Diversele tipuri de secţiuni se pot asocia, corpul energetic împărţindu-se atunci în tot atâtea părţi (4).

Ne închipuim uşor dificultatea de a trăi ce poate decurge de aici.

Aceste două corpuri, alunecând unul lângă celălalt, pot da naştere la fenomene de translaţie laterală (5), corpul energetic aflându-se alături de corpul fizic şi "privindu-l ca pe un frate".

Uneori au loc fenomene de rotaţie, capul unuia găsindu-se la picioarele celuilalt (6).

Am observat fenomenul "bulei". Corpul energetic se află oarecum

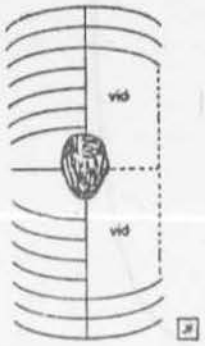

Nr.1 Ruperea legăturilor drepte

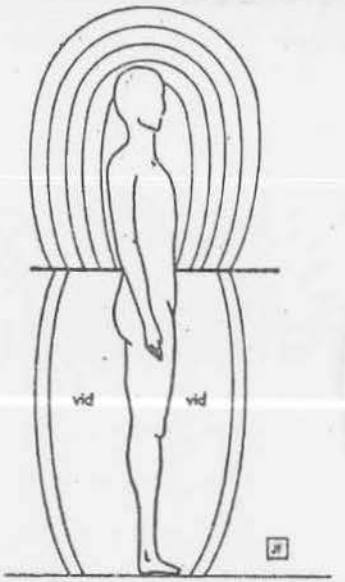

Nr. 2 Secţiune orizontală

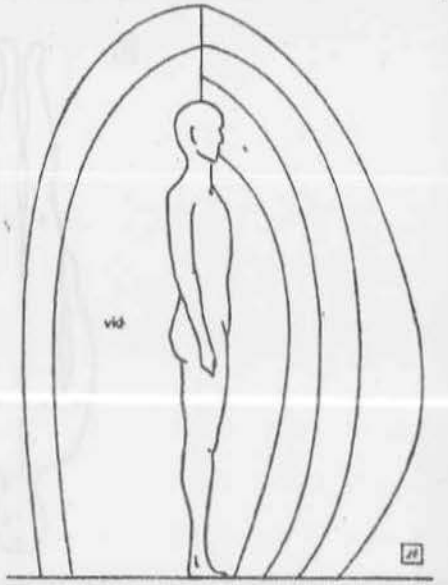

Nr. 3

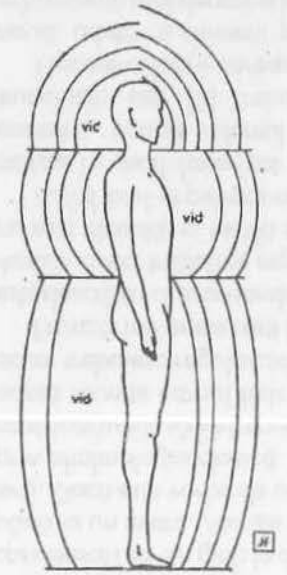

Nr. 4

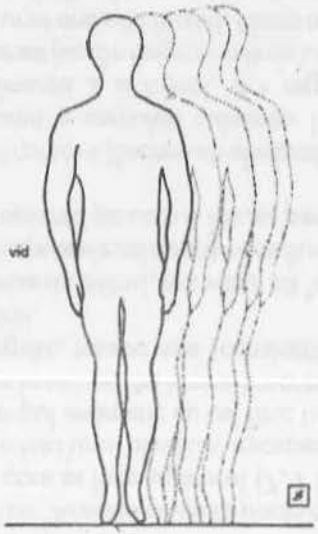

Nr. 5 Translaţie laterală a corpului energetic

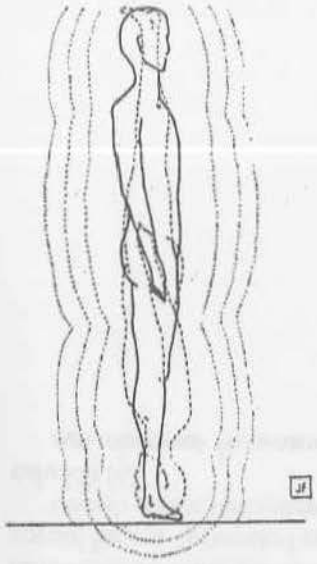

Nr. 6 Capul energetic în josul corpului fizic

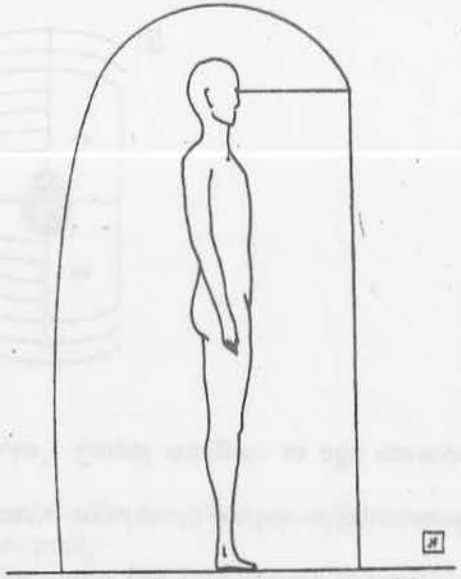

Nr.7 Bula reținută la nivelul ochilor

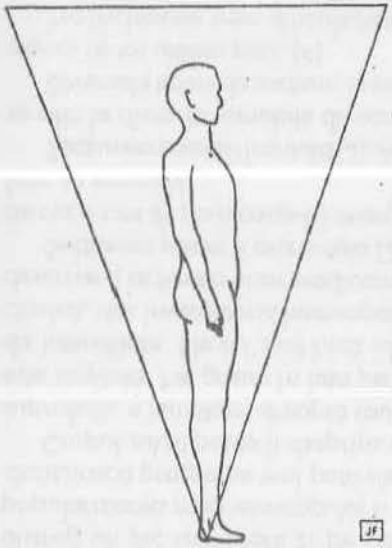

Nr. 7 bis Bula ia formă de piramidă cu vârful la laba piciorului

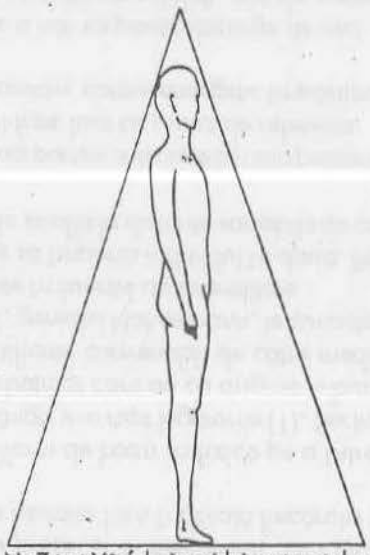

Nr.7 ter Vârful piramidei e atașat de corpul fizic la nivelul capului. Este adeseori cazul tumorilor cerebrale

condensat într-un glob la distanță de cel fizic. Această distanță poate atinge până la un metru. Atenție la regiunea în care se face legătura! (7, 7 bis, 7 ter). Dacă este vorba de ochi, ne găsim în fața unor afecțiuni irecuperabile prin oftalmologia clasică. Dar reunind corpul energetic cu cel fizic înainte ca stricăciunile să fie iremediabile, asistăm la recuperări impresionante. Dar odată reunite corpul fizic și corpul energetic, treaba este încheiată? Nu, acum trebuiesc regularizate culorile luminii.

Frunzărind unele cărți de ocultism trimise de cititori, am văzut că "aura" este descrisă ca un ansamblu de culori percepute vizual de către medium-uri. Aceste culori trebuiesc regularizate. Apropierea pe care o fac eu personal nu este vizuală, ci tactilă și simbolică.

Astfel totul se petrece ca și cum fiecare culoare (fiecare nivel vibrator) ar ocupa în mod favorizat o regiune anume a corpului: culoarea 1 spre exemplu, ocupă volumul pometilor, culoarea 2 a frunții, 3 - regiunea trunchiului, etc... (8). Trebuie reconstituit acest joc din fragmentele de lumină.

Fiecare culoare corespunde totodată unei anumite funcții. Ideea nu este nouă, odată ce chinezii știau că meridianele lor de acupunctură aveau o echivalență mai degrabă la nivelul funcției decât al organului. Ei depășiseră noțiunea anatomică a corpului și concepția analitică a medicinii. Omul era

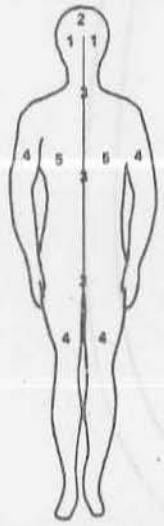

Nr.8 Fiecare din culorile curcubeului corespunde unei zone determinate a corpului

un tot.

Corpul fizic odată suprapus cu corpul energetic, acesta din urmă, adevărat corp de lumină, trebuie acum reorganizat în intimitate, deci în cele şapte culori, apoi în armonie cu anotimpurile, adică acordul cu timpul care se scurge: cele cinci sezoane chineze.

Aceste repere mi se par logice, dar poate că nu sunt decât martorii unei înţelegeri personale între invizibil şi mine însămi... Totuşi, vizitând mănăstirile tibetane, am constatat cu emoţie că ele erau întotdeauna construite cu cinci etaje şi decoratorii înconjurau reproducerile tocmai cu un curcubeu alcătuit din cele şapte culori. Mai mult, medicii lama aşează pe acoperişul casei bolnavilor obiecte ce seamănă cu nişte antene de forme variabile, construite cu ajutorul unor armături de formă triunghiulară, patrată, pentagonală... pe care sunt dispuse fire de şapte culori. Evident, ei speră să modifice astfel câmpul energetic al locului.

Ei integrează invizibilul vizibilului, imaterialul lumii materiale, urmând principii analoge celor pe care le-am ales eu, fără să le fi întâlnit vreodată, trăind la mii de kilometri de civilizaţia lor. Acest invizibil poate fi identic pentru persoane care nu s-au intersectat niciodată în această viaţă.

Etapa următoare a evoluţiei mele medicale este legată de starea de "transparenţă" care permite percepţia senzaţiilor pacientului asupra propriei persoane a terapeutului şi de a participa voluntar, sau vai!, prea ades involuntar, la perturbaţiile lui. Este ceva distinct de *feeling*-ul localizat la mâini.

Să reamintim că entitatea corpului energetic îmi pare a fi de natură electromagnetică şi supusă influenţei planetelor. Schema corpului electromagnetic este dată de harta cerului la naştere. Acest schelet vibrator este influenţat de traiectoria planetară şi în mod deosebit în momentul în care acestea tranzitează poziţia planetelor din momentul naşterii.

Să reamintim şi faptul că, pentru Agpaoa, vindecătorul este intermediarul între cer şi pământ şi că el este transmiţător de energie. El este acea panglică ce uneşte etajul de sus al templului tibetan cu etajul inferior, după ce a străbătut fiecare din cele cinci nivele.

Pentru a avansa în cercetările mele, a trebuit să mă debarasez de falsa jenă a medicului, practicând în modul în care o fac vindecătorii, acceptând să baleiez cu mâna spaţiul ce înconjoară capul pacientului.

Descopăr astfel corpul energetic şi trăiesc momente uimitoare.

Iată una din primele mele experienţe:

O tânără de douăzeci şi şase de ani, profesoară, depresivă de doi ani,

suferă de diverse stări de rău, ades întâlnite în stări depresive: ameţeli, stare de apăsare, stări de vomă, dureri precordiale, dureri de stomac, enterocolite, dureri vertebrale, oboseală intensă, infinită tristeţe, incapacitate de concentrare...

Examinând, constantele energetice pe care le caut sunt în totală dezordine. Fragilitatea acestei femei mă determină să aplic doar un masaj manual al urechii şi să aplic un singur ac. Şi iată că percep că ceva anormal se petrece cu mine. Toate energiile mele se clatină! Scot acul, îi iau mâinile şi-i masez plexul solar. În acel moment mă cuprinde o greutate ciudată, mâinile mele rămân lipite de plexul ei solar, picioarele îmi sunt lipite de sol de parcă aş fi avut tălpi de plumb! În acelaşi timp, bolnava spune cu greu că are dificultăţi de vorbire, că se îngreuiază, că se simte lipită de masa de examinare, că nu-şi mai poate ridica braţele!

La fel de surprinse atât eu cât şi ea de apariţia brutală şi neobişnuită a fenomenului, prin frânturi de frază ne comunicăm impresiile. Ea îşi revine pe segmente, îşi redobândeşte oarecum greutatea normală. În paralel, eu resimt asupră-mi senzaţiile ei. Când ea şi-a revenit complet, pot şi eu, în sfârşit, să-mi ridic picioarele de pe sol.

Ea se simte liberă, bucuroasă, eliberată de anxietăţile ei.

Foarte impresionată de acest fenomen (nu aveam încă experienţa mediumităţii) am căutat mult timp să înţeleg ce s-a întâmplat. Probabil că am participat la recuperarea brutală a corpului său energetic de către corpul său fizic, căci se întâmplă deseori ca pacienţii să acuze o uşoară senzaţie de greutate, trecătoare în timpul tratamentului.

La baza acestei chemări de energie se află probabil magnetismul meu personal. Cred că o "calotă energetică" suspendată deasupra noastră s-a abătut brutal, dându-ne această senzaţie de greutate ciudată. Pentru a înţelege, am o soluţie: să aştept repetarea fenomenelor ca să le analizez şi să le explic, căci refuz să mă informez din literatura ezoterică pentru a nu fi influenţată de idei preconcepute. Ghidul meu este doar experienţa trăită, tot ce se găseşte în domeniu prin literatură mi se pare suspect.

Întâlnirea cu un copil de zece ani care-şi izbeşte capul de zid, care doreşte să se sinucidă de teama chipurilor îngrozitoare ce-i apar în faţa ochilor, mă va constrânge să apelez la ceva ce gândeam atunci că este de domeniul poveştilor de adormit din picioare... partea cea mai de jos a astralului în care se târăsc sufletele neevoluate.

Acest copil se chinuie să nu adoarmă, întrucât chipurile hidoase şi diforme apar mai ales seara, la culcare, uneori şi ziua. Nici o terapie nu l-a

ajutat până acum. În acest moment știu deja că există reîncarnare, că nu ne tragem din maimuță, ci din ceruri. Poate corpurile subtile ale acestui copil nu au coborât cu totul, poate că ele mai rătăcesc prin abisul astral. Căutând să percep corpul său energetic, îl găsesc foarte sus, la o lungime de un braț, mâinile mele îl întâlnesc. Atunci, acest copil nemaiavând ce să piardă, apuc ceea ce simt dar nu văd, și sper să-l fac să coboare până în partea fizică (9). Simt că a coborât, pun două ace și aștept.

Deși diferitele terapii psihiatrice sau psihoterapia rămâneseră fără efect, opt zile mai târziu constat că totul merge bine. Halucinațiile au dispărut.

Această observație mă întărește în convingerea că acest corp subtil este o individualitate vie. Este mobil, manipulabil de către mâna unui vindecător (în acest moment mă consider în mod provizoriu un vindecător), ceea ce ne dă o ușurință terapeutică neașteptată.

Se spune că șamanii caută sufletele celor ce le-au pierdut, aducându-le astfel vindecarea.

Tulburările acestui copil datează din fragedă copilărie. Poate că nu-și terminase reîncarnarea.

Invers, în timpul suferinței foetale, ne putem imagina că procesul de reîncarnare se întrerupe și că începe chiar un proces de destrupare. Ceea ce explică dificultatea de recuperare a acestor copii, care nu sunt nici complet morți și nici complet vii. Unora le-am examinat și tema astrală, unde se regăsește un aspect destructiv ce afectează casa 1 care simbolizează corpul fizic.

Supozițiile, ipotezele mele de lucru, îmi apar chiar mie drept foarte fanteziste, dar dacă aici se află explicația inexplicabilului?

Corpul energetic al copilului nu coborâse niciodată cu adevărat, rămăsese în cealaltă lume, acolo unde domnește universul simbolurilor.

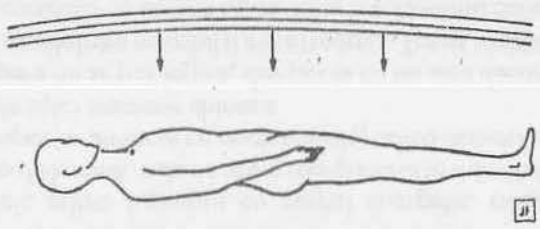

Nr.9 Cum se prezintă corpul energetic care trebuie coborât

Dar mi se încredințează un alt băiat de douăzeci și opt de ani, cu gura deschisă, limba atârnând, incapabil de a circula singur sau de a întreprinde cea mai mică activitate.

În antecedente, găsesc o căzătură, la liceu: un salt periculos, prost parat. Tulburările s-au instalat din timpurile acelea încetul cu încetul.

A fost supus unei terapii anticomițiale.

Vorbește... îngăimând diverse cuvinte; părinții săi, jenați de aceste cuvinte, îi cer să tacă, totul pare incoerent. Dar ceea ce spune mă interesează. Se exprimă în simboluri, enunțând adevăruri primare.

Nu este un delir, este o conversație în lumea simbolurilor. El este, conform celei de-a doua lumi a mea, captat de puterea simbolului. Căderea a desprins, la nivelul capului, corpul său subtil, care se îndepărtează progresiv... așa cum indică palparea. Iată că de șapte ani el se desprinde progresiv de sine. Trebuie reapropiat.

Încurajându-i pe părinți, îl tratez o dată pe lună de două sau trei ori, apoi foarte neregulat. Totuși, în mai puțin de un an poate ieși singur, să facă plimbări, să-și prepare hrana, chiar să-i ajute pe handicapați și vrea să intre la o școală de kineziterapie! Nu a reușit la examen, dar cum îi place exercițiul fizic, se gândește să se facă profesor de Yoga și maseur! Sunt prima care se miră că ipotezele mele de lucru se dovedesc atât de fructuoase. Din fericire, lucrez în singurătate, neavând a da nimănui socoteală, nici a mă justifica față de alții, nimeni nu-mi poate bloca cercetările, spunând că ipotezele mele sunt nebunești. Și eu le consider uneori originale... dar confirmate de experiența trăită, și continui explorarea celei de-a doua lumi.

Dar care este rolul meu exact? Sunt eu oare cu adevărat un vindecător așa cum o afirmă cu fermitate Tony Agpaoa?

Cerul îmi va trimite răspunsul.

Părăsesc regiunea pariziană în timpul verii, timp de trei luni, dar în această lună august a lui 1981, trec pe acasă între două călătorii și primesc un telefon de la o tânără anestezistă deja tratată de feocromocitom (tumoră a glandei suprarenale însoțită de hipertensiune). Îmi spune cât este de neliniștită, de speriată. Niciodată nu a avut astfel de tulburări: o imensă oboseală însoțită de o senzație ciudată, căci picioarele îi devin violacee și dureroase. Toate acestea diferă de tulburările precedente legate de feocromocitom și pe care le-am calmat*. Examinând-o în picioare, nu simt punctul de ancorare al corpului său energetic, care se găsește la aproximativ

* La sfatul meu va merge să fie îngrijită de Tony Agpaoa. La întoarcere, examenele vor arăta că feocromocitomul a dispărut.

un metru de corpul fizic. Culcată, examenul îmi permite să descopăr că ancorarea are loc la nivelul picioarelor, exact unde ea percepe o senzaţie de constricţie, unde începe umflătura părţii distale a piciorului.

Întinzând braţele şi în vârful picioarelor, apuc (ca şi pentru băieţel) ceea ce simt şi trag uşor în jos.

În câteva clipe ea se simte mai bine, o căldură îi cuprinde trupul, oftează de uşurare şi-mi spune că simte un gust de metal în gură.

Îi studiez apoi tema astrală, întrebând-o dacă poate identifica metalul al cărui gust îl simte şi o aud spunând: "Nu mă părăsiţi, gustul dispare".

După o nouă impoziţie de mâini, gustul reapare, şi ea spune: "E cupru".

Harta cerului indică un ascendent în Balanţă, al cărui stăpân e Venus, iar simbolul metalic al lui Venus este cuprul...

Totul s-a petrecut ca şi când impoziţia mâinilor ar fi pus-o în legătură cu planeta sa principală, Venus, de care era separată. Într-adevăr, în tema ei astrologică, Venus este în careul ascendentului, care în ziua tratamentului este traversat de Venus în apariţie în Cancer.

Deci, în acea zi Venus actualizează careul ei de naştere.

Această planetă nu influenţează în vreun fel aparte propria mea temă. Astfel, eu am servit ca intermediar între vibraţiile emise de Venus pe cerul acestei luni de august şi corpurile fizic şi energetic al acestei colege (10). Am

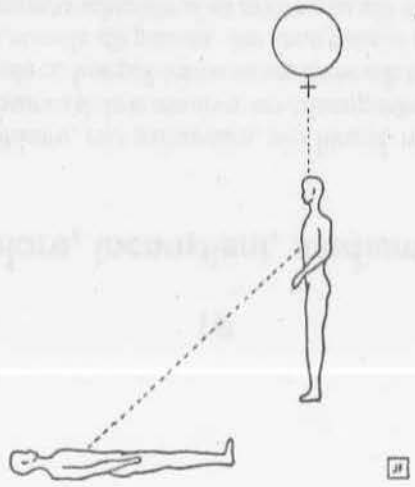

Nr. 10 Transmiterea vibraţiilor electro-magnetice de către vindecător de la planetă până la pacient

servit ca releu vibraţiilor electromagnetice ale planetei sale principale, care erau scăzute la această pacientă şi pentru că nu le recepţionă, se simţea foarte rău. Răspunzând astfel definiţiei date de Agpaoa vindecătorului, "intermediar între cer şi pământ", am acceptat, patru ani şi jumătate după ce o afirmase, ideea că sunt un vindecător.

Mai există şi alte tipuri de comunicări posibile, de la aură la aură, mult mai periculoase decât cea relatată, întrucât este vorba de vampirizare. Această experienţă trăită îmi lasă o amintire sumbră. Unul dintre prietenii mei mă imploră s-o tratez pe sora sa alienată mintal, ieşită dintr-un azil de psihiatrie etc. Mi-o aduce şi mi-o prezintă cu greu. Făcându-i harta astrologică înainte de a o trata, mă curpinde îngrijorarea: planetele ei conflictuale sunt similare cu cele ale mele, adunate în Fecioară şi Peşti. Dar acolo unde planetele mele sunt în forţă, ale ei sunt în scădere, deci opuse. Şi dacă forma uşoară a Ascendentului în Gemeni îmi permite mie trecere lejeră de la raţionalismul Fecioarei la Mediumitatea Peştelui, la ea semnul Gemenilor e ocupat de planete grele. Riscul este considerabil, voi primi în mod biciuitor vibraţiile ei anormale.

Ezit... dar condiţiile nu se pretează la un refuz şi apoi, abia întoarsă din Filipine, deci în formă, consider că-mi voi putea permite un oarecare risc... limitându-mă la o regularizare superficială.

Totul începe bine, culorile luminii se corectează... în chip imprudent continui... când, deodată, un vârtej în jurul meu, ceva mă apucă, se răsuceşte în mine, mă extrage din mine însămi, percep ceva nesănătos, prăfuit, nenorocit şi care nici nu miroase bine.

Totul se petrece foarte repede, scot la repezeazlă acele, îi cer să se îndepărteze şi instantaneu încerc să-mi corectez energiile. Dar e prea târziu, nu mai pot recupera nimic, şi în timp ce ea se îndreaptă spre pian pentru a se amuza, mă duc în grabă în camera vecină unde se află prietenii mei, desfiguratâ, panicată, ca un animal bolnav şi le spun: "Nu mai sunt eu!" Mi se dă apă să beau, mă frecţionează, mă mângâie. Am nevoie de o jumătate de oră ca să-mi revin.

De atunci, când văd că în tema astrală apar aspecte conflictuale cu ale mele, ţin distanţa în timpul primului tratament şi accentuez tratamentul homeopatic sau fitoterapeutic ca să nu fiu prea afectată.

Vindecătorii nu lucrează de obicei cu aceeaşi precizie găsindu-se astfel relativ protejaţi în ansamblu. Dar cercetarea pe care o întreprind, cere să merg până la limita extremă a posibilului.

12

Refulare, inconştient, mediumitate

Nefiind nici psihiatru, nici psihanalist, nici filozof, nefiind decât o fiinţă capabilă de a se observa şi de a observa, am descoperit că un anumit număr de fenomene naturale au fost psihiatrizate sau luate sub tutelă de către religie şi categorisite sub numele de păcate. Am avut nevoie de ani pentru a mă decontamina de această educaţie şi să privesc cu alţi ochi fenomene vechi de când lumea. Mi se pare util să trasez câteva jaloane pe acest drum ce duce de la lumea obişnuită la lumea neobişnuită, apoi la cea de dincolo, adică de la corpul vizibil la cel invizibil, care se prelungeşte prin legături strânse în lumea cosmică.

Pentru Freud, inconştientul este compus din elemenete psihologice alcătuite din tendinţe infantile, care ar fi incompatibile cu elementele conştientului. Rezumând, inconştientul ar fi clădit pornind de la elemente ale personalităţii respinse din conştient, fiind refulate şi reprimate prin educaţie. Aceste nuclee sunt elemente perturbatoare şi psihanaliza, aducându-le la suprafaţă, adică în conştient, îşi asumă eliminarea lor şi asigură eliberarea.

Admir formularea lui Roland Cahen care, în *Prefaţa* cărţii *Dialectica dintre mine şi inconştient* a lui Jung, scrie: "Astfel, de acum înainte, unul din actele principale ale vieţii va fi constituit din întâlniri, relaţii, raportări, dialog, conflict interior, dar şi de dualitate, ambiguitate, interferenţe, controverse, opoziţii, ciocniri, dar poate şi din cooperare, pe scurt, din dialectica ce domneşte sau va domni între Eu şi inconştient: poate că această dialectică va ieşi la lumină într-o formă sintetică".

Pentru Jung, conştientul este legat de Eu, el este dublat de un inconştient personal pe baza unor complexe (elemente refulate din conştient) scăldate într-un inconştient colectiv făcut din arhetipuri comune întregii umanităţi şi de care depind marile imagini mitice.

Roland Cahen subliniază faptul că "inconştientul este o <<maşină>>

vitală atât de frumoasă şi înzestrată cu asemenea puteri, încât se află în pericol de a se vedea identificată cu o cerinţă vitală majoră sau alta": pentru Freud - sexualitatea, pentru Adler - voinţa autoritară, viaţa socială, culturală sau mitică - pentru alţii etc. În mod voit mă voi lăsa prinsă în capcană şi voi face din acest "inconştient" ceea ce înţeleg eu. Adică un al doilea corp înzestrat cu un potenţial energetic de origine electromagnetică.

Scheletul său desenat de poziţia aştrilor pe cer în momentul primului ţipăt. Este purtătorul întregii puteri simbolice a planetelor în discuţie. Este organizat după legi bine precizate şi legate de cosmos.

Am arătat de-a lungul paginilor precedente cât de mult cunoşteau şi trăiau aceste relaţii pe care noi le-am pierdut, anticii şi popoarele zise primitive. Singura noastră scăpare este să intelectualizăm, să psihiatrizăm şi să denumim fenomene naturale prin adaptarea unei logici de finalitate artificial creată. Dar populaţiile cele mai simple nu au pierdut acest limbaj şi această comunicare cu cosmosul.

Apreciez relatarea pe care o face Jean Servier despre un obicei din Africa de Nord, care traduce în limbaj simplu anatomia misterioasă a corpului uman, deoarece este invizibilă ochilor muritorilor obişnuiţi*.

"În Africa de Nord, în cele mai umile cătunuri din masivii muntoşi, stăpâna casei posedă un război de ţesut: două suluri din lemn sprijinite de doi stâlpi, un cadru simplu cioplit la repezeală de către un artizan din lemn de frasin. Butucul de sus se numeşte butucul cerului, cel de jos reprezintă pământul. Aceste patru bucăţi de lemn simbolizează deja tot universul.

Când ţăranci le instalează războiul pentru ţesut, ele oferă vecinelor venite să le ajute şi trecătorilor câteva fructe uscate: smochine, curmale, migdale; aceeaşi ofrandă precede şi însoţeşte căsătoria, căci va avea loc o căsătorie între cei doi butuci ai războiului de ţesut aflaţi sub semnul cununiei între cer şi pământ.

Firul de urzeală formează două suprafeţe care se încrucişează în şase puncte: la fiecare încrucişare se pune o bucată de trestie care ţine firele pe loc; a şaptea trestie ţine loc de bătaie.

Încrucişarea celor două suprafeţe ale urzelii sunt sufletul ţesăturii, trestiile îi concretizează existenţa.

Ţesutul este o muncă creatoare, căre dă naştere la ceva.

Când ţesătura este terminată, ţesătoarea taie firele care o leagă de război

* Jean Servier, *Omul şi invizibilul*, ed. Imago.

şi în acel moment rosteşte formula de binecuvântare pe care o spune moaşa când taie cordonul ombilical al noului-născut.

Când femeile jură, ele spun: "Pe acest război de ţesut cu aceste şapte suflete!"

Totul se petrece ca şi cum ţesutul ar traduce în limbaj simplu o anatomie misterioasă a omului".

Îmi pare evident că aceste populaţii întreţin cu "inconştientul lor personal" şi cu "inconştientul lor colectiv" relaţii mai sănătoase şi mai privilegiate decât noi. Pericolul de culpabilizare, de obsesie de ruptură cu lumea vibratorie ambiantă sunt mult mai puţin mari. Experienţa clinică dovedeşte că noi ne trăim inconştientul personal ca pe un "corp străin" periculos şi temut, a cărui formă şi funcţie ne sunt necunoscute şi pe care în mediul medical nu suntem în stare să-l conturăm. De fapt, acest corp pare să aibă o anatomie, o fiziologie, o fiziopatologie şi chiar o terapeutică ce poate fi controlată. Raportul său cu cosmosul, pe care Jung îl numeşte lumea arhetipurilor este şi el sesizabil. Pot fi descoperite câteva legi elementare care reglează ansamblul.

Voi încerca să împărtăşesc cititorului descoperirea acestui corp: şi de aici decurge o revizuire a patologiei medicale. Această lucrare este rodul studiilor de medicină clasică, ce mi-a conferit simţul observaţiei analitice, aplicate unor percepţii subtile dezvoltate de către Maestrul meu, Antonio Agpaoa. Această experienţă are un context particular deoarece are drept cadru Baguio, sau domiciliul meu unde nu primesc decât un cerc restrâns de pacienţi selecţionaţi din grupuri de persoane care întreprind şi ele cercetări. În anasamblu, ei şi-au dezvoltat simţul subtil. Dar aceasta poate constitui o capcană.

Putând fi recunoscut atât ca formă, cât şi în simbolismul său, corpul subtil e ţesut din fire invizibile, considerate a fi alcătuite din razele curcubeului, care se încrucişează între cer şi pământ, urmărind o tramă reglată de cele cinci elemente şi a cărui schiţă este dată de amprentele planetare lăsate în momentul naşterii. Bogăţia broderiei va depinde de bogăţia vieţii interioare. Dacă ne conducem după teoria conştientului, a inconştientului personal şi a inconştientului arhaic, trebuie să fii capabil să păstrezi reperele în timpul lucrului în aşa fel, încât integrarea inconştientului în conştient să se realizeze într-o anumită ordine, o anumită ierarhie. Simbolismul războiului de ţesut, trăit permanent de grupul etnic prezentat mai sus, îl ajută, fără îndoială, să păstreze ordinea la nivelul structurilor sale mentale.

Sub cerul nostru, nenorocirea vine de la necunoaşterea acestei ordini

naturale a cosmosului şi de la uitarea prea ades a acestui potenţial energetic care întinde coarda inconştientului şi comunică cu sfere îndepărtate, unde noţiunea de timp şi spaţiu nu ne mai aparţin.

Astfel, o doamnă de şaizeci de ani vine să-mi mulţumească pentru îndrăzneala de a fi scris cartea precedentă, căci, după această lectură, se simte normală, deculpabilizată! Mama ei observase, când ea avea patru-cinci ani, că avea percepţii ciudate, privind lumea altfel decât ceilalţi copii şi cunoscând lucruri ce nu i se spuseseră. A dus-o la o vindecătoare care a spus că acest copil era medium şi avea darul de clarvăzătoare. Dar când ajunge la şcoală, la catehism, şi Dl. preot îi spune că e stăpânită de Satana, trebuie să-şi aplice tot felul de pedepse pentru a goni demonul ce o bântuie. Din păcate, cu toate rugăciunile, sacrificiile, pelerinajele şi izolările... ea este mereu aceeaşi! Adică medium!

Dar persoanele neculpabilizate, care şi-au integrat în chip natural inconştientul, trăiesc acest lucru cu mare simplitate, neputând uneori să creadă că ar putea fi altfel. Lucrarea intitulată Mamă, de Satprem, este în mod deosebit revelatoare: când era fetiţă, ea avea deja cunoaşterea imediată a lucrurilor şi accepta această stare fără nelinişte dar, observând că adulţii din jur nu sunt la fel cu ea, tăcea, ştiind instinctiv ce trebuie spus şi ce nu. Ba mai mult: "Învăţa conştiincios lumea cea falsă ca toată lumea, cea cuprinsă în hărţi, în atomi şi în "marile secole"...Dar nu putea fi aşa uşor păcălită. Şi tocmai istoria apărea în micile reprezentări inocente într-o lumină ciudată. "Citeam, apoi, deodată, era ca şi cum cartea sau cuvintele scrise deveneau transparente, şi în locul lor vedeam altele, şi vedeam imagini. Istoria începea să se mişte şi nu se asemăna totodeauna cu felul în care o povesteau literele de cerneală.

"Dar eu eram bună prietenă cu fratele meu şi îi spuneam: <<Vezi, în istorie se spun poveşti! Uite, este aşa! Nu este aşa! *Este cum îşi spun*!>>"

Uneori, fenomenul clarviziunii este atât de precis, încât o pacientă, prea nestăpânită, mi-a mărturisit că atunci când oamenii minţeau sau denaturau adevărul, ea îl vedea cum iese din capul lor! Atunci avea dificultăţi în echilibrarea conversaţiei, amesteca răspunsurile cu adevărul şi minciunile sau comitea indiscreţii, cunoscând gândurile ascunse ale interlocutorilor.

Toate aceste întâmplări aduc o ameninţare în mintea celor care le trăiesc. Ei trebuie să disimuleze percepţiile lor.

Aceste percepţii pot fi de origine vizuală, auditivă sau cenestezică*.

* Cenestezie - ansamblul senzaţiilor interne: termice, viscerale, respiratorii, circulatorii etc. /n.t/

Lucrul împreună cu Agpaoa mi-a dezvoltat sensibilitatea "tactilă" şi am ajuns deci în mod normal să identific "fizic" acest înveliş ce ne însoţeşte, şi ca medic al corpului material ce sunt, să dau o identitate aproape materială acestor percepţii. Astfel, detaşându-mă de viziunea lui Jung care asimilează inconştientul unei energii mentale, eu îl consider un adevărat corp care-l dublează pe primul, posedând totodată în plan subtil aceleaşi calităţi senzitive. Astfel, acest al doilea corp poate vedea, auzi, simţi tot atât de bine mirosurile, gustul şi percepţiile cenestezice. Datorită mobilităţii şi subtilităţii, poate intra în legătură atât cu corpul fizic, cât şi cu ambianţa apropiată sau îndepărtată. Relaţiile apropiate ar corespunde inconştientului lui Jung, iar relaţiile îndepărtate ar fi posibile datorită ecoului vibrator pe care acesta este capabil să-l perceapă.

Poate că această dimensiune este asimilabilă, în unele planuri, arhetipurilor lui Jung. Totuşi, fără a revizui marile idei ale lui Jung care i-au fost de ajutor psihanalistului, acum mă voi îndepărta de ele, pentru a purta discuţia pe concret... El a devenit astfel pentru mine...

Într-o primă fază este logic să-i studiem unele manifestări, apoi fiziologia, adică funcţionarea normală, apoi fiziopatologia, adică manifestările anormale, în sfârşit, terapeutica. Manifestările acestui al doilea corp sunt evidenţiate în mod deosebit la persoanele înzestrate cu mediumitate. În această privinţă, experienţa trăită de o colegă de a mea este foarte clară: aceasta, pe care nu o mai văzusem de la plecarea mea din spitalul Broussais, îmi telefonează într-o zi, ca să-mi spună că a citit *Medic de trei corpuri* şi că eu deţineam, fără îndoială, cheia problemei pe care o avea. Încarcerată în urma înlănţuirii unor întâmplări nenorocite, rămâne în închisoare mai multe luni şi constată că, cu toate inconvenienţele detenţiei... forma sa fizică se ameliorează foarte mult, niciodată nu se simţise mai mult ea însăşi. Ieşind din închisoare, această stare dispare, reîncarcerată, cu toate multiplele neajunsuri cotidiene, se simte mai bine. Această femeie vioaie, strălucitoare în amintirea pe care o păstrasem despre ea, îmi spune: "Prietenii mei mă cred nebună când le spun că mi-e bine la închisoare, totuşi este adevărat! Dar nu înţeleg de ce este aşa". Amintindu-mi de poziţia pe care o avea la fiecare şedinţă a serviciului de cardiologie căruia îi aparţineam, emit ipoteza că ea era totodată medium şi vindecător. Alcătuindu-i harta astrologică, îmi dau seama că este într-adevăr medium şi aceasta era explicaţia. Astfel, trăind la Paris, alături de un soţ bolnav şi înconjurată de bolnavii ei, ea îşi dispersează împrejur energia fără a putea să se reîncarce suficient. Un apartament parizian nu este deloc potrivit pentru reîncărcare!

Dar, singură în celulă, cu toată lipsa de confort şi deşi frământată, se produce ceva benefic în interiorul ei, căci singurătatea îi evită vampirizarea de energie de către anturaj. Semnul de vindecător regăsit în fişa ei astrologică favorizează această tendinţă de a-şi transmite energia.

Mediumurile au nevoie de singurătate pentru a se "regăsi", pentru a-şi face inventarul propriilor energii, ale celui de-al doilea corp al lor. Viaţa în comun antrenează o modificare a acestei entităţi, care se diminuează sau se fortifică după calitatea persoanelor prezente.

În prezenţa lui Agpaoa energia mea creşte, în contact cu bolnavii mă simt secătuită.

Când un medium s-a autentificat în singurătate, îi este mai uşor apoi să tragă concluzii asupra a ceea ce îi aparţine şi a ceea ce le revine altora.

Perturbările pot surveni de la anturajul imediat, dar pot surveni şi din lumea naturală: un cutremur iminent sau actual, intervenind într-un loc foarte îndepărtat de locul unde trăiesc, mă afundă într-o stare de oboseală intensă, inexplicabilă şi subită, care mă incită să-mi schimb locul. Mă surprind umblând dintr-o cameră în alta, aşezându-mă ici şi colo, fără a găsi locul potrivit, resimţind o stare penibilă ce nu-mi aparţine. Animalele care părăsesc locul unde va avea loc un cutremur, trăiesc oare acelaşi lucru?

Această reflectare a vibraţiilor venite din altă parte poate să ia forma unei trăiri.

Într-o seară sunt trezită de către... mine. Gemând şi hohotind de plâns, aud lovituri puternice într-o uşă, de parcă cineva ar fi vrut s-o spargă. Am impresia că patul unei arme penetrează partea de sus a uşii şi o străpunge. Aud în jurul meu voci urlând şi ţipând, ca şi cum la această scenă participa mai multă lume care-şi manifesta teama, apoi mă simt acoperită de lovituri, dar este o senzaţie atenuată, ca şi cum o pernă de aer, un strat de vată, m-ar fi protejat. Închizând ochii, văd soldaţi care invadează locul unde pare că mă găsesc, aducând dezordine peste tot. Încerc să deosebesc amănuntele vestimentare ale acestor soldaţi. A doua zi de dimineaţă mă informez, privesc jurnalul televizat (de obicei evit să urmăresc toate aceste informaţii negative ce însoţesc cu sălbăticie orele noastre de masă). În Polonia are loc aniversarea unei revolte; a avut loc o represiune violentă; numeroşi morţi, întemniţări politice au însoţit această zi.

Fără îndoială că am trăit în acea noapte, ca medium, represiunea suportată de către o femeie poloneză cu care aveam afinităţi vibratorii. În ajun luasem masa cu o prietenă a cărei mamă e poloneză, dar nu abordasem deloc această temă. Însă, am fost poate pusă astfel în relaţie subtilă cu acest

popor prin intermediul ei!

A fost o experienţă uluitoare şi dureroasă: ştiam că nu eu suportam cu adevărat aceste maltratări, şi totuşi le-am trăit intens. Eram trează, vedeam când închideam ochii, auzeam şi simţeam fizic toată scena pe dublul vibratoriu al corpului meu fizic, asupra corpului meu vibrator care devenise receptor al trăirii unui alt corp.

De notat că, cu excepţia cutremurelor, care pot avea loc în orice moment, celelalte evenimente apar în momentul adormirii sau în perioada care însoţeşte trezirea.

Probabil că aceste momente privilegiate sunt însoţite de o labilitate a celui de-al doilea corp care poate atunci să se acordeze cu vibraţiile dominante ale mediului ambiant. Din fericire, aceste fenomene nu se produc în fiecare zi, ci apar periodic, la intervale sensibile comandate de o stare de rezonanţă electromagnetică deosebită a celui de-al doilea corp al meu.

Totuşi, un fenomen se produce prea des pentru a nu fi menţionat: este semnul dimineţii. Acesta se observă uşor.

Se poate prezenta ca o senzaţie de ordin afectiv: felul zilei ce urmează se poate prevedea în mod global sub forma unei stări de bucurie, de tristeţe, sau a unei trecătoare dureri de cap, care prevede un surmenaj pentru ziua aceea. Poate fi o senzaţie auditivă: un cuvânt, un grup de cuvinte, o frază, ce pot rezuma esenţialul zilei. Uneori se exprimă exact cuvântul, alteori se aude sub forma unui simbol al fenomenului (ne apropiem de lumea arhetipurilor?) Astfel, cineva dintre prietenii mei are obiceiul să spună în aceste momente de bucurie: "Astăzi este Crăciun pentru mine". Într-o dimineaţă aud: "A sosit micul Iisus!" Ne aflăm departe de Crăciun şi mă întreb care este semnificaţia acestei fraze... ea este neinterpretabilă!... până când mă sună la telefon o anumită persoană sosită din străinătate. Ziua de Crăciun este ziua în care micul Iisus vine la noi!

Poate fi şi o impresie vizuală: înaintea ochilor mei închişi se înscriu, când mă găsesc pe punctul dintre somn şi veghe, litere. (Am remarcat progresarea fenomenului ce părea a fi o instruire). Primele manifestări se prezintă sub forma unei singure litere ce se înscrie în faţa ochilor mei. Mai greu de identificat în primele zile, din ce în ce mai clar cu trecerea timpului. Urmează silabe, apoi în ziua în care citesc pe fond luminos "intrare", "ieşire", în două culori diferite, sunt încântată. Progresul continuă şi văd banderole agitate de vânt, suspendate în aer. Sunt înscrise fraze, dar amplasate ilizibil, nu mă pot orienta în aşa fel, încât să pot citi. Presimt că în curând voi putea citi fraze.

Dar în ziua în care, în trecere prin Sikkim, aproape de Himalaya, în jurul

mănăstirilor, am văzut mari banderole fixate în vârfuri de par, fluturând în vânt, iar pe ele erau scrise rugăciuni în limbi necunoscute, cu menirea de a răspândi rugăciunile împrejur, am avut senzaţia că le recunosc.

Totuşi, progresând, pot să citesc fraze întregi şi chiar pagini, dar cu tot efortul meu de a le memora, în momentul trezirii, se şterge tot.

Uneori, mesajul care este emis de persoane în viaţă dotate cu capacităţi deosebite, poate fi transmis în orice moment al somnului. Astfel, când trăia, Agpaoa intervenea uneori în viaţa mea. Trebuia să ţin la Bordeaux prima mea prelegere, organizată de vindecătorii GNOMA, după apariţia primei mele cărţi. Intenţionam să plec cu avionul şi să nu iau multe bagaje, o rochie de călătorie şi una de schimb, adunate într-un sac de călătorie. Dar în noaptea dinaintea plecării am fost trezită într-un mod ciudat. O mână îmi scutura umărul cu vigoare, o mână a cărei atingere nu o simţeam, dar mă scutura. Am auzit totodată: "*You have to be proud and circumspect*". Era vocea lui Agpaoa, care-mi vorbea în engleză! Am înţeles imediat că era vorba de un avertisment dat înainte de conferinţă. "*Circumspect*" se traduce cu uşurinţă. Dicţionarul spune: "la seama cu grijă la ceea ce spune şi ceea ce face cineva", dar "proud" se explică greu, la prima vedere ar însemna: mândru. Agpaoa nu mă îndrumase niciodată astfel. Caut toate traducerile posibile (m-am sculat să mă uit în dicţionare). "*Proud*" mai înseamnă şi nobil. Poate că ar trebui să fiu mai prevăzătoare şi să mă îmbrac mai bine? Atunci îmi fac bagajul mai cu grijă... La faţa locului, bag de seamă că sfatul a prins bine, căci în organizare erau cuprinse şi o serie de recepţii. O alură neglijentă ar fi fost de prost gust...

Mesajul de la medium la medium se poate transmite printr-o persoană intemediară.

În octombrie 1981, fiind singură în cameră, cu intenţia de a face ordine în corespondenţa voluminoasă, sunt contrariată. Cum să-mi organizez perioada de iarnă? Cum să programez călătoria în Filipine în raport cu sporturile de iarnă şi cu conferinţele? Pe care să le accept? Desigur, că pe prim plan se află Baguio, dar cum să-l planific? Corespondenţa va avea nevoie de un răgaz de două luni. Cum anume să organizez programul de conferinţe? Atunci fac ceea ce nu mai făcusem niciodată; mă concentrez şi cu voce tare, îi cer imperios lui Agpaoa să mă audă şi să-mi dea un semn, poate în vis, ca să mă ajute să mă organizez. Dar sună telefonul, deranjându-mă de la această treabă. Răspund, nu prea amabil, vocii care mă cheamă.

Este un tânăr acupunctor din Grenoble, întâlnit după o conferinţă. E prieten cu Joséphine şi mă previne că organizează o călătorie de informare

la Basse-Terre (în Guadelupa /n.t./). Această călătorie este programată de mai multe luni, lista de înscrieri - completă, dar mă informează ca să știu. Îi răspund că, chiar dacă aș fi știut mai devreme, tot nu m-aș fi dus, întrucât eu sunt eleva lui Agpaoa și, oricum, merg întotdeauna singură la Baguio, ca să mă izolez de influența europenilor. Am, de altfel, două conferințe de susținut, una la Nisa, cealaltă în Italia, datele lor coincizând cu ale călătoriei. Îmi lasă totuși numărul lui de telefon.

Și-mi reiau treaba începută. Unde rămăsesem? Așadar mental îl chemam pe Agpaoa, cerându-i un semn! Aveam răspunsul.

Îl rechem pe Bruno și-i cer amănunte: călătorie de trei săptămâni, opt zile de program liber, aș putea atunci să-l văd pe Agpaoa. Îmi anulez toate conferințele și activitățile și-i scriu lui Tony ca să-i cer permisiunea să merg la Joséphine și să mă asigur că el nu va fi plecat în vreo călătorie.

Iată răspunsul său. Îl părăseam la mijlocul lui decembrie 1981, el părăsea această lume la mijlocul lui ianuarie 1982.

5 noiembrie 1981

Dragă soră Janine,

Sunt foarte bucuros să am vești de la tine și nădăjduiesc că te vei afla în cele mai bune condiții spirituale când vei primi această scrisoare.

În ceea ce ne privește, aici, noi suntem foarte ocupați. Așteptăm atâția invitați, mai ales în această lună noiembrie, încât cu greu mai găsim o clipă pentru noi.

Soră Janine, știu cât ești de binecuvântată de Dumnezeu. Sunt atât de fericit pentru cea de a doua carte a ta, va fi o binecuvântare pentru un mare număr de oameni de pe glob, sunt convins. Continuă.

Echipa mea și cu mine vom fi foarte bucuroși să te revedem. Deci, te voi revedea pe 26 noiembrie. Dacă vrei să-ți petreci un timp cu fratele Ice Flores și sora Joséphine, din partea mea este Okay. Totul depinde de tine, dragă soră.

Voi fi bucuros dacă vei mai acumula o imagine și o experiență mai ample asupra vindecărilor noastre pe cale spirituală.

Te rog să ai grijă de tine în continuare și Fie ca Domnul să fie cu tine.

Spiritual al dumnitale,

Reverend Antonio Agpaoa.

Acest ansamblu de experiențe trăite pun în evidență puterea gândirii, care este o energie dirijată. Calitatea acestei emisiuni depinde de nivelul energetic al celui care emite, de gradul său de concentrare, dar și de calitățile de receptivitate a receptorului. Motoyama a arătat* că această energie se poate transforma în curent care să fie înregistrat de electroencefalograma receptorului. Dar explicația pe care o dă Michaël Aïvanhof este de asemeni interesantă**.

"În general, cei ce cred în puterea gândirii nu știu în ce constă această putere.

Trebuie să înțelegem că gândurile emise rămân în lumea superioară, iată de ce așteptăm uneori atât de mult timp înainte de a se concretiza în materie. Uneori trebuie așteptat ani sau secole. Unii au considerat că știința inițiatică este mincinoasă, întrucât de ani de zile ei au emis un anume gând sau altul, fără a obține vreun rezultat. Unde este, așadar, adevărul?

Gândurile sunt foarte puternice în zona lor, adică în plan mental, și ca să devină la fel de puternice în plan fizic, pentru ca ele să coboare și să se concretizeze în plan fizic, este nevoie de mult timp, întrucât ele au de traversat diferitele straturi ce despart planul mental de planul fizic.

Ce să facem atunci ca ele să se realizeze imediat? Trebuie să avem sentimentele și să împlinim actele corespunzătoare acestei gândiri.

Priviți ce se întâmplă în materie: soarele acționează asupra aerului, aerul asupra apei (oceanelor) și apa asupra pământului (stâncilor).

"După legea corespondențelor, apa reprezintă sentimentul care acționează asupra materiei, asupra corpului fizic. Dar numai maeștrii foarte evoluați pot materializa imediat gândurile lor în plan fizic. În timp ce majoritatea oamenilor, cei ce se mulțumesc să gândească și să dorească fără să acționeze, vor aștepta secole realizarea proiectelor lor".

* Medic de trei corpuri, p. 287.

** Grăuntele de Sânevă, ed. Prosveta, p.98.

13

Despărţirea corpurilor

Posibilitatea unei despărţiri între corpul fizic şi cel energetic a mai fost enunţată, să analizăm deci mai îndeaproape fenomenul.

De fapt, această patologie, după cunoaşterea mea, nu a fost descrisă, dar pentru un om avertizat ea devine evidentă.

Consecinţa este în mod incontestabil o revizuire a medicinei aşa cum este concepută şi predată. Terapeutica este zdruncinată din temelii şi mai ales medicina preventivă.

Importanţa filozofică a unei astfel de realităţi este incontestabilă. În plan practic, ne putem imagina că detectarea sa este rezervată celor ce şi-au dezvoltat simţurile lor tactile - subtile. Sunt mai numeroşi decât ne imaginăm, căci din momentul în care apare interesul asupra acestei probleme, mulţi medici ce-şi ignorau harul, îl văd dezvoltându-se.

Am observat în timp ce luam pulsul lui Nogier - şi cei mai mulţi auriculoterapeuţi demni de acest nume ştiu să-l caute - că puteam repera corpul energetic prin bătaia pulsului. Desigur, că nu se obţine fineţea şi bogăţia datelor furnizate de *feeling*, dar se poate face un "scanning" corect. "Scanning" este cuvântul folosit de vindecători când îşi trec mâna pe deasupra capului pentru a evalua starea energiilor subtile. Acest "scanning" e mai puţin costisitor decât cel realizat de scanner...

Şi ne rezervă surprize. Ca fost cardiolog, am putut, cu stupoare, să regândesc fiziopatologia hipertensiunii (înainte de a ajunge în stadiul ireversibil de hipertensiune zisă esenţială). Când examinezi o hipertensiune se obişnuieşte să verifici cifrele pe ambele braţe. Uneori apar date tensionale diferite. Se invocă atunci diverse cauze: calcificare, coastă suplimentară etc... dar de cele mai multe ori rămânem fără etiologie. Verific tensiunea arterială cu atât mai atent, cu cât văd pacientul pentru prima oară, căci pot apare căderi brutale în timpul tratamentului meu.

Mi s-a întâmplat, într-o zi, să reiau tensiunea arterială, din precauţie, după ce tratasem doar de o singură parte. (Deseori, tratez în mod simultan ambele părţi, întâmplător, în acea zi, tratasem o parte, fără a mă atinge de cealaltă). Reluând deci tensiunea înainte de a trece la tratament de partea în aşteptare, constat cu mirare că de partea tratată cifrele sunt aproape de normal, în timp ce de partea celalată, se menţin cifrele de la început! Tratez cealaltă parte, reiau febril tensiunea şi văd că şi aici tensiunea a scăzut! Totul se petrece ca şi cum fiecare tensiune dreaptă şi stângă ar fi independentă una de cealaltă, în relevanţă cu regularizarea corpului subtil şi nu a stării corpului fizic. Noţiune care, pentru un fost cardiolog format la şcoala clasică, este tulburătoare!

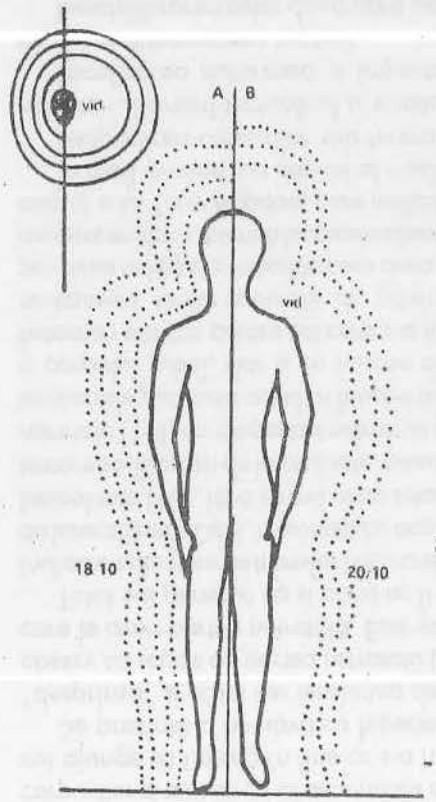

Nr.11 Hipertensiune arterială mai ridicată de partea dezinserată

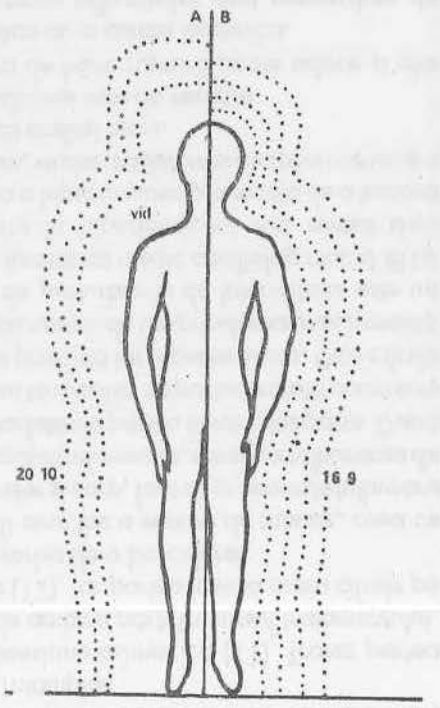

Nr.12 După tratamentrul lui A, a scăzut tensiunea arterială de partea B. A 12 preia cifrele lui B 11.

Ceva mai târziu, mă aflu din nou în fața unei hipertensiuni asimetrice, adică cifrele diferă de la brațul drept la cel stâng. Începusem să fac atunci unele progrese în privința despărțirii corpurilor, dar nu îndeajuns... Examinez pacientul foarte atent și constat că asimetria tensională este însoțită de o asimetrie a corpului subtil drept și stâng. Corijez jumătatea "desprinsă" cu treizeci de centimetri, reiau tensiunile arteriale și constat cu satisfacție că s-au egalizat prin simpla corecție aplicată pe jumătate de corp (11)!

Cred că am putut dovedi că o hipertensiune labilă poate depinde de o despărțire, de o asimetrie a corpurilor subtile drept și stâng.

Din păcate, pe un caz identic, ceva mai târziu, corecția de partea "desprinsă" nu aduce după sine regularizarea de aceeași parte. Nu mai înțeleg nimic și abandonez...

Dar cred că eram cam obosită în acea dimineață, nu controlasem decât partea tratată și uitasem să verific partea corpului netratată.

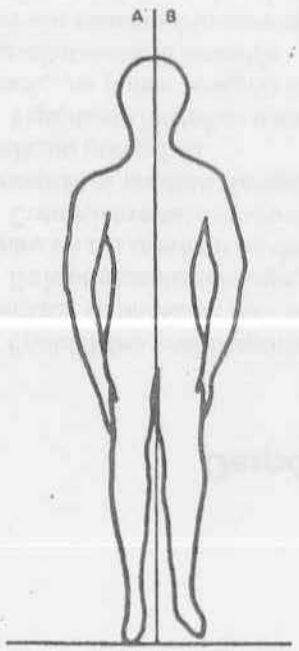

Nr.13 Regularizarea lateralității

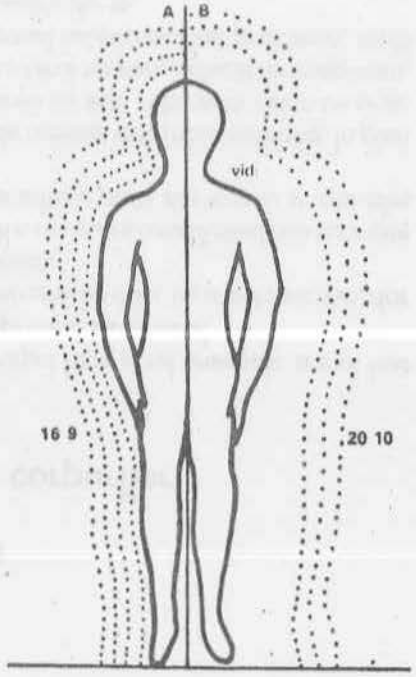

Nr.14 Partea A se normalizează și B 14 reia cifra inițială a lui B 11.

Căci, progresând în observarea și corecția tulburărilor de asimetrie a corpurilor și a ceea ce se denumește cu termenul de tulburări de lateralitate, voi ajunge să înțeleg în fine ce s-a întâmplat.

Se prezintă o bolnavă cu hipertensiune asimetrică (11). Tratez partea "desprinsă" și când iau tensiunea de ambele părți în cursul tratamentului, observ că scade de partea netratată (12), iar partea tratată preia cifrele pe care le avea partea netratată. Este vorba de o basculare!

Totul s-a petrecut ca și când ar fi avut loc o eroare de macaz, ceea ce indică o tulburare de transfer între creier și corp, fapt ce se numește tulburare de lateralitate*. Deci, înarmată cu această informație, corectez tulburarea de lateralitate (13), fără să mă ocup totodată de partea lăsată deoparte. După tratarea tulburării de lateralitate, reiau tensiunile: de partea tratată acum este normală (14), iar de partea netratată prezintă iar hipertensiune. Deci cifrele tensionale pot varia astfel în funcție nu numai de desprinderea unei jumătăți a corpului subtil, dar și în funcție de perturbările de lateralitate: este un fenomen uimitor pentru cel care s-a format ca medic cardiolog clasic! El își revizuiește toate noțiunile cu privire la hipertensiune! Am relatat deja povestea colegei anesteziste care avea o hipertensiune provocată de o tumoră a suprarenalelor, numită feocromocitom, vindecată de tumora sa prin intervenția mea și a lui Tony Agpaoa, care indică același lucru.

În mod evident, un capitol al medicinei este de revizuit.

Despărțirea corpurilor sub formă de hemi-ruptură poate aduce și alte necazuri. Rareori torticolisul și sciatica au o cauză organică.

Localizarea dureroasă și importanța tulburărilor sunt comandate de nivelul și dimensiunea rupturii.

Reechilibrarea celor două părți pentru a realiza o unitate armonioasă și tonificare a culorii care în mod simbolic reprezintă coloana vertebrală aduce o ameliorare considerabilă, adeseori imediată, chiar fără adăugarea manipulărilor numite osteopatice.

De altfel ne putem întreba în ce măsură un bun osteopat nu este și... pur și simplu un bun vindecător. Raționalistul care sălășluiește în fiecare cere, desigur, explicații fiziologice și fiziopatologice, dar experiența arată că manevra osteopatică eficace ține de o manipulare energetică. Cei ce vindecă

* Îndemânarea depinde de lateralitate: dreptaciul este îndemânatic cu mâna dreaptă, stângaciul - cu mâna stângă. Dar, uneori, circuitele energetice sunt perturbate: subiectul nu poate deosebi dreapta de stânga. Deseori, intelectul și emoționalul se pot confunda și ele; la un examen totul se poate amesteca, apare tracul, urmează pagina goală. Când se mai adaugă și fenomene musculare, apare tremurul și bâlbâiala.

empiric scrântiturile, nu fac altceva.

Modificarea corpului energetic poate oferi diverse aspecte, produce diverse simptome. Astfel, un tânăr se prezintă panicat, copleşit de nenorociri profesionale şi afective, şi pe deasupra are de aproape nouă ani dureri intense la nivelul metatarsienelor trei şi patru. Practic nu se mai poate deplasa. Radiografia arată importante modificări osoase. Lipsită de diagnostic, medicina clasică i-a propus chimioterapie anticanceroasă de încercare sau un tratament cu cortizon. Ceea ce l-a determinat să vină la mine.

Examinându-l, corpul său energetic prezintă o formă piramidală răsturnată, iar vârful piramidei se sprijină pe metatarsienele bolnave (7bis, p. 106). Evoluţia bolii este oprită printr-o reordonare energetică însoţită de un tratament homeopatic.

Nu mai puţin chinuitoare este situaţia unei tinere femei care, atunci când se îndreaptă spre mine, îmi pare legată de o soră siameză invizibilă. Suspectând imediat o deplasare laterală a corpului energetic (5, p. 105), evaluez şansele de a rezolva această atitudine care mai este însoţită de o contracţie excesivă a muşchilor sterno-cleido-mastoidieni, adică a muşchilor gâtului, şi de o translatare laterală a vertebrelor gâtului! La examen, corpul energetic a alunecat într-adevăr lateral, în afara structurii sale fizice. Sora siameză o constituie ea însăşi.

Cu precauţie, întrucât această zonă este eminamente reflexogenă, atrag dublura către corpul fizic, împingând ici, trăgând dincolo. După o lună de tratament, atitudinea se normalizează. Muşchii s-au decontractat, vertebrele şi-au reluat locul. Dar când se produce o contrarietate, apare un spasm pasager. Regăsim cauza iniţială a acestei "plecări", a acestei alunecări... O dorinţă de a schimba mediul de viaţă. Dublul începuse să plece, iar fizicul nu-l urmase.

Corpul energetic poate apare în poziţie răsturnată, cu capul în jos (6, p. 106); exemplul viu îl constituie o tânără femeie, victimă a unui accident. Chinuită de ameţeli şi diverse stări de rău după un accident urmat de pierderea cunoştinţei, ea spune că nu-şi mai poate desfăşura activitatea de reprezentantă. Spitalul îi refuză pensionarea, întrucât "totul este normal!" Vine la mine în speranţa că va înţelege cauza tulburărilor, negate de autorităţi.

La o examinare rudimentară, corpul subtil este suprapus corpului fizic, dar la un examen mai atent, apare evident un lucru ciudat: energiile de la picioare se află la cap, iar cele de la cap se află la picioare! Îi spun şi râdem amândouă.

Efectuez o manipulare delicată care ne aduce în pragul morţii simbolice. Dar, odată tratamentul încheiat, ea se ridică transformată. Vertijele au

dispărut, se simte în formă.

O săptămână mai târziu, revine la control. Se simte bine şi-mi povesteşte un amănunt de care şi-a amintit: "După accident, mi-am pierdut cunoştinţa, după ce mi-am revenit, aşteptând ajutorul, m-am urcat în maşină, dar *instalându-mă cu capul în jos şi picioarele pe tetieră!* Oamenii vroiau cu orice chip să mă aşeze într-o poziţie aşa-zis bună, dar eu refuzam, voiam să rămân cu capul în jos. În final am făcut cum au vrut ei!". Am slăbiciunea să cred că trăirea ei se suprapune cu datele culese de mine. Corpul său energetic controla situaţia imediat după accident şi corpul său fizic căuta în mod firesc o reintegrare adecvată.

Îmi amintesc că şi eu am avut după un accident senzaţia de a fi distanţată de mine însămi.

Uneori m-am întrebat asupra mecanismului hidrocuţiunii*. Oare ea nu se produce la oamenii ale căror "legături" dintre corpul subtil şi corpul vizibil sunt fragile? Când se cunoaşte rolul apei, corpul eteric al pământului, nu putem oare evoca posibilitatea interferenţei între corpul eteric al omului şi apă?

Există cazuri de labilitate a corpului energetic. Eu am trăit această stare mai mult sau mai puţin clar şi este o senzaţie foarte neplăcută de a simţi că te "desprinzi", că-ţi pierzi forţele şi rezistenţa. Acest fenomen poate atrage manifestări care constituie o adevărată infirmitate când ajunge la paroxism.

Astfel, o fată de şaisprezece ani face de mai multe ori pe zi căderi brutale de tensiune arterială, însoţite de pierderea cunoştinţei. Investigaţia nu arată nici o cauză medicală decelabilă şi diverse tratamente au rămas fără efect.

Examinarea arată o extremă labilitate a corpului energetic. El se află la distanţă de corpul fizic, se îndepărtează, se apropie, într-un adevărat dans!

Formula astrologică explică aceste incoerenţe. Este imposibil de a vindeca complet această fată, dar se poate atenua efectul perturbator al tranzitărilor trecute şi, prin diverse "subterfugii", să "fixez" cele două corpuri unul de celălalt. O revăd după şase săptămâni de la primul tratament şi constat că o singură şedinţă a rezolvat problema. Nu a mai avut decât momente de oboseală, fără leşinuri.

Un domn de patruzeci de ani îmi relatează accidentul brutal care l-a speriat cu opt ani mai înainte. În timp ce se afla la lucru, în mod brutal - a paralizat, cu membrele rigide, incapabil să vorbească, ritm cardiac 200. Dus la spital, semnele cedează, în mod spontan, fără a putea depista cauza.

Examinând, ca şi la cazul precedent, descopăr o labilitate a poziţiei

* Hidrocuţiune - stare de şoc, moarte survenită la contactul în anume condiţii între om şi apă, şoc hidric /n.t./

corpului energetic; e mai puțin importantă ca la tânăra fată, dar are o desprindere în plus a celor două corpuri la nivelul zonei ombilicale. Adică în zona unde s-ar afla implantarea firului de argint al ocultiștilor. În acest loc segmentul subtil corespunzând ombilicului se îndepărtează cu șaptezeci și cinci de centimetri.

Examenul fișei astrologice din ziua și momentul accidentului indică un aspect de "expulzare" a corpului energetic în afara corpului fizic.

Am putea emite ipoteza că s-a produs o ridicare neașteptată a "calotei energetice"*.

Această labilitate a corpului energetic despre care am vorbit poate lua un aspect foarte deosebit: un examen atent permite nu numai de a constata această labilitate, ci și de a urmări ritmul în care corpul energetic se duce și vine, ca și cum ar fi reținut de un elastic întins și care-și reia apoi forma inițială.

Astfel, o fată căreia îi este mereu frig (chiar se așează pe radiatoare) are perioade în care mușchii ei sunt contractați, fălcile strânse, degetele inerte, având totodată o rigiditate generalizată, îi distinge greu pe cei din fața sa, ca și când ar fi învăluiți de o lumină orbitoare, ca și cum i-ar intra soarele în ochi. S-a vorbit despre tetanie, de numeroase tratamente cu magneziu și calciu, dar fără rezultat.

La examen simt cum corpul energetic se apropie și se îndepărtează de ea. În aproximativ două minute el se îndepărtează cu doi metri și se aporpie tot cu atât. Dar două sfori de argint îl leagă de șolduri, aceste fire de argint par elastice... Acest corp trebuie recuperat, reorganizat și fixat. Într-un prim timp, nu fac decât o regularizare, care funcționează bine cam opt zile, apoi totul reapare într-o mare uluială. Atunci, fixez acest corp cu ajutorul unui ac magnetic al lui Nogier.

Poate fi interesant în acest fel de perturbări de a purta un colier magnetic câteva minute pe zi.

În această privință, sunt de amintit lucrările lui Georges Lakhovsky evocat deja în lucrarea anterioară.

Lucrările lui Faraday, Maxwell, Hertz, ale lui d'Arsonval l-au condus pe Georges Lakhovsky la teoria oscilației celulare. În 1831 Faraday descoperă fenomenul inducției electromagnetice.

În 1865, Maxwell face o teorie electromagnetică a luminii, dovedește prin calcul existența undelor electromagnetice de înaltă frecvență înainte chiar de a putea verifica experimental această existență.

În 1887 și 1888, Hertz imaginează un oscilator caracterizat de o

* Moartea subită inexplicabilă a nou-născutului ține probabil de acest mecanism.

frecvență foarte înaltă și o lungime de undă foarte scurtă. Montajul foarte simplu permite producerea de oscilații până la treizeci de miliarde de perioade pe secundă. Reușind să producă aceste unde, Hertz încearcă să le culeagă cu o spiră metalică deschisă, cu rol de rezonator. Astfel, descoperă existența buclelor și nodurilor de curent, ceea ce permite măsurarea directă a lungimilor de undă.

Ne putem întreba dacă observarea precedentă a tinerei fete, al cărui corp energetic se apropie și se depărtează, nu corespunde unui fenomen de rezonanță perturbată. Ceea ce am simțit eu ar corespunde buclelor și nodurilor curenților oscilatori succesivi.

În 1890 Nicolo Tesla pune la punct un oscilator cu înaltă frecvență și dovedește cum corpul omenesc poate fi traversat fără risc de un curent de înaltă frecvență. În ceea ce îl privește pe d'Arsonval, el arătase că indiferent de sursa electrică folosită, efectele fiziologice ale unui curent rămân aceleași atâta timp cât forma undei este aceeași, ceea ce explică aspectul stereotip al tulburărilor.

Toate acestea îl conduc pe Georges Lakhovsky la teoria sa a oscilației celulare după care orice celulă vie se comportă ca un micro-oscilator și un micro-receptor. Pentru el, viața este generată și întreținută de către radiație, și distrusă prin orice dezechilibru oscilator.

Astfel a ajuns să construiască circuite oscilante foarte simple care oscilează sub influența inducției câmpului de unde de orice frecvență care străbat constant atmosfera și a căror principală sursă este soarele! Majoritatea fenomenelor terestre sunt reglate de acțiunea soarelui, radiațiile hertziene, termice, luminoase, ultraviolete... cosmice, solare (descriere în 1942 la Carnegie Institution). Astfel pământul este supus câmpului electromagnetic al soarelui, el însuși supus magnetismului cosmic.

Câmpurile circuitelor oscilante modifică o serie de reacții fizice și chimice.

În 1933, Pereira Forjaz constată:

1. o modificare a indicelui de refracție a alcoolului și a acizilor prin circuite oscilante;
2. o învechire anticipată a vinurilor, scăderea acidității lichidelor organice;
3. diminuarea rezistivității electroliților;
4. o accelerare a germinației grăunțelor;
5. o accelerare a fermentației drojdiei de bere cu 30%.

Toate aceste experiențe par să coroboreze cu ideile lui Lakhovsky asupra oscilației celulare. Pentru el, toate ființele vii sunt colectori și emițători de unde, iar oganismul este un agregat de celule constituind un oscilator-rezonator. Bolile exprimă dezechilibrul oscilator celular.

Îl întâlnesc pe fiul lui Georges Lakhovsky care mă invită să examinez materialul lăsat de tatăl său. Din motive de etică personală, aparatele nu mă interesau, atenţia mea se îndreaptă către cea mai simplă expresie a ideilor lui Lakhovsky: colierul zis al lui Lakhovsky, realizat dintr-o spiră polimetalică "deschisă". Mi se spune că se poartă în jurul gâtului, efectele terapeutice ar fi interesante. Îmi pun acest colier la gât, mă transpun în stare de transparenţă pentru a-i percepe câmpul magnetic şi nu simt nimic plăcut. Îl scot, dezamăgită... de a-l dezamăgi pe Serge Iakhovsky. Explicându-i cu menajamente că nu subscriu la concluziile pe care le aştepta, manipulez maşinal colierul: iată că realizează un 8 între mâinile mele. Optul este semnul infinitului. Fără să vreau, o înlănţuire de idei se succede rapid; infinitul este pentru mine o vibraţie neptuniană, Neptun simbolizează Peştii. În astrologie Peştii corespund picioarelor. Şi iată-mă introducând picioarele în cele două bucle ale optului şi aştept. Şi am o senzaţie plăcută de echilibru, mă simt bine centrată pe picioarele mele. Deci acesta trebuie purtat sub formă de 8 la nivelul picioarelor! Aceasta exclude posibilitatea de a fi purtat toată ziua, aşa cum se prevede. Este acest fapt un inconvenient? Nu cred, căci, examinând câteva persoane care-l poartă, observ că blochează circulaţia energeiei la gât, în timp ce plasat la picioare pentru câteva clipe este reechilibrant.

Mi-e uşor să-l testez pe pacienţii mei care prezintă un corp energetic îndepărtat de cel fizic. Plasat în 8 la picioare, cu deschiderea spre centru, provoacă o apropiere a corpului energetic de corpul fizic. Induce un nou ritm oscilator, dar efectul este slab; în câteva minute acţiunea sa este absorbită de propriile oscilaţii ale bolnavului. Totuşi, cred că este interesant ca tratament de întreţinere, purtat câteva minute pe zi.

Ceva mai târziu, un prieten al lui Serge Lakhovsky care asistase la experienţa cu optul, îmi propune să intru... într-un mare 8 făcut din două cercuri de butoi, dar în loc de a aşeza deschiderea în centrul opt-ului (în ziua experienţei plasasem deschiderea circuitului lui Lakhovsky la centru) o plasează în afară. Erau deci două deschideri periferice în circuit şi nu una singură centrală. Şi intru în opt-ul de pe sol. Abia intrată, ies speriată şi refuz experienţa spunând: "Mă dezmembrez".

Se restabileşte circuitul aşa cum îl experimentasem prima dată şi am impresia foarte plăcută că mă adun, mă egalizez, între partea stângă şi cea dreaptă în volumul meu vibrator.

Atunci mi se explică cum reacţia mea corespunde cu o experienţă efectuată de U.S.Navy şi care se numeşte experienţa Philadelphia. Această experienţă are la bază proprietăţile panglicii lui Moebius. Se urmărea dispariţia optică a unui corp cu trei dimensiuni, ca de exemplu o navă de război. Mi s-a spus că a fost unica aplicaţie cunoscută a unui câmp fizic, în speţă electromagnetic, a unui fapt cunoscut teoretic de matematicieni. Nu a fost reluată întrucât marinarii prezenţi pe vasul cu care s-a realizat experienţa au suferit tulburări importante, unii au stat mult timp în servicii psihiatrice. Dar experienţa a obţinut deplasarea aparentă a vasului supus testului. Pentru mine este vorba de o experienţă ce a condus la separarea celor două corpuri, cu îndepărtarea corpului energetic şi bilocaţie. Fapt care mi-a dat senzaţia de "dezmembrare". Această calotă energetică se poate ridica în bloc, ceea ce în sine nu este normal, dar poate adera în mod exagerat la o regiune bolnavă. Astfel, o doamnă care a avut o fractură a braţului cu câteva luni înaintea consultaţiei, continuă încă să sufere foarte tare; totuşi, consolidarea radiologică este satisfăcătoare. Examenul arată un corp subtil "desprins" de fizic, sub formă de balon, dar cu aderenţă la braţul care fusese fracturat (15).

Restabilirea coeziunii celor două corpuri, relaxarea celei de la nivelul braţului, duc la suprimarea aproape instantanee a durerii!

Îmi pusesem îndelung întrebarea cum dispare durerea la zona-zoster prin acupunctură, până în ziua în care, examinând-o pe scară pe vecina mea ce suferea de o zona incipientă, am observat că se producea o ridicare veziculară a corpului subtil exact în acea zonă; câteva pase magnetice au calmat-o imediat. Am consolidat puţin mai târziu cu ajutorul unui ac şi al unei doze homeopatice. Şi povestea se opreşte aici.

Deci, locul unde corpul energetic se desprinde şi produce vezicule în raport cu corpul fizic, poate fi un loc de suferinţă, însă, invers, locul unde aderă, în timp ce ansamblul este decolat, este tot locul unei mari suferinţe. Deci se pare că este necesară coaptarea celor două corpuri. Aceasta îmi pare a fi premiza oricărui tratament. Când examinez bolnavi trataţi de către cei mai buni homeopaţi, dar al căror tratament nu a fost eficace, corpul energetic se află fără excepţie la distanţă de corpul fizic. Coaptarea celor două corpuri conduce la eficienţa terapeutică a medicamentului homeopatic.

Acelaşi lucru se petrece după un tratament ineficient de acupunctură. Desigur, tratamentul poate să fi fost aplicat în grabă, de către un acupunctor care lucrează în serie sau care nu este stăpân pe meserie, dar uneori, chiar efectuat în bune condiţii, tratamentul rămâne ineficace. Şi în aceste cazuri găsesc corpul energetic la distanţă.

Aceasta înseamnă că un bun acupunctor trebuie să fie totodată şi un vindecător, pentru a putea manipula energiile nu numai cu vârful acului său,

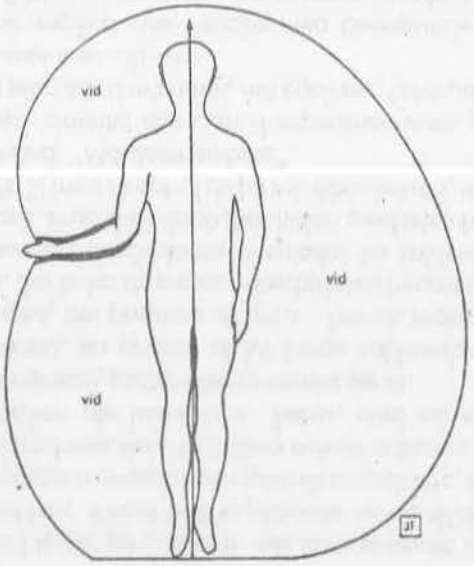

Nr.15 Corpul energetic aderă la brațul care a fost rănit, în rest se îndepărtează de corpul fizic.

ci și cu ansamblul persoanei sale.

În cazurile unde tulburările indică o disociere a celor două corpuri, acupunctorul care nu este și vindecător, ar fi interesat să preceadă tratamentul său cu o ședință de magnetism efectuat de un magnetizor. Se poate folosi și de un magnet sau de un aparat electromagnetic în prealabil. Eu prefer vindecătorul. Astfel totul pare să demonstreze că terapeutica energetică trece prin următoarele faze elementare care sunt:

1. integrarea corpului energetic la corpul fizic;
2. punerea în circulație a energiilor;
3. repartizarea lor armonioasă;
4. verificarea că nu există un deficit în oligoelemente și vitamine;
5. adăugarea unui tratament de întreținere.

- Poate fi conceput sub forma unui "ac al lui Nogier" menținut în loc pentru un timp.

- Personal, eu adaug la această tehnică așezarea sub un mic leucoplast a unei bile de aur și a unei bile de argint, plasate în locuri privilegiate, ceea ce asigură o circulație a energiei în caz de blocaj persistent.

- În fine, fitoterapia și homeopatia contribuie să-l ajute pe pacient în

săptămânile care urmează.

Dar trebuie știut că adesea, în momentul primei vizite, este bine să nu adăugăm nimic la manipularea energetică.

Aceste fenomene de ruptură între cele două corpuri pot îmbrăca două aspecte speciale: corpul subtil poate să se găsească adunat la distanță de corpul fizic, având astfel posibilitatea să diagnosticăm repede o alergie (16).

Sau acest spațiu poate să fie vid, corpul energetic fiind divizat în două. Este oare acesta testul stărilor numite "anergice", adică lipsite de posibilități de apărare?

În fine, dacă rupturile se adaugă unele altora, corpul subtil poate da impresia de a fi un adevărat patchwork* (fig. 20, p.143)

Se înțelege ușor că un număr de persoane pot trece printr-o stare de dificultate de a trăi, fără a fi însă purtătorii unor leziuni organice** vizibile***.

Nr.16 Stare a corpului subtil în alergie. Diferitele straturi vibratorii se găsesc grupate la un loc.

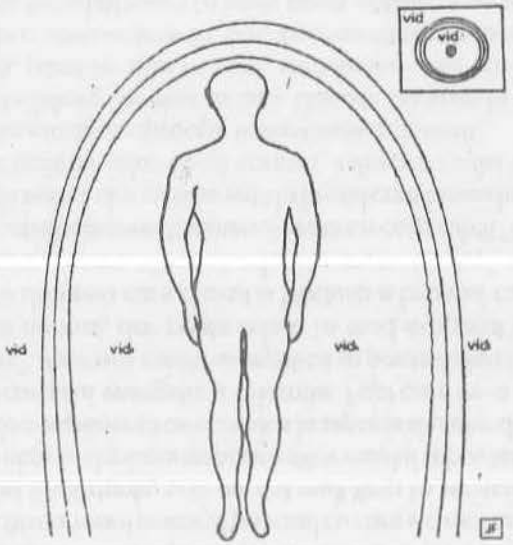

* Patchwork - senzație de dezmembrare în mici bucățele /n.t./

** Organic - care este în legătură cu țesutul unui organ; se opune funcționalului. Tulburările numite funcționale nu sunt însoțite de leziuni decelabile.

*** Să subliniem interesul cercetărilor preconizate de Rudolf Steiner și de M. Aïvanhov (vol.XIII).

14

Ritmurile

Când lucram cu el, Paul Nogier mi-a atras atenţia asupra ritmurilor. Aplica pe ureche un creion, căruia i se luase daraua forţei de presiune şi descoperea ritmuri (luând pulsul) pe care le atribuia atunci ţesutului de origine mezodermică atunci când acest ritm era 4/4.

Mai târziu, lucrând cu Mamassa şi Francis, nu fără uimire, am redescoperit această noţiune prin *feeling*.

De fapt, problema îmbrăca aspecte mult mai complexe. Aveam posibilitatea de a percepe un ritm prin intermediul pulsului, apoi un contact direct al mâinii cu corpul pacientului, dar în fapt bogăţia ritmurilor avea să mi se arate prin *feeling* la distanţă, desfăşurată sub mâinile mele...

Un grup al lui Gilles, celebră organizatoare canadiană, mi-a prilejuit această descoperire, ba chiar o dublă descoperire!

Într-o dimineaţă, intrând în sala de heeling, unde sunt primită fără probleme de acum înainte, simt în încăpere o mişcare vibratorie. Totul vibrează în mod ciudat, deşi aparent nu se întâmplă nimic. Ca şi cum o inimă bate cu emoţie şi ocupă întreaga cameră.

Mă rezem de perete, observ, aştept, se va întâmpla ceva... Când acest lucru va apare, voi putea lega această senzaţie de un fapt real, acestui simbol al unei imense inimi care bate, îi voi afla cheia! Această mişcare vibratorie a lumii subtile se va manifesta în plan real. Trebuie să-i aştept corespondenţa ca să pot confrunta senzaţiile mele cu realitatea momentului.

Rudy, cu un aer încurcat, se apropie de mine, descumpănit: "Doctore... acum va fi tratat grupul lui Gilles, a sosit aseară. Are cu sine mulţi "îngeri". Cum sala e mică, nu e sigur că poţi rămâne cu noi. Nu este vina noastră, nu ne acuza de rea-voinţă".

Înţelegând cauza emoţiei ambiante, am surâs. Ei îşi aminteau de scenele mele de altădată, când, voind să rămân în sala de tratament cu orice preţ,

îmi manifestam cu violenţă dorinţa.

Această emoţie, deci, este ceea ce am perceput eu. Poate că mă apropii de starea de transparenţă. Transparenţa este această uimitoare posibilitate pe care o are Agpaoa de a-mi ghici gândurile şi emoţiile fără ca ele să fie exprimate prin vreun gest, un cuvânt, o expresie.

Dar iat-o pe Gilles, una din cele mai eficace ca şef de grup. Minunat de pozitivă, dinamică, organizată şi preocupată, poate mai presus de orice de calitatea tratamentului şi a instruirii. Cu ea nimic nu este lăsat la voia întâmplării. Bolnavul este mai întâi examinat de către medic, însoţit de vindecător într-o consultaţie prealalbilă tratamentului. În fiecare dimineaţă, ea îşi însoţeşte grupul la *morning service*, timp de rugăciune şi instruire, urmează apoi tratamentul pe grupe, în scopul de a fragmenta masa de o sută douăzeci sau o sută treizeci de bolnavi. După amiază: repaus, plimbare şi un nou instructaj înainte de cină. Împreună cu ea week-end-ul la malul mării este o adevărată destindere, iar serbarea de plecare, organizată de Agpaoa şi de personalul care dansează repertoriul folcloric - un eveniment.

Este asistată de "îngerii" ei: surorile, nepoţii, nepoatele, prietene, asistente. Nu acceptă prezenţa europenilor în sala de healing, căci se teme de gândurile lor negative şi de efectul nefast al acestei acţiuni asupra bolnavilor săi.

Dar iat-o intrând pe Gilles şi "îngerii săi", zâmbind, făcând bezele şi împărţind mici cadouri tuturor. Recunoscându-mă, se bucură că mă vede, mă îmbrăţişează spunându-mi câţi "îngeri" are cu sine, şi-mi indică să stau la capătul mesei ca să nu ocup prea mult loc. Iată-mă prinsă între două mese şi perete, plasând câte o mână pe deasupra gleznelor fiecărui bolnav ce se perindă, transmiţând energia mea... În momentele de gol, cu toate că sunt scurte, în loc de a emite, practic feeling.

La început fac acest lucru din obişnuinţă şi aproape mecanic, apoi, înţelegând că percepţiile mele nu sunt totdeauna egale între dreapta şi stânga, schimb mâinile încrucişând braţele pentru a putea compara. Iată deci, că din întâmplare, descopăr tulburările de lateralitate explorând numai picioarele: cu ajutorul *feeling*-ului.

Mai întâi îmi apare evident un lucru: corpul energetic nu aderă în acelaşi mod la piciorul drept ca la cel stâng. Pacientul are deci o tulburare de lateralitate.

Intervenţia vindecătorului se manifestă printr-o învolburare energetică, toate vibraţiile se amestecă. În fine, se instalează regularizarea, se organizează simetria. Totul în cel mult două-trei minute.

Interogând mai departe energia, am impresia că sub mâinile mele percep ritmuri, întrerupte de perioade de liniște. Număr: "Pffu, pffu, pffu... stop, stop, stop", trei "Pffu" și trei "stop" care alternează...

Acest ritm pe care acum îl percep clar, este modificat de apropierea vindecătorului: sub mâinile mele se desfășoară o adevărată furtună, ritmurile se ciocnesc între ele. Apoi, totul se calmează.

Examenul final arată că hemi-corpul călător și-a reluat locul, dar și că ritmul s-a modificat, nu mai simt ritmul de 3/3, nici 4/4, nici 5/5, bătăile șase, opt sau zece se succed continuu. Nu am posibilitatea de a număra mai departe, căci pacienții se perindă rapid. Cu timpul, obosesc. În loc să-mi țin toracele drept, mă așez pe colțul mesei, mă înclin, îmi cobor umerii, astfel încât antebrațele și mâinile mele se află deasupra gleznelor bolnavilor. Atunci percep cu uimire ritmul în antebrațe în același timp cu percepția de sub mâini.

Apoi, trece sub ele ca un curent, percepțiile mele devenind din ce în ce mai precise.

Deodată, percep... acest curent pe fața superioară a antebrațelor ca pe o ușoară adiere a aerului. Alternează cu mișcările de aer percepute pe fața inferioară a mâinilor și antebrațelor.

Cele trei "Pffu" sunt percepute de către partea inferioară a antebrațelor, iar cele trei "stop"-uri sunt de fapt trei curenți percepuți de către partea superioară.

Aceste percepții mă intrigă din ce în ce mai mult. De fapt, dacă ritmul este de 3/3, aceasta înseamnă că trei mișcări vin de jos, iar trei mișcări de sus, nu este un "stop", ci o alternanță.

Lucrul este valabil și dacă ritmul este de 4/4 sau 5/5. Dacă vindecătorul lucrează, totul se tulbură, firește, apoi lucrurile reintră în ordine, ritmul suferă modificări de număr, trece la cifre superioare.

Profitând de o acalmie și ieșind din zona mea, mă îndrept încet către încheietura pumnului ca să controlez acest ritm printr-un examen comparativ al pulsului lui Nogier: percepțiile mele supra-sensibile și datele obținute prin pulsul lui Nogier sunt aceleași.

"Pffu"-urile sunt percepute la bătăi și "stop"-urile ca liniște.

Pornind de la aceste observații clinice care trebuiesc analizate și reluate în liniște, în Franța, cu timp la dispoziție, analizez cu mai mult calm situația.

Astfel, prin *feeling*, am aflat:
- să identific forma generală a corpului energetic;
- să recunosc poziția sa în raport cu corpul fizic;

- să-i identific punctele de ancorare, firele sale de argint;
- să recunosc tulburările de lateralitate;
- să determin liniile de fractură;
- să detectez un ritm vibrator;
- și chiar o mișcare dublă de dus-întors;
- să pun în evidență în mod precis acțiunea vindecătorului.

Astfel, prin experiența acumulată la Baguio și controlând propria mea acțiune de vindecător, știu că putem:
- să apropiem corpul energetic de cel fizic;
- să asamblăm fragmentele corpului fracturat;
- să modificăm ritmul, crescând numărul bătăilor;
- acțiunea regularizantă se exercită și asupra ritmului părților fracturate care aveau ritmuri diferite înainte de tratament.

Simt că trebuie să continui aceste investigații. Acum, în loc să examinez prin *feeling* pacientul în poziție culcată, îl examinez în picioare făcând un baleiaj al corpului energetic de sus în jos, apoi de jos în sus (17), dar și din față în spate și dinspre spate spre față (18). Explorez un volum centrat de

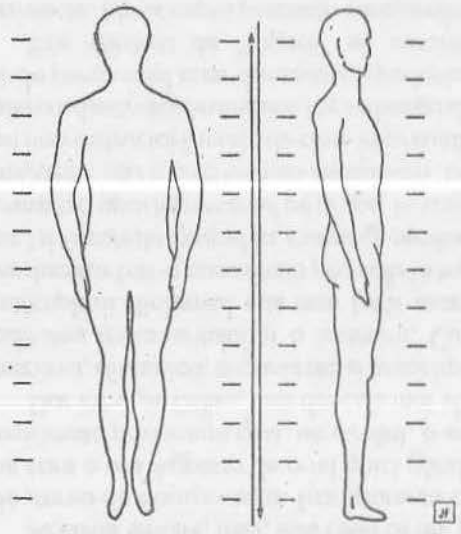

Nr. 17 Examinare prin baleiaj a corpului electro-magnetic cu ajutorul mâinii trezește nivele vibratorii care vibrează sub efectul mișcării de sus în jos și de jos în sus.

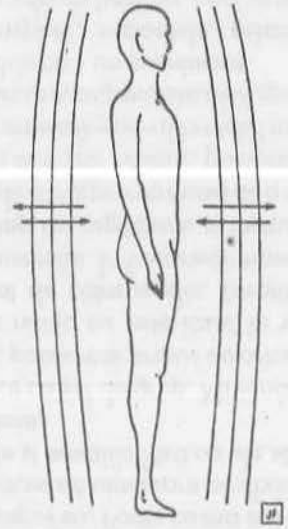

Nr.18 Baleiajul din față spre spate și dinspre spate spre față trezește de asemeni percepția acestor nivele de vibrații

Nr.19 Omul văzut ca atomul lui Niels Bohr

către corpul fizic. Am căpătat obișnuința și percep sub mână diversele nivele vibratorii care sunt tot atâtea straturi succesive care înconjoară corpul fizic. Lucrul poate fi controlat prin puls, ceea ce pune observația la îndemâna multor terapeuți.

Deci, noi suntem compuși dintr-o succesiune de straturi vibratorii, distanțate regulat în cazurile bune, centrate pe corpul nostru fizic. Nu pot să nu pomenesc teoria de lucru a lui Niels Bohr, care vedea atomul ca pe un nucleu înconjurat de electroni aflați pe circumferințe succesive, la distanță de nucleu. Excitând electronul, adică adăugându-i energie, el sare pe un strat aflat mai în exterior. Atunci, eu studiez fiecare strat succesiv și ritmul său. Teoria lui Niels Bohr este în continuare valabilă, căci efectiv, este mai multă energie pe fiecare strat, cu cât te depărtezi de centru. Astfel, primul strat poate să bată cu ritm de 5, al doilea de 6, al treilea de 7... și gândesc ca și el: "în ciuda caracterului subtil al enigmelor vieții... orice explicație științifică constă în mod esențial în a reduce un ansamblu de fapte complexe la un altul mai simplu".

Consider deci că omul este un mare nucleu (19) înconjurat de straturi vibratorii succesive care sunt tot atâtea nivele ce oferă similitudine cu modelul lui Niels Bohr.

Calitatea electro-magnetică a mâinii mele, îndepărtându-se progresiv de marele nucleu central care este corpul fizic, trezește straturile succesive de

energie.

Aceeași trezire are loc fie că trec mâna de jos în sus, de sus în jos, dinainte înapoi, dinapoi înainte. În toate sensurile, straturile vibratorii răspund, învăluind corpul fizic. Acest ecou vibrator este circular, dar nu este valabil decât după regularizare. Anomaliile acestor vibrații definesc patologia corpului nostru de lumină.

Faptul de a fi vindecător se rezumă de fapt la a percepe și a regulariza acest corp de lumină cu ajutorul propriului corp.

"Dintr-un punct de vedere fizic, lumina poate fi definită ca o transmisie de energie la distanță între corpuri materiale. Cum se știe, aceste lucruri găsesc o explicație simplă în teoria electromagnetică și aceasta poate fi privită ca o extensie rațională a mecanicii clasice, permițând să elimini opoziția între acțiune de la distanță și cea de contact"*.

Imaginația mea mergând poate mai departe de ceea ce a vrut să spună Bohr, vreau să cred că aceste straturi electromagnetice mă înconjoară la nesfârșit și primesc astfel câmpul vibrator al planetelor care mă înconjoară și totuși aflate la mare distanță. Lakhovsky nu m-ar fi contrazis din acest punct de vedere și cazul expus cu anestezista suferind de feocromocitom, care și-a rupt ancorările cu Venus, ar avea tendința s-o dovedească. Oricum, sunt mulțumită și logică în acțiunea mea, gândind astfel. În consecință, acest mod de a gândi este bun pentru mine, deși nu se potrivește tuturor! Radio-ul ne transmite multe sunete de la capătul lumii, iar sunetul este energie.

Și Niels Bohr mai spune:

"Lumina este descrisă ca fiind constituită din oscilații electrice și magnetice cuplate, acestea nedeosebindu-se de undele electromagnetice obișnuite ale radio-ului decât printr-o frecvență vibratorie mai mare și o lungime de undă mai scurtă".

Sprijinindu-mă pe cărțele pe care mi le oferă fizica, apoi pe aripile pe care mi le dă imaginația, ca și pe succesiunea de fapte observate, produse ale cotidianului, construiesc sisteme fantastic de simple ca să explic schimburile de energie. În acest domeniu, totul este permis: "Căci posibilitatea transferului continuu de energie, care caracterizează atât mecanica clasică cât și teroria electromagnetică este incompatibilă cu orice explicație a proprietăților elementelor și moleculelor formate prin combinația lor. Teoriile clasice nu ne permit nici măcar să explicăm existența corpurilor solide, pe care se sprijină în ultimă analiză toate măsurile care servesc la ordonarea fenomenelor în

* *Lumină și viață*, prelegere a lui Niels Bohr la Copenhaga în 1932.

timp şi spaţiu", mai spune Niels Bohr, a cărui culegere de conferinţe admirabile au devenit cartea mea preferată*.

Pe scurt, admit în prealabil corpul fizic, comparabil cu un mare nucleu înconjurat de straturi fictive pe care gravitează cuante de energie luminoasă. Nu ştiu dacă straturile sunt circulare unele în raport cu altele sau dacă se înlănţuie într-o spirală. Bineînţeles, aceste straturi vibratorii sunt totodată produsul rezonanţei vibraţiilor cosmice, al vibraţiilor telurice şi al vibraţiilor propriilor noştri rezonatori celulari. Se mai adaugă interferenţa vibraţiilor produse de anturajul nostru familial, amical sau... neamical.

În această privinţă noi suntem supuşi, mai mult decât credem, influenţelor negative ale anturajului. Tony Agpaoa mă sfătuise să mă sustrag lor, meditând în apa mării.

Îmi amintesc că am perceput momentul când au murit, la un interval de câţiva ani, cei doi membrii ai unui cuplu cu înclinaţii spre a face rău care, pe plan familial mi-au produs multe necazuri. În momentul morţii fiecăruia dintre ei, am simţit o stare crescută de bine. Ca şi cum s-ar fi ridicat un înveliş agresiv cu care mă obişnuisem. Impresia a fost atât de puternică, încât am notat momentul. Puţin după aceea, am aflat că în acea zi şi la acea oră, unul, apoi celălalt, au decedat. Forţa gândurilor lor negative se îndrepta împotriva mea într-o perioadă când sensibilitatea mea era dezvoltată, dar nu ştiam încă suficient cum să mă protejez.

Exerciţiile de gânduri pozitive, asigurarea unui timp de singurătate, o igienă de viaţă, sunt un mijloc bun de a ne proteja de aura negativă care ne înconjoară. Se insinuează cu atât mai uşor între noi şi noi, adică între corpul fizic şi corpul subtil, când acesta nu mai aderă la corpul fizic.

Exerciţiile de gânduri pozitive în stare de sofronizare constituie o tehnică bună, eficace şi simplă. Nu există nici o legătură între simplitatea exerciţiului şi eficacitatea sa.

Astfel, iată-mă în posesia unui sistem de examinare simplu pentru exploatarea volumului şi a calităţii rezonatorii a corpului electromagnetic. Practic, eu procedez astfel:

1. Examinez suprafaţa corpului pacientului sau al pacientei, plimbând mâna de sus în jos şi de jos în sus, în scopul de a percepe dacă diferitele straturi au o bună rezonanţă atât urcând, cât şi coborând. Uneori rezonanţa se realizează doar într-un singur sens. Efectuez acest examen şi pe faţa anterioară şi posterioară a corpului. Cele două feţe pot furniza informaţii

* Niels Bohr, *Fizica atomică şi cunoaşterea umană*, ed Gauthier-Villars.

diferite. Dacă eşti vindecător, gestul trebuie făcut în scop de diagnosticare şi nu trebuie repetat, căci şi în acest fel se poate influenţa şi modifica energia.

2. Examenul este realizat căutând calitatea vibratorie a corpului subtil în sens antero-posterior şi postero-anterior.

Acum se explorează diversele etaje ale corpului, căci datele culese de la nivelul capului, gâtului, toracelui, lombelor etc, pot fi diferite.

Astfel pot fi reperate fracturile corpului energetic.

3. Apoi trebuie explorat ritmul vibrator al fiecărui nivel, căci diversele fragmente nu bat întotdeauna în acelaşi ritm, ca şi cum nu ar fi făcute din aceeaşi substanţă.

4. Examenul trebuie făcut la o depărtare suficientă de corpul fizic, corpul energetic aflându-se uneori la mare distanţă, până la un metru şi mai mult!

Iată câteva cazuri clinice ilustrative:

O femeie de patruzeci de ani, conducând o unitate industrială, suferă de mai mulţi ani de o oboseală inexplicabilă. Este pe punctul de a lichida afacerea, nemaiputând face faţă.

La examen, corpul energetic este uşor depărtat de corpul fizic. Dar făcând o inventariere îngrijită a diverselor nivele vibratorii, descopăr că el este împărţit în opt părţi care nu bat în acelaşi ritm (20). Pe măsură ce

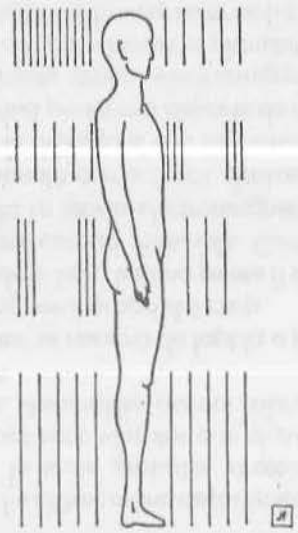

Nr. 20 Un corp energetic poate fi fracturat în părţi care nu bat în acelaşi ritm.

restabilesc echilibrul, ei i se pare că iese dintr-o stare de toropeală. O a doua ședință îi va îngădui în ziua următoare să fie mai dinamică.

Trei săptămâni mai târziu îmi spune: "Este o reînviere" care-i permite să lucreze mai departe și să se ocupe de afaceri.

O infirmieră, urmează un tratament homeopatic regulat. Lucrează în mediu spitalicesc, unde se află totodată sub supraveghere medicală. Nu i se depistează cauza oboselii, de slăbiciune subită.

La examen observ că are un corp segmentat în șase părți care bat toate în ritmuri diferite. Este unul din cazurile rezistente la tratamentul homeopatic. Nu numai că are un corp energetic aflat la distanță de ea, dar este și segmentat și heterogen. Corpul subtil reancorat, unic și omogenizat, va putea acum să răspundă.

Cu toate că în sufletul meu sunt unicistă, mă întreb dacă în asifel de cazuri nu s-ar putea avea câteodată în vedere acțiunea conjugată a mai multor medicamente homeopatice, fiecare dintre ele corespunzând unui ritm vibrator diferit.

Dar un examen amănunțit poate aduce și alte surprize.

Un tânăr bucătar de treizeci de ani, se auto-analizează cu luciditate: "Jenă în gât (stare permanentă de iritație); digestii dificile (gaze, aciditate); senzație de bară de neliniște la nivelul abdomenului; cicatrizări lente; mici coșuri și bubițe în permanență; micoză interdigitală; scăderea vederii; efecte kinestezice* sub formă de dungi si pătrate; crampe în brațe după efort minim (batere de albușuri în spumă), aceste crampe pot dura câteva zile; senzație de oboseală, de greutate; absența tonusului muscular; deciziile nu sunt urmate de acțiune, tonusul nu susține acțiunea; senzația de a fi încătușat într-o carapace rigidă: o marionetă articulată cu firele de comandă ancorate la nivelul abdomenului, loc central al tensiunii; dificultate de a ține pleoapele deschise, de a respira profund și chiar de a surâde; dificultate în a menține contactul cu realitatea înconjurătoare".

La examenul volumului corpului subtil, sub mână apar trei zone succesive: o zonă care vibrează lângă corp, apoi un gol energetic, apoi iar o zonă care vibrează. Încerc să alipesc cele două zone separate, ceea ce de obicei obțin ușor. Aici, este imposibil. Îi explic că totul este ca și cum ar exista o ruptură între două curente de energie (21). "În sfârșit, sunt înțeles! spune el. E ca și cum nu aș putea stabili legătura acțiune-reacție. Într-o mașină, când apeși pe accelerator, obții un răspuns. Eu, nu obțin. Nu obțin relația de la cauză

* Ansamblu de senzații de mișcare furnizate de corpul nostru /n.t./

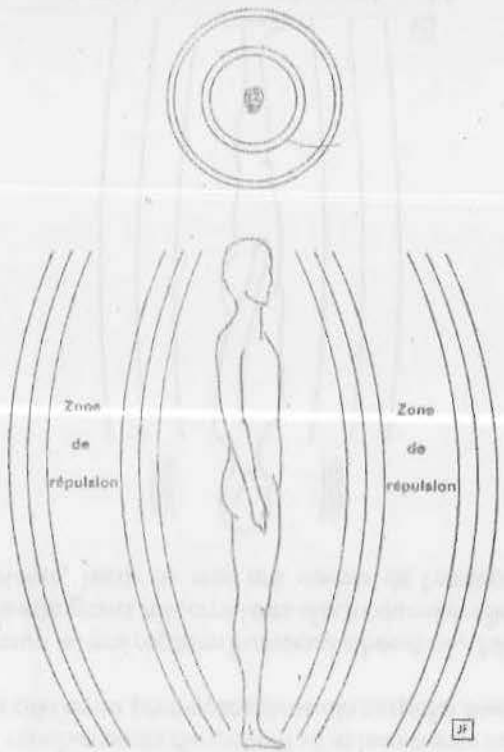

Nr.21 Zonă de respingere între 2 părți ale corpului energetic

la efect, răspunsul la acțiune"

După magnetizare, reușesc să stabilesc în sânul corpului energetic o comunicare între părțile superioare și inferioare, să anulez un blocaj recalcitrant de la nivelul sternului, dar nu reușesc să restabilesc coeziunea celor două corpuri nici după auriculo-medicină. Las pe loc un ac și-l revăd opt zile mai târziu: "Se întâmplă, spune el, ceva în mine" și-mi indică mici semne ce-mi dovedesc că suntem pe calea cea bună.

La examinare, repulsia este tot prezentă și constat un curent energetic ciudat care leagă cele două părți ale corpului subtil.

Energia pleacă de la înălțimea capului, coboară la nivelul picioarelor, se depărtează, fuge înainte la nivelul solului, ocolind zona de repulsie și urcă iar, la distanță de corp, până la nivelul capului. Îl înconjoară la acest nivel, coboară din nou de-a lungul corpului până la picioare, apoi face spre spate

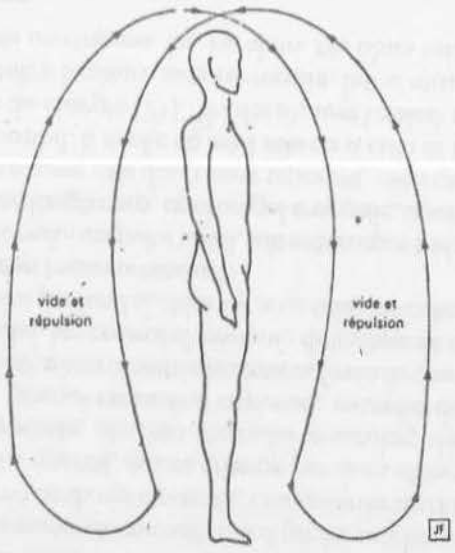

Nr.22 Ciclu de respingere (povestea "salatelor compuse") care se regularizează când energiile înconjoară capul

aceeaşi mişcare de distanţare, ocolind zona de respingere, apoi urcă, spre spate, până deasupra capului şi ciclul se reia (22).

Îi spun că deocamdată nu trebuie să se concentreze decât pentru perioade scurte de timp*, iar atunci el îmi explică minunata poveste a "salatelor compuse".

Fiind bucătar într-o colectivitate în acea perioadă, are de preparat "salate compuse". Totul este pregătit dinainte: morcovi raşi, ţelină, roşii, ouă tari. Trebuie să aşeze aceste ingrediente într-o ordine armonioasă pe farfurie, pentru a realiza un ansamblu plăcut.

La punctul zero, prezentarea este perfectă, apoi progresiv, organizarea se degradează; bagă de seamă, vrea să corecteze, dar gesturile nu urmează intenţiile. Salata compusă se amestecă, armonia dispare, se instalează haosul, atât în corp, cât şi în farfurie**.

Ajuns la acest punct extrem, lucrurile se reorganizează progresiv până în momentul când totul devine perfect. Şi ciclul de dezorganizare va reîncepe. Ceea ce este remarcabil în această observaţie, este suprapunerea

* Momentul în care energiile circulă deasupra capului.
**Momentul în care energia se află la nivelul picioarelor.

impresiilor mele cu privire la mişcarea energiei şi cu evenimentele trăite de pacient.

El recunoaşte valoarea gesturilor automate, căci dacă nu caută să-şi satisfacă ego-ul, căutând plăcerea de a aranja frumos salatele, totul se face corect, ceva din el aşează salatele fără să le încurce.

În decursul acestei consultaţii, reuşesc să apropii cele două părţi ale corpului subtil. Este oare vorba de o individualizare a eticului şi a astralului? Nu ştiu, dar această dispunere dă naştere la tulburări cu caracteristici precise.

După o perioadă de plutire între lumea obişnuită şi cea neobişnuită, următoare sudării celor două corpuri, el îşi regăseşte echilibrul şi începe o evoluţie frumoasă.

Este ciudat să constat că inversul schemei corpurilor subtile ale acestui pacient se regăseşte, ca un negativ, în stările de alergie - acolo unde se afla vidul energetic, repulsia poate dimpotrivă să ia forma unei zone de atracţie care colabează cele două părţi precedente ale corpului energetic într-una singură.

In ambele cazuri nu mai regăsim frumoasa schemă a lui Niels Bohr. Dacă starea de alergie este gravă, tot corpul este afectat de anomalie. Diagnosticul este atât de evident, încât nu mai are nevoie de întrebări şi examene

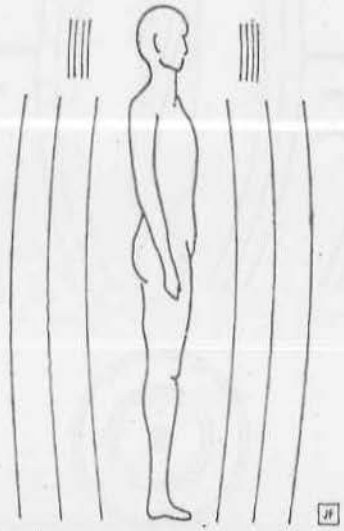

Nr.23 Alergie cantonată la nivelul capului

complementare.

Totodată, poate fi îndreptat un diagnostic eronat atunci când găsim acest aspect localizat. Vine la mine o femeie disperată: suferă de anghine repetate, otite subintrante, conjunctivite, guturai. Curele repetate cu antibiotice o epuizează. Suferă de o alergie strict localizată la cap (23). În acest fel se poate corecta o schemă terapeutică, repede şi uşor.

Alergia psihică nu este descrisă în mod obişnuit. Cu toate acestea, ea este absolut detectabilă la nivel frontal. Este dovada unui conflict, al unei incompatibilităţi între pacient şi anturajul său. Poate fi ajutat... dar pacientul trebuie să acţioneze. Adică să înveţe să-şi suporte anturajul modificându-şi modul în care îl evaluează sau pur şi simplu... să schimbe mediul.

Unele tulburări digestive rebele pot ţine de o alergie localizată la tubul digestiv. O alimentaţie selectivă dublată de o regularizare energetică poate ameliora această stare.

Să revenim asupra stărilor de fractură a corpului energetic. Adesea, tulburările produse sunt etichetate drept "spasmofilie".

Iată un caz extrem: "Am o senzaţie înspăimântătoare în corp, corpul meu nu se suportă pe sine, am gust de sânge în stomac şi în esofag (?). Am slăbit optsprezece kilograme, am senzaţia că mor, nu-i suport pe ceilalţi. Totul vibrează în jurul meu. Simt şi gândesc tot ce simte şi gândeşte vecina mea. În ceea ce mă priveşte, nu văd nici viitorul, nici trecutul - pe care l-am uitat, iar prezentul nu există".

La examinare, corpul energetic este foarte depărtat de corpul fizic. Un examen atent arată că este constituit din trei părţi. Una bate în ritm de 4, alta în ritm de 10, a treia de 12. Atât faţa anterioară, cât şi cea posterioară sunt perturbate. Dezorganizarea domneşte şi în ceea ce priveşte culorile şi reperele timpului.

La sfârşitul tratamentului spune: "Sunt calmă, văd lucrurile altfel. Totul mă agresa. Obiectele erau plate, acum au relief. Le situez în spaţiu, înainte erau împrăştiate. Lumina este mai frumoasă. O văd mai clar. Să merg... să respir... să ridic braţele este o plăcere. Nu mai sunt o baterie electrică, ci percep o stare ca de vrajă..."

Încă de la începutul întrebărilor, ea s-a dovedit a fi medium.

"Totul vibrează în jurul meu, etc...."

Să notăm starea de "prospeţime" necesară medicului pentru a percepe şi a integra aceste diverse percepţii, să le organizeze, să treacă de la cauză la efect şi să-şi păstreze creativitatea, pierzând în acelaşi timp o parte din energia sa şi primind patologia bolnavului.

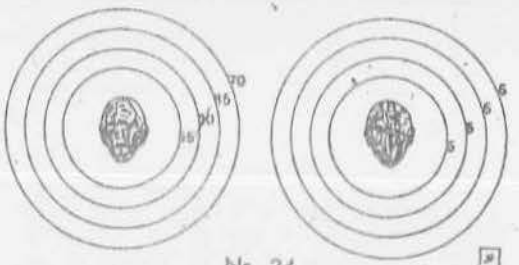

Nr. 24

Examenul pacientului şi datele culese prin *feeling* sunt comparate cu fişa astrală. Din această confruntare apar informaţii şi concepţii noi.

Numai cu acest preţ se pot face cercetări.

Studiul ritmurilor se poate aplica la multe afecţiuni şi poate furniza elemente interesante. Aceste informaţii se suprapun celor deja enumerate. Astfel, la un bolnav cu hipertensiune asimetrică se poate descoperi că asimetria este provocată nu numai de către o desprindere a corpului energetic, dar şi de către o diferenţă de ritm.

Controlând ritmurile la sfârşitul unui tratament, putem deduce starea de alterare a unui organ. Un ochi profund patologic, de exemplu, irecuperabil cu tot tratamentul şi reechilibrarea, nu va putea regăsi acelaşi număr de bătăi ca omonimul şi ca ansamblul organismului.

Studiul ritmurilor poate aduce multe fineturi de diagnostic, de terapie şi prognostic.

Ipoteza mea de lucru, suprapusă celei a lui Niels Bohr, m-a determinat să consider omul ca pe un nucleu al unui ansamblu de straturi vibratoare. Îndepărtând mâna de nucleul central, trezesc o succesiune de straturi care bat în ritmuri progresiv crescânde.

Diverse observaţii mă îndeamnă să concluzionez.

1. Primul strat, cel mai apropiat de corpul fizic, poate bate într-un ritm care exprimă destul de bine starea de oboseală a pacientului: un subiect mediu, trăind în oraş, bate în ritm de 4/4. Nu este întâmplător faptul că Paul Nogier se oprise la această cifră. Dar poate bate 2/2 sau chiar 1/1!

Tratamentul determină o creştere rapidă a acestei cifre şi poate atinge 12/12. Dacă ritmul nu se modifică la nivelul acestui prim strat, înseamnă că subiectul este foarte obosit: ca de exemplu într-o insuficienţă hepatică.

Vindecătorul poate fi recunoscut prin ritmul său 55/55, la sfârşitul unei zile în oraş şi în apartament (24). La ţară sau la malul mării, această cifră

Nr.25. Bolnav tratat

poate atinge și depăși 100/100, în ce mă privește...

2. În condiții normale, straturile succesive își cresc cifra: 6/6 pentru al doilea, 8/8 pentru al treilea, de exemplu. La un vindecător, straturile ating 110/110, 120/120, 130/130 etc. Dar imediat după un tratament, aceste ritmuri scad la terapeut: totul se petrece ca și cum bolnavul s-ar fi branșat la straturile lui și i-a absorbit energia.

Astfel, primul strat, aproape de corp, poate rămâne constant 100/100. Dar următoarele coboară la 80/80 sau 50/50 și chiar 27/27 după doi, trei bolnavi cu probleme mai serioase.

Resimt foarte clar oboseala atunci când primul strat este alterat și își scade ritmul.

3. Uneori boala se manifestă nu numai printr-o scădere de ritm, dar și prin imobilitate.

Iată spre exemplu un bolnav cu tulburări neurologice vechi. El este examinat de către Prof. Lhermitte. Acesta conchide că este vorba de o boală ereditară degenerativă a sistemului nervos și descrie un sindrom piramidal cu o ușoară atingere a cerebelului, ceea ce explică tulburările de mers și pierderea echilibrului. Este sfătuit să-și accepte această infirmitate. La examen (Saturn este în casa XII), prisma care este omul, refractă defectuos nu numai culorile luminii, dar și cele cinci elemente. Observ că *diferitele straturi bat toate în ritmul 5/5 (24).* După ce am realizat regularizarea culorilor și a elementelor, ritmul de 5/5 nu s-a modificat! Straturile sunt ca și imobilizate. Trebuie să recurg la o dibăcie pentru a modifica acest ritm, să trimit oarecum o scânteie care să aprindă energia în așa fel, încât ea să urce spre diversele orbite. Acest bolnav capătă la fiecare tratament o mobilitate mai bună și echilibru. În concluzie, ritmurile pot totodată să permită descrierea și identificarea unui anume număr de stări, dar să și

detecteze starea existențială a vindecătorului (25).

Se poate demonstra că el transmite cu adevărat energie pe seama propriilor straturi energetice (24) (25) (26) (27). Acestea se refac prin somn, prin repaus. Recuperarea este mult mai rapidă dacă vindecătorul este legat de pământ și lumină, căci el este cu adevărat un intermediar între cer și pământ.

Nr.26 Vindecător la încheierea unei ședințe de tratament

Nr.27 Vindecător obosit de îngrijirile acordate

15

Creierul afectiv şi creierul intelectual

Am arătat deja tulburările de lateralitate care afectează partea dreaptă şi stângă a corpului şi tulburările ce pot decurge în planul perturbării tensiunii arteriale, spre exemplu, sau al durerilor vertebrale. Dar există tulburări de lateralitate cu un răsunet psihologic. Este interesant de amintit că Hahnemann a descris de mult în homeopatie medicamentele care acţionează preferenţial de o parte sau cealaltă.

Diagnosticarea acestor perturbări se poate efectua prin *feeling*, dar şi cu ajutorul pulsului, ceea ce extinde cadrul pentru terapeuţii capabili să se preocupe de acest subiect, deci de a îngriji bolnavi.

Primul care mi-a stârnit interesul a fost Paul Nogier. Când eram eleva lui, căuta să determine lateralitatea tinerilor săi bolnavi în cazurile de întârziere şcolară, punându-i să facă o simplă adunare sau împărţire. Urmărind saltul pulsului, ştia când copilul era dreptaci, stângaci sau ambidextru. Când l-am părăsit pe acest maestru, reevaluând în felul meu cele acumulate, am regândit forma sa de examinare a lateralităţii. În loc de a cere efectuarea unei operaţii complexe, am cerut o numărătoare simplă, pentru a explora creierul intelectual, gândindu-se în acelaşi timp la un obiect natural şi simplu: un copac, o floare, pentru a explora creierul afectiv. Apoi, ajutată de *feeling* ca şi de semnele clinice, mi-am stabilit un sistem personal de norme. Aceste norme odată stabilite, nu îmi mai rămâne decât să realizez reglajul necesar ca să le restabilesc la pacient. Întrucât efectul terapeutic a fost foarte satisfăcător, l-am menţinut.

Se poate observa imediat că instrumentul de măsură este ***gândirea***. Fiecare gând înscrie pe corp şi pe ureche o repartiţie diferită a energiei. Am arătat deja în cartea precedentă ce este energia-informaţie. Căci forma gândirii induce un curent energetic care variază cu calitatea acesteia. Ceea

ce poate părea ciudat la prima vedere, poate fi verificat de către oricare auriculoterapeut care ştie să ia pulsul. Toţi vindecătorii-magnetizori cunosc puterea gândirii pozitive, chiar şi în Franţa! Gândirea manipulează o energie! Motoyama, studiind efectul transmiterii gândului între Tony Agpaoa şi un primitor, a putut să o arate pe electroencefalogramă*. Calitatea gândurilor noastre condiţionează în parte circulaţia noastră energetică. Bunul simţ popular ştie şi foloseşte spontan acest fapt în multe circumstanţe.

Ceea ce este mai puţin cunoscut, este puterea terapeutică a regularizării funcţiilor creierului drept şi stâng. Iată câteva exemple trăite. O fermecătoare fetiţă de doisprezece ani are dificultăţi de a se localiza în timp şi spaţiu. Exerciţiile de gimnastică îi creează probleme, nu ştie niciodată dacă aruncă mingea la dreapta sau la stânga. Foarte lentă în efectuarea celui mai mic lucru, cu ezitări în execuţia lucrului manual, plasându-se prost în timp, această fetiţă cu chip deschis şi inteligent este foarte handicapată. Povestindu-mi dificultăţile sale, îi observ faţa, are o cicatrice între ochi, în locul celui de-al treilea ochi. La examen, toate energiile pe care le produce gândirea sa sunt adunate, blocate la acest nivel! Este o cicatrice denumită "toxică". Aplic un ac pentru a dispersa energiile, apoi restabilesc lateralitatea, la început cu aproximaţie, apoi cu mai multă acurateţe. Îmi apare ca fiind stângace.

Trei săptămâni mai târziu, o revăd pentru a doua oară. Copilul se regăseşte perfect pe sine: "Sar coarda cu piciorul drept sau stâng, dar îl aleg pe cel cu care vreau să sar. Oricum, încep totdeauna cu piciorul stâng, cos cu mâna stângă, sunt stângace", spune ea fără ezitare. Îşi amintea de întrebările de la consultaţia precedentă, atunci nu ştiuse să răspundă; de atunci se gândise la acest lucru şi reorganizarea energiilor sale i-au permis să le găsească răspunsul.

Iată o altă categorie de tulburări destul de des întâlnită, acest tip de bolnav intrând în categoria incurabililor. O pacientă etichetată spasmofilică. Această spasmofilie este supapa pentru toate tulburările prost cunoscute şi prost tratate, medicul calificând astfel acest ansamblu care-i scapă şi, înzestrat cu acest suport, bolnavul pleacă, la fel de amărât ca şi înainte. Această femeie a încercat toate terapiile posibile-- clasice şi diferite, fără rezultat. Doar seminarele alfa, adică sofrologia, i-au adus o ameliorare trecătoare. Tulburările ei dăinuie de opt ani şi apariţia lor corespunde unui divorţ deosebit de penibil de traversat. Oricare ar fi gândul evocat, fie de ordin intelectual, fie de ordin afectiv, domneşte dezordine în lateralitate.

---

* Vezi *Medic de trei corpuri* (abordare ştiinţifică).

Atunci, îi cer să se gândească la divorțul ei. Imediat se instalează o lateralitate! Această femeie este "deprogramată" de acest divorț. Și toate eforturile pe care le poate face ea sunt inutile. Tulburările de lateralitate sunt prezente și însoțite de o serie de alte tulburări legate de această "deprogramare".

Tratamentul unor astfel de tulburări este foarte delicat și nu se poate realiza într-o singură ședință, căci potenționalul emoțional conținut în această dezorganizare este enorm.

Deci, într-o primă etapă, trebuiesc restabilite în mare energiile generale. Într-o a doua etapă, trebuie procedat astfel, încât tulburarea de lateralitate să se producă atunci când ea se gândește la divorț. Apoi trebuie realizată o regularizare generală în așa fel, încât divorțul să nu mai producă perturbații și el să se proiecteze în zona intelectuală și să nu se mai proiecteze în cea afectivă.

Această manevrare energetică este însoțită în general de crize de plâns, de unele senzații ciudate pentru cel care nu-și cunoaște corpul energetic, de accese de somn și uneori de moartea simbolică.

Morțile simbolice sunt adeseori străbătute cu bine de pacientul care pierde noțiunea de timp și spațiu. Ele sunt mai greu trăite de mine. Păstrându-mi conștiința și prezența de spirit în condiții perfecte, resimt asupra mea tulburarea produsă în corpul energetic al pacientului. Totul începe la nivelul plexului solar: în același timp cordul meu își accelerează bătăile; apar o mie de senzații în toate plexurile: toracic, abdominal, pelvian. Pierd energie, este o adevărată transfuzie brutală care are loc în această clipă de la mine la bolnav. Aspectul lui poate fi aparent neliniștitor; pulsul se micșorează, devina aproape imperceptibil, uneori rapid, uneori lent, buzele pot lua o tentă cianotică pasageră. Dacă întreb pacientul la debutul acestor semne, el spune: "Mă duc, o senzație ciudată, mă pierd".

Deși știu din experiență că totul se va termina cu bine, emoția mea este prezentă, căci simptomele se aseamănă în mod înșelător cu cele ale colapsului cardio-vascular cu care eram familiarizată din timpul carierei mele în chirurgia cardio-vasculară...

Totul se încheie cu bine. La Agpaoa, ne obișnuisem cu acest gen de fenomene, des întâlnite. Cum atunci ne aflam mai mulți vindecători pentru a transmite energiile necesare mutațiilor, nu eram cuprinsă de senzațiile pe care le am când mă găsesc singură.

La ieșirea din experiență, pacientul se simte foarte bine: "Sunt o altă persoană, eliberat de ceea ce mă urmărea, fericit".

Accidentele semnalate în bioenergie țin probabil de același proces. Este important de a menține în aceste momente pacientul imobil pentru a-i permite să recupereze un echilibru energetic.

Uneori, este vorba de o boală strict localizată, care poate fi întreținută de o tulburare de lateralitate.

O femeie suferă de o colită violentă de mai bine de zece ani. Atunci a avut loc un șoc emotiv și afectiv, tulburările au apărut în zilele următoare și nu au încetat.

Examenul lateralității arată dezorganizarea sa. Îi cer să se gândească la șocul ei emotiv și lateralitatea se instalează și aici!

Lăsând deoparte problema lateralității, îi aplic o reorganizare de bază. Regiunea urechii, care reprezintă regiunea intestinală, a devenit normală și la *feeling*, abdomenul nu mai prezintă nimic anormal. Atunci mă ocup din nou de lateralitate care este în continuare dezorganizată. Îi cer să-și amintească perioada șocului emoțional, lateralitatea se reorganizează, dar... reapar perturbări compensatorii în regiunea abdominală, perceptibile atât la nivelul urechii, cât și la *feeling*!

Deci, era ca și cum organismul obliga colonul să plătească prețul organizării lateralității.

Ne putem da seama de dificultatea de a stabili un diagnostic de asemenea finețe prin medicina clasică și de laborator!

Tratamentul se axează pe tehnica precedentă.

Apoi, printr-o igienă dietetică și un tratament homeopatic sau fitoterapeutic de susținere, trebuie îngrijit colonul care a suferit atât de mult timp.

Cineva și-a pierdut în aceeași zi ambii părinți prin sinucidere. Urmează o stare depresivă gravă. Psihanaliza declanșează ceea ce el numește "o răsturnare a personalității", astfel că este internat la Sainte-Anne. Apoi necazurile se succed: pierderea poziției sociale, o nouă internare etc...

Tulburările de lateralitate sunt complexe, întrucât el se dovedește a fi un stângaci contracarat. Faptul de a fi un stângaci contracarat induce întotdeauna o anumită susceptibilitate în fața dificultăților vieții sau a surmenajului; pentru acest motiv l-am văzut pe Paul Nogier cerând pacienților stângaci contracarați de a se reeduca în stângaci adevărați prin exerciții de scriere.

În fața acestui haos energetic declanșat de numărătoare sau de gândirea la un lucru plăcut, îi cer să se gândească la boala sa: totul intră in ordine! Nu e de mirare că aceste tulburări sunt rezistente la diversele terapii. Regularizarea energiilor permite o diminuare a angoaselor, o anume restabilire a capacităților psihice și intelectuale, ceea ce permite preluarea

unor responsabilităţi importante, dar o supraveghere aproape lunară este necesară un timp, ea nu se va putea distanţa sau înceta decât odată cu îndepărtarea planetelor grele care intervin ca elemente ale unui lung tranzit perturbator.

Perturbări de lateralitate pot apărea în cursul învăţării limbilor străine, dar o limbă străină poate fi şi favorabilă...

Formele clinice pot lua diferite forme. Voi cita două cazuri. Unul indică o tulburare de lateralitate care antrenează o anorexie mentală, iar celălalt se manifestă cu provocări de vertije, o astenie intensă, ambele la femei foarte tinere.

Într-o zi, mă cheamă un medic psihanalist, implorându-mă să-i văd o pacientă atinsă de anorexie mentală. Refuz categoric. Demersul meu este pozitiv, centrat pe evoluţie, al lui este axat pe trecut, pe negativ, reactualizează probleme vechi. Nu neg efectul psihanalizei asupra unor pacienţi cu constituţie sado-masochistă, dar nu văd posibilitatea unei asocieri terapeutice. Acesta era cel puţin punctul de vedere care mă conducea atunci. El insistă, spunându-mi că pacienta vrea să se sinucidă, că singura soluţie este internarea cu scopul de a o proteja. Se teme de consecinţe. După multe rugăminţi, cedez.

Această tânără este americană, a venit în Franţa pentru a-şi perfecţiona franceza. S-a supus psihanalizei în America timp de patru ani, iar în Franţa - trei, dar anorexia ei se agravează. Fără să-mi fac iluzii încă de la început, nu văd posibilitatea de a ameliora un asemenea caz, dealtfel corpul ei energetic nu este prea îndepărtat de cel fizic, perturbaţiile la nivelul culorilor sunt moderate. Explorez lateralitatea în engleză, în limba sa; nimic anormal. Îmi scapă ceva, în mod sigur.

Ea este bilingvă şi încerc să explorez lateralitatea cerându-i să numere şi să gândească în franceză. Atunci, apar toate tulburările! Le corectez.

Un interogatoriu mai atent îmi arată că primele semne de tulburare au apărut efectiv odată cu primele studii de franceză. Îi prezint ipoteza mea. Ea o neagă. Nu e posibil, la acea vreme nu urma decât două ore de cursuri pe săptămână, spune ea! Nu încerc s-o conving, nici s-o păcălesc. Dar, hotărâtă, realizez regularizarea în acest sens, părăsind-o numai când lateralitatea este în ordine în ambele limbi.

Două şedinţe vor fi de ajuns pentru a o vindeca total!

Ceva mai târziu, având de ţinut o conferinţă la rozicrucieni, când intru în sală, o tânără îmi sare de gât şi mă sărută. Este ea. Psihanalistul ei se află

alături de ea, îmi mulţumeşte zâmbind. Totul este în ordine!

Se poate întâmpla şi invers. Îmi este recomandată o tânără englezoaică, căsătorită cu un francez, care lucrează în Anglia. Îmi spune imediat cât este de bucuroasă să se afle la Paris, pe care-l iubeşte şi de care ar vrea să profite dacă starea ei i-ar permite.

Din nenorocire, nu are forţă, se află într-o stare confuză, ca în ceaţă, are vertije, stări indescriptibile de indispoziţie. Nu-şi poate coordona gândurile. Trebuie să stea culcată zile în şir. Când stă în picioare, la vertije se mai adaugă un zbârnâit în urechi şi şuierături care se intensifică.

Corpul ei energetic este foarte perturbat, foarte profund. Deocamdată trebuie să ne mulţumim cu o regularizare generală.

Revine a doua zi. E cu mult mai bine: vertijele au dispărut, se simte mai puternic ancorată pe picioare, mai "înlăuntrul" său.

Explorez atunci lateralitatea în cele două limbi. De data aceasta, engleza este elementul perturbator!

Ea detestă viaţa la Cambridge, unde soţul său este profesor, vine în Franţa cât poate de des!

Şi pentru ea tratamentul se dovedeşte curativ. Vertijele, stările de rău, zbârnâielile, ţiuiturile, toate dispar.

O sfătuiesc să înveţe să se pozitiveze şi să găsească, dacă nu să inventeze, avantajele vieţii în Anglia!

Aceste tulburări de lateralitate pot fi cauza unor boli organice: tumorile benigne ale hipofizei nu au altă origine. Poate fi oprită evoluţia, chiar se pot vindeca aceste tumori hipofizare, efectuând o regularizare a lateralităţii.

Dealtfel, cei care au un grad de feeling, pot să perceapă curentul de energie care iese din regiunea mediană şi centrală a capului.

Dar subiectul nu este încă epuizat doar cu atâta.

O aplicare a acestei corecţii atinge un subiect care îmi este drag: cel al regularizării întârzierii şcolare la copil, tratament profilactic important pentru că este în joc un întreg viitor.

Micuţul Frank, cu toată bunăvoinţa şi străduinţa sa, nu reuşeşte să obţină note bune la şcoală. La examinare găsesc o dezordine de lateralitate pe care o corectez. De la primul tratament, notele se ameliorează, el îşi reţine mai uşor lecţiile. Acum ştie să recunoască momentul în care se delateralizează (din cauza planetelor şi a constituţiei corpului său electromagnetic!) şi atunci le cere părinţilor să-l aducă la mine, bucuros că va avea note mai bune. Vine de două sau trei ori pe an.

Al doilea corp nu este accesibil doar celor inteligenţi, chiar şi un copil

poate fi conştient de prezenţa acestuia. Regularizarea lui este resimţită sub forma bucuriei de a fi, a unei descoperiri. "N-am ştiut, mi-au spus unii pacienţi că se poate să te simţi "bine", credeam că starea normală era starea în care m-am simţit mereu până azi".

Fie ca această carte să poată ajuta la dezvoltarea curiozităţii celor ce ignoră acest al doilea corp.

16

Actualizarea simbolului

Simbolurile fac parte din viaţa noastră... *Albă ca zăpada şi cei şapte pitici* sunt deja *Lumina şi cele Şapte culori*...

Altădată îmi serveau ca mijloc de referire aproape intelectuală, un mijloc uşor, rapid de a manipula sau a expune o idee, de a transmite o informaţie de ordin general, pe care cel ce recepţiona era liber s-o coloreze, s-o moduleze în felul său. Studiind acupunctura, simbolul a devenit un lucru mai viu şi l-am luat în consideraţie cu respect, descoperindu-i puterea secretă: Scrierile Maestrului Aïvanhof au fost însă cele ce mi-au permis să-l simt, să-l primesc şi să-l percep.

Apoi am început să înţeleg că el putea să se comporte ca un element de terapeutică prin folosirea reprezentării metaforice mentale: odată cu imaginea pot apărea o suită de senzaţii corporale, de emoţii afective, eliberate din străfundurile amintirilor noastre şi din noi înşine.

Această eliberare de imagini şi de emoţii ascunse, degajează energii astfel mobilizate, devenind o terapie.

Apoi am descoperit că terapeutul putea manipula aceste imagini. Aici este vorba de o artă, o meserie. Pe măsură ce imaginile apar, terapeutul trebuie să constituie un parapet. Jacques Donnars explica odată că tânăr debutant fiind, a asistat la scena următoare. Sub o stare prealabilă de relaxare, în stare de reprezentare figurativă mentală, pacientul descrie o scenă în care se apropie de o prăpastie, spune că va cădea, terapeutul uită să-l avertizeze că-l va reţine şi pacientul intră în comă. Trebuie dus la spital. Va ieşi din comă câteva zile mai târziu, în mod spontan. A trăit accidentul...

Îmi amintesc că am vindecat prin imagine mentală un bărbat suferind de impotenţă primară, a cărei gravitate este cunoscută. Îndrăgostit de o tânără femeie cu care dorea să se căsătorească, acest lucru presupunea vindecarea sa. Astfel, mi-a fost încredinţat mie. Aducându-l în stare de relaxare, apoi

în stare regresivă, adică la întoarcerea înapoi în timp, lăsam să-şi desfăşoare imaginile în mod spontan, în timp ce eu număram anii mergând înapoi. Când am ajuns la cinci ani (începusem să disper, căci nici o imagine nu mi se păruse interesantă pentru a fi utilizată terapeutic,) s-a văzut cățărat pe un gard. Soldaţii germani intrau în satul lui şi totodată sirena începuse să urle: se anunţau bombardamente. Şi deşi trupele îl interesau (aceşti soldaţi de plumb care existau cu adevărat) şi-a dat seama că în acelaşi timp se petrecea ceva foarte grav, înspăimântător.

Am tresărit la cuvântul sirenă, bineînţeles, în timp de război - semnal de bombardament, dar poate fi şi micuţa sirenă din poveştile lui Andersen, adică feminitatea, a cărei imagine seducătoare se suprapune deodată dramei.

Iată virilitatea soldaţilor şi simbolul seducţiei reunite într-o dramă. Atunci, i-am cerut să-şi închipuie malul mării, să se plimbe, am făcut să se scurgă anii, l-am făcut să crească în vârstă. Ajuns la anii potriviţi, i-am sugerat apariţia unei sirene frumoase, ieşind din valuri, învăluită într-o mantie. Se apropia de el, era aşa frumoasă, că se îndrăgostea de el etc.

Nu l-am revăzut după această şedinţă, dar am primit o invitaţie la căsătorie şi am primit veşti despre naşterea unui copil.

Această desfăşurare mentală imaginară îl vindecase.

Scosesem materia "de sub vrajă".

Doar mai târziu simbolica, nu cea a imaginilor, ci cea a cifrelor, mi s-a părut însufleţitoare. A venit la mine o tânără cu anorexie mentală. Examinată şi tratată urmând principiile de bază, a m investigat la sfârşitul şedinţei creierul drept şi cel stâng, cerându-i să numere. Ea l-a omis pe 15. Reia de două ori, de trei ori, îl omite mereu pe 15. Numărând în ordine descrescătoare, îl omite iar pe 15. Îi atrag atenţia. "Nu pot spune cifra aceasta", îmi răspunde ea.

Mi se pare potrivit s-o cufund în reprezentarea mentală ca să cunosc cauza acestei omisiuni şi îi cer simplu să vizualizeze cifra 15 şi s-o descrie.

"Îl văd pe Unu în faţa lui Cinci care se înfruntă". Între timp, testez energiile şi corectez...

"Îl văd pe Unu care aruncă o săgeată în Cinci, şi el face la fel... ceva se rotunjeşte, se înfăşoară, s-au întâlnit şi formează un fel de şarpe".

La această fată, blocajul la cifra 15 mă pusese deja în gardă, căci mă gândisem la şimbolul din tarot, în care cifra 15 reprezintă sexualitatea, simbolizată de diavol.

Atunci o întreb: "Cum se desfăşoară viaţa ta sexuală?"

- Fac ce vreau, cu cine vreau, când vreau, unde vreau, şi nu spun nimănui nimic". Era teritoriul ei ascuns. Şi simbolul din tarot corespundea exact şi ca cifră şi ca imagine simbolicii pe care o ascundea de ceilalţi.

Examenul formulei astrale ne explică toate aceste probleme, întrebările şi dificultăţile ei pe planul echilibrului sexual.

Depresiune, anorexie, nelinişte, s-au ameliorat după această şedinţă.

Atunci, explorez mai atent simbolismul cifrei 15.

O altă tânără care vine la mine pentru o stare depresivă, se delateralizează pronunţând cifra 15. O chestionez discret, pentru că nu are decât paisprezece ani. "Sunt la ciclu, dar nu vroiam să vă spun, mă temeam să nu anulaţi consultaţia".

Invers, o lateralitate defectuoasă poate reintra în ordine la enunţarea unei cifre. La o altă femeie, lateralitatea, complet modificată se reorganizează la cifra 18, simbol al Lunii în tarot, adică al femeii, al mamei. O chestionez despre mama sa. A pierdut-o când era foarte tânără, ea i-a lipsit, şi-o aminteşte cu tandreţe, cu emoţie, şi e convinsă că "mama ei o ajută din lumea de dincolo".

O doamnă de patruzeci de ani, operată deja de sciatică, continuă să sufere. I se propune o a doua operaţie, ea ezită, prima operaţie nu a dat nici un rezultat...

Accept să încerc la această doamnă care mă imploră. Dar îi cer să stea în repaus. Prea ades recuperează pacienţii un capital energetic, pe care-l risipesc imediat, utilizându-l în scopuri mărunte, în loc să lase ciclul energetic să se relanseze corect.

Mi-a spus că după prima şedinţă a recuperat cam 40%. Accept s-o revăd.

Repunerea în ordine a lateralităţii este esenţială în acest gen de dureri. Îi cer să numere. Ea îl "sare" pe 18. Reîncepe din 2 în doi, din 3 în 3, în ordine crescătoare şi apoi descrescătoare. Îl omite pe 18. În tarot, 18 reprezintă funcţia maternităţii... O întreb pe această temă... Cu un aer contrariat al unui copil care nu a ascultat, mărturiseşte: "Am o pisică, e copilul meu, e bolnavă şi mi-am petrecut noaptea veghind-o, îngrijind-o..."

Da, totul este programat la nivelul etajului superior, în cifre, în imagini, într-un cuvânt, în simboluri.

Toate acestea mă uimesc... Astfel, în lume domneşte ordinea. Totul este organizat, sincronizat. Valoarea tarotului mă impresionează. El este rezumatul inconştientului lumii, al arhetipurilor ei. Şi corpul nostru, fără ştirea noastră, ştie să folosească spontan aceste informaţii care scapă conştientului nostru. Atunci studiez cifrele cărţilor de tarot şi simbolistica lor pe măsură ce apar.

Şi descopăr analogii impresionante între cifra care "vorbeşte" şi preocuparea esenţială a persoanei tratate.

Astfel, se prezintă o femeie epuizată de oboseală, şi care este o organizatoare de călătorii. Iese cifra 4 care simbolizează materia, verbul a realiza.

Apare un bărbat care tocmai şi-a pierdut situaţia. Iese cifra 16, adică Turnul Trăsnit sau Casa Domnului.

M-am întrebat asupra cifrei corespunzătoare Nebunului. Unii cred că ar fi zero, alţii misteriosul 22. Apare de mai multe ori cifra 22 la indivizi dezorganizaţi atât în viaţa lor cât şi în energia lor. La un tânăr adus de mama sa, căci face lungi plimbări de mai multe zile, care seamănă cu atitudinea unui fugar, pare să se confirme că 22 ar fi Nebunul reprezentat cu traista pe umăr.

Trebuie să ţinem seama că semnificaţiile misterioase ale cărţilor din tarot au un sens pozitiv sau negativ pentru unul şi acelaşi număr.

Deci, cifrele au o valoare organizatorică a lumii. În literatură se întâlneşte destul de des această idee, dar printre textele găsite, îmi place cel al lui Balzac, citat de Papus în Ştiinţa numerelor, extras din *Séraphita*.

"Nu ştiţi nici unde începe numărul, nici unde se opreşte, nici unde va sfârşi. Aici îl numiţi timp; colo îl numiţi spaţiu; nimic nu există decât prin el, fără el, totul ar constitui una şi aceeaşi substanţă, căci doar el diferenţiază şi conferă atribute. Numărul este pentru mintea voastră ceea ce este pentru materie - un agent indescifrabil: este o fiinţă? este un suflu venit de la Dumnezeu pentru a organiza universul material unde nimic nu-şi capătă forma decât prin Divizibilitate, care este un efect al numărului? Cele mai mici ca şi cele mai imense creaţii nu se disting între ele prin cantitatea lor, prin calităţile lor, prin dimensiunile lor, prin forţele lor, toate - atribute născute de număr? Infinitul numerelor este un fapt dovedit pentru mintea voastră, căreia nu poţi să-i dai dovezi materiale.

Dumnezeu este un număr înzestrat cu mişcare, care se simte şi nu se arată. Dumnezeu este o unitate minunată care nu are nimic comun cu creaţiile sale, dar pe care le zămisleşte. Creaţia nu este ea oare situată între infinitul substanţelor neorganizate şi infinitul sferelor divine, aşa cum unitatea se găseşte între infinitul fracţiunilor pe care de puţin timp le numiţi zecimale? Ce-ar fi dacă aş mai adăuga că mişcarea şi numărul sunt zămislite de către cuvânt?

Totodată, numărul, singurul lucru în care au crezut aşa-zişii voştri atei, organizează creaţiile fizice: de asemeni aritmetica, folosirea numărului, organizează lumea morală".

Atunci am descoperit rolul organizator al numerelor, fenomen evident pentru gândire şi care dovedeşte totodată existenţa lumii invizibile, a capacităţii organizatorice pe care o deţine. Acest acord vibrator între forme, gândire, acţiune şi cuvânt mă uimeşte de încântare. De ce nu am descoperit acest lucru mai devreme? De ce nu se învaţă acest lucru la şcoală?

Cu toate acestea, Kabbala explică şi ea mistica numerelor, simbolismul corpului se exprimă prin semnele zodiacului, există o arhitectură sacră, grafologia se serveşte de corespondenţe simbolice, chiromanţia de asemeni.

Şi-mi amintesc atunci că Tony Agpaoa îşi folosea uneori degetele în cursul unui examen, dar chiar şi al unui tratament. Însă nu orice deget. Poate făcea apel la energia specifică fiecărui deget. Ca să aflu, examinez un timp pacientul cu diferitele degete ale mâinii şi observ că ele nu dau acelaşi răspuns.

O carte despre chiromanţie îmi arată că la baza fiecărui deget se află un munte care poartă numele unei planete diferite. Atunci îmi imaginez că degetele corespunzătoare poartă acest fel de energie şi un timp, cu ajutorul degetelor, încerc să diagnostichez planeta conflictuală sau planetele conflictuale în cauză din formula astrologică. Controlul îmi arată că am raţionat corect folosindu-mă de aceste repere. Nu ştiu dacă este vorba de o convenţie mentală care foloseşte organizarea simbolică a lumii, sau de un alt proces, dar... funcţionează! Şi am înţeles sensul gesturilor lui Agpaoa.

Ştiam că nu trebuie să-i cer explicaţii, că eu trebuia să mă ghidez după intuiţie ca să ghicesc sensul gesturilor sale. Atitudine greu de acceptat în sfera învăţământului realist...

Acţiunea operaţională a simbolului devine şi mai evidentă într-o zi când mă aflu în faţa unui bolnav care vine însoţit de medicul său, complet descumpănit în faţa pacientului său. Acesta prezintă un ansamblu de semne îngrijorătoare, sufocări, pierderea glasului, care-i compromit cariera. Este inspector, iar în momentul în care trebuie să vorbească, se pierde, îşi pierde vocea, se asfixiază etc, nici un tratament nu are efect asupra acestor simptome.

Fac o regularizare de bază, apoi vreau să aplic regularizarea celor două jumătăţi ale creierului. Îi cer să numere. Îl "sare" pe 30. Numărând înainte, înapoi, din 2 în 2, din 3 în 3, îl omite pe 30...

Îi spun acest lucru. Răspunde ca şi tânăra fată, că ştie acest lucru, dar nu-l poate rosti. Apoi, lăsând deoparte reprezentarea mentală, îl oblig să rostească acest număr. Se albăstreşte, se asfixiază, se sufocă, i se strânge

gâtul, îşi pierde vocea şi îmi face semn că aşa se desfăşoară crizele sale. Spectacolul este impresionant. Am unele dificultăţi în examinare, totuşi observ că toată munca depusă s-a "destrămat". Corectez, în grabă, simptomele. Totul reintră în ordine. În timp ce acţionez cu acele, mă întreb care este semnificaţia cifrei 30 şi observ că Jupiter, adică reuşita, orgoliul, corespund, în semnele tainice, acestui număr.

Atunci, întrebându-l dacă nu a fost rănit în amorul propriu exact înainte de apariţia acestor crize, mă minunez să-l aud povestindu-mi că exact aşa i s-a întâmplat. Din motive foarte personale, soţia sa a provocat un scandal în faţa tuturor colegilor lui şi imaginea lui importantă este întinată. El explică cum toată viaţa lui a fost condusă de ideea de a reprezenta o personalitate necontestată şi că, deodată, totul s-a prăbuşit; nu mai are stimă pentru propria persoană. În fond , el nu mai ştie cine este.

Această "materializare" a simbolului, atât de netă, atât de sinceră, arată mai mult decât orice observare sau lungă prezentare, puterea operaţională a simbolului. Popoarele zise primitive o ştiu mai bine decât noi şi o folosesc în terapeutică.

Cum a putut enunţarea acestui număr pe care nu vroia sau mai degrabă nu putea să-l pronunţe să declanşeze atât de brutal această criză?

Poate pentru că nu am trecut ca de obicei prin intermediul imaginii; care vehiculează energia în mod mai subtil decât cuvântul. Se spune că lumea a fost creată prin cuvânt. Cuvântul a creat instantaneu tulburările şi a reprodus maladia.

Prezenţa mea serveşte oare ca revelator, prin "branşarea" bolnavului la această lume simbolică, prin intermediul mediumităţii mele?

Se poate atinge în acest mod un izvor al puterilor?

Astfel, toate rapoartele între vizibil şi invizibil par a fi programate. Dar, uneori, are loc un fel de pană de circuit, codificarea şi decodificarea nu se mai produc. Şi observaţia următoare o dovedeşte.

Vine să mă vadă o tânără, la două luni după o cezariană. Se plânge de tulburări destul de vagi. "E curios, încă mai aveţi masca de sarcină foarte evidentă", am spus.

Ea mărturiseşte: "Nu aş fi îndrăznit să vă spun nici dumneavoastră, şi nici nimănui altcuiva, căci ar spune că mi-am pierdut minţile, dar încă mă mai simt însărcinată. Şi totuşi, nu sunt. Dimineaţa când mă scol, mă simt însărcinată şi oglinda mi-o confirmă".

La examinare, energiile sunt aşezate "ca şi cum" ar fi însărcinată. După corectare, toate aceste senzaţii se modifică. "Acum nu mai sunt însărcinată",

spune ea.

Ce s-a întâmplat? Este posibil ca "deprogramarea" să nu fi avut loc. La nivelul corpului energetic totul părea să mi-o dovedească, deşi copilul părăsise corpul fizic. Dar prin cezariană. Nu este exclus ca efectul anesteziei să fi împiedicat deprogramarea sarcinii pe corpul energetic. Mai e posibil să fi fost cazul unor fenomene depinzând de fractura corpurilor. Corpul fizic îşi trăieşte realitatea sa, întregul sau doar o parte a corpului energetic - o trăieşte pe a sa.

Am văzut producându-se şi fenomenul invers: existenţa copilului era programată şi pe ureche şi psihic, dar femeia era sterilă. O doamnă vine să mă consulte pentru sterilitate. La examinare, totul pare să indice că este însărcinată (examen energetic). Dar tocmai i s-a terminat ciclul. Examinez mai atent. Nu sunt tulburări de lateralitate. După teoria lui Paul Nogier, ar fi programat un băiat. Îi mărturisesc mirarea mea şi o întreb dacă se gândeşte mult la acest copil: "Da, de zece ani totul este pregătit pentru a-l primi, are chiar şi un nume, pentru că e băiat".

Aici, materializarea informaţiilor nu a avut loc, pe când în cazul precedent nu avusese loc dezinformarea.

Pe harta astrală se găsesc perturbaţii energetice şi o repartiţie a planetelor care explică aceste fenomene.

Simbolistica poate îmbrăca şi alte forme.

Totul se petrece în aceste cazuri ca şi cum subiectul ar face o incursiune în lumea invizibilă ca să trăiască acolo simbolurile. Cel de-al doilea corp al nostru preia schimbul şi se substituie corpului fizic. În acelaşi moment, nu mai apar datele lumii obişnuite, ci apar datele celei de a doua lumi, deci sub formă de simbol.

Poate să se manifeste funcţia vizuală a celui de-al doilea corp, sau cea auditivă. Simbolistica în cauză poate fi regăsită în formula astrală.

Se prezintă o stewardesă care are halucinaţii vizuale şi stări de nelinişte. Vede, în faţa ei, limbi de foc ce înaintează, avioane care explodează etc... Îl vede pe soţul ei... fără cap, dar a refuzat să se ducă la un psihiatru sau la un medic. Se teme de efectul medicamentelor indicate ca tratament, de azilul psihiatric şi de pierderea situaţiei. La examen, tot corpul ei energetic este îndepărtat de corpul fizic, dar diferitele categorii de energie sunt prezente la nivelul ochilor. Şi cele două corpuri se leagă la nivelul ochilor. Formula astrologică indică o constituţie mediumică. Datorită ei, are acces la cealaltă lume, la simboluri.

Harta astrală este foarte instructivă: în afară de Neptun care se află în

vârful ascendentului, planetele din casa VI corespund simbolisticii halucinațiilor: Săgeata de foc este Soarele în conjuncție cu Marte: avionul în foc corespunde careului Mercur-Uranus: capul tăiat este Venus în conjuncție cu Marte, cu careul lui Uranus și în Berbec. Planetele care traversează atunci în Balanță actualizează toate aceste aspecte. Casa Berbecului, care corespunde capului, primește un maxim de aspecte în acest moment precis, ea făcând în sânul lumii subtile, în acest sector, o incursiune privilegiată și localizată. Astfel ea vede corpul sotului ei în mod "obișnuit", mai puțin capul care se află în "ne-obișnuit". Prin constituția sa de medium, ea vede simbolica energiilor sale care se află reunite în acest loc "privilegiat" din această perioadă a vieții sale. O manipulare a energiilor sale duce la suprimarea fenomenelor, repartizând energiile care-și regăsesc localizarea inițială, "realipind" acest corp de medium la corpul fizic.

Mă consultă o tânără care afirmă că nu mai poate trăi... Tulburările ei sunt vechi, cam de cincisprezece ani și se agravează. Totul a început în momentul unui șoc emoțional. Mama ei fusese operată la sân. I se spusese că este vorba de o tumoră benignă, dar o infirmieră i-a spus că în realitate e un cancer. Această dublă informație va produce o adevărată "bilocație" a persoanei. Este vorba de o femeie "bine crescută", care respectă principiile și care efectuează o muncă spirituală. De atunci i se pare că este alcătuită din două persoane, cea veche și cea nouă, care desfășoară o gândire diferită, revendicativă, ordinară, agresivă. Și fiecare gând sau acțiune a sa este dublată de antiteză.

Diversele tratamente nu o ajută. A încercat meditația, dar lucrurile s-au agravat.

În casa a VI-a, în Leu, se găsește un grup de șase planete, dintre care Soarele, simbol al Eu-lui ideal, care este pus în valoare găsindu-se în Leu, dar agresat de Pluton-Lună, care simbolizează moartea mamei și care este însoțit de Jupiter, de Venus, de Mercur, de Luna neagră și Capul de Dragon, totul în careul lui Marte în Taur. Un aspect Lună-Neptun induce o componentă mediumică.

Probabil conjuncția Pluton-Soare induce distrugerea Eu-lui.

Mai spune că simte în mijlocul frunții, între cei doi ochi, senzații electrice. Într-adevăr; se află acolo o aglomerare de energie, dar descopăr și un corp energetic la distanță de corpul fizic, ancorat exact la nivelul celui de-al treilea ochi. Studiul lateralității arată punerea în valoare a cifrei 16, Turnul Trăsnit.

Tratamentul constă, desigur, într-o regularizare de energie care trebuie repetată, dată fiind gravitatea situației. Dar și refacerea fizică prin gimnastică

și suprimarea pentru un timp a meditației.

Ne putem întreba de ce toate aceste fenomene nu sunt mai cunoscute*. René Alleau, în cartea sa Știința simbolurilor, răspunde cu eleganță.

"Cartea ferecată a universului nu se lasă citită cu voce tare. Natura fuge de violarea evidenței: ea nu și-a încredințat misterele decât prin murmure și în penumbră. Peisajele sale își dezvăluie profunzimea doar în zori și la crepuscul, învăluită în aburi și ceață. A ști nu înseamnă a cunoaște, este posibilitatea de *a savura ceea ce se întrevede la jumătate de drum*. Realitatea nu cere ca noi s-o reducem la limitele gândirii noastre: ea ne invită mai degrabă să ne contopim în absența limitelor sale. Astfel, vorbirea învăluită în simbol ne poate feri de cea mai mare eroare: aceea de a descoperi un *sens definitiv și ultim al lucrurilor* și al ființelor. Căci nimeni nu se înșală mai mult, decât cel ce cunoaște toate răspunsurile, dacă nu cumva poate cel ce cunoaște numai unul singur".

Toate acestea pot să ne conducă spre înțelegerea riscurilor clarviziunii.

Simbolul perceput în invizibil de către medium poate rezulta dintr-o interferență între simbolica celui consultat și cea a consultantului care pierde astfel din puritatea sa.

Înainte de a-i acorda o semnificație, e nevoie să fie interpretat în funcție de lumea materială înconjurătoare. Dar corespondențele sunt multiple aici, jos, pentru unul și același simbol venit de sus.

În fine, chiar dacă cel care indică și căruia i se indică s-ar găsi potențial în corespondență, programarea invizibilului poate să nu fie transmisă în vizibil. Există o ruptură de informație-energie între invizibil și vizibil într-un punct al Cosmosului. Se înțelege pericolul unei atitudini pasive și prea încrezătoare în fața clarviziunii.

* Este interesant de citit *Cheia: Venerabilul Aryadeva*, Martine și Henri Normand, ed. Padma, Chiron Diffusion.

17

Sindromul lui Neptun

Sindromul lui Neptun poate fi definit din punct de vedere astrologic de un aspect între ascendent şi Neptun, sau chiar între Soare şi Neptun. Dar calitatea imaginarului va fi determinată de legăturile întreţesute cu Luna.

Clinic, este definit de percepţia "unui al doilea corp" bine dezvoltat, intermediar între corpul fizic şi infinit... care conferă intuiţia, imaginaţia, percepţiile suprasensibile. Acest dublu care ne însoţeşte posedă în lumea subtilă aceleaşi caracteristici ca şi corpul fizic: se poate mişca, poate simţi, auzi, în cele mai bune cazuri să se exprime în diverse feluri. Neidentificat, îmbracă aspectul unui inconştient predominant, neintegrat conştientului şi purtător a nenumărate necunoscute. Această "umbră" ia atunci cele mai diferite forme pe care populaţiile primitive le identifică cu puteri diverse.

Într-o colectivitate, aceste "umbre" pot să se aglutineze, să devină un fel de suflet colectiv, care transformă mentalitatea fiecăruia şi devine o forţă considerabilă, alcătuită din totalitatea părţilor constitutive, şi cu toate acestea diferită. Gustav Thibon, autorul cărţii *Psihologia mulţimilor*, a evocat încă demult acest fapt. La *feeling*, aceşti Neptunieni au un corp energetic care nu se mai termină... Se găsesc într-o relaţie privilegiată cu electromagnetismul mediului înconjurător.

Dar suplu, subtil, infinit, acest corp se deprinde uşor de corpul fizic; firul de argint este de o mare elasticitate, iar subiectul trece uşor, prea uşor, din lumea obişnuită în cea neobişnuită. Aceasta conduce la pierderi neaşteptate de energie, la senzaţia de "dezmembrare", mai ales sub efectul pătrarelor Lunii.

Poate să constituie un dar sau o calamitate. Aici, mai mult ca în alte situaţii, în calitatea trăirii intervine noţiunea de nivel de evoluţie. Acest dublu poate fi trăit ca o forţă exterioară căreia îi eşti supus, iar magia foloseşte

această forţă. Integrată conştientului şi asimilată de către corpul fizic, poate deveni o forţă considerabilă.

Este interesant de văzut pe harta cerului punerea în valoare a lui Neptun şi de auzit apoi cum se exprimă şi cum trăieşte persoana în cauză. În cazurile mai simple şi cele mai elementare, poate fi înclinare spre dezordine. Poate fi o înclinaţie spre droguri... folosite în diverse feluri. Colegii mei anestezişti care folosesc droguri şi-şi cufundă pacienţii în somn, posedă în grade diferite acest aspect neptunian, care este însoţit de o deschidere a spiritului şi de sensibilitate, de o intuiţie necesară în meseria noastră. Dar poate să se desfăşoare în situaţia drogurilor consumate: alcool, halucinogene. Mai există folosirea drogurilor psihiatrice, dificultatea pe care o au unii indivizi de a trăi cu un punct de referinţă stabil ce-i duce adesea către experienţe cu aspect delirant.

Bine trăită, această stare poarte constitui calea cuceririi percepţiilor suprasensibile, a premoniţiilor, a vieţii spirituale.

Prost trăită, poate deschide calea tuturor iluziilor şi halucinaţiilor... Problema este găsirea liniei de plutire, înţelegând prin aceasta linia de demarcaţie între lumea obişnuită şi lumea neobişnuită. Sunt perfect conştientă de munca efectuată în contact cu Tony Agpaoa. El m-a învăţat să trec de la o lume la alta în mod conştient şi în momentul decis. Am convingerea că munca cea mai de încredere este cea legată de feeling, adică de percepţiile subtile supratactile, căci în acest caz persistă contactul cu realitatea şi există posibilitatea de control a informaţiilor prin diferite alte surse.

Am avut ocazia de a îngriji o familie unde tatăl şi fiica prezentau similitudini de aspecte neptuniene. Ei pot fi prezentaţi ca două modele ale unei evoluţii diferite, pornind de la sindromul lui Neptun. Pe tată îl întâlnesc prin prieteni comuni şi o convinge pe soţia sa, care suferă de dureri rezistente la diverse terapii, să vină să mă vadă. O eliberez de durere. Puţin după aceea vine şi el să se trateze, şi-mi mărturiseşte lipsa lui de încredere, ca şi disperarea sa: bea! Ajutorul meu este atât de evident, încât după aceea o aduce pe una din fiicele sale. O neînţelegere i-a despărţit câteva luni şi este îndurerat. Nu doreşte decât binele copiilor săi, dar ele şi-au pus în gând să intre într-o sectă...

O văd atunci pe tânăra fată care îmi expune povestea.

Împreună cu sora ei, au simţit dorinţa de a face o cercetare spirituală şi de a revizui acea condiţionare pe care o suferiseră sub efectul societăţii materialiste de consum. Ele s-au adresat Fraternităţii albe universale condusă de Maestrul Michaël Aïvanhof, ale cărui scrieri le-am evocat. Tatăl, ascultând

unele informaţii, sau mai degrabă victima unei dezinformări*, crede că este vorba de o sectă malefică şi după discuţii furtunoase, fetele au ales. Părăsind casa - vârsta le permite această alegere - ele au lucrat asupra propriei persoane aşa cum au crezut de cuviinţă.

Dar apare o problemă neaşteptată. Am ajutat-o pe mama ei, îmi spune fata, îl ajut pe tatăl ei pentru care sunt un sprijin cert, dar... ea vrea să citească acea carte, *Medic de trei corpuri*, iar acolo eu vorbesc despre Maestru în termeni elogioşi, astfel că familia inventează o mie de motive ca să nu-i parvină cartea! Dacă ar citi-o n-ar mai veni la mine. Desigur, nu pot face ceea ce-mi cere tatăl: s-o conving să părăsească Fraternitatea. Aceasta cu atât mai puţin, cu cât hărţile comparate ale cerului indică o mediumitate identică. Este rău trăită de tatăl care bea şi bine trăită de către fata care urmează calea lucrului asupra propriei persoane. Voi încerca deci să explic tatălui punctul meu de vedere. Dar de această dată îl dezamăgesc foarte tare!

Iată şi povestea unei tinere fete pentru care acest corp mediumic constituie o problemă. Trăieşte mai mult în acest corp decât în cel fizic: se mai adaugă şi tulburări de lateralitate, deci o dificultate de şcolaritate.

La examen, corpul energetic se află la un metru de ea. Examenul lateralităţii indică un haos. Suferă deci de o asociere a două perturbări distincte pentru terapeutică, dar adeseori asociate în viaţă. În acest moment ea îmi descrie simptome vagi. O simt lipsită de referinţe către normalitate. Harta astrală indică o mediumitate care nu este rău acceptată. Rezultatele vor fi deci rapide.

La finele primului tratament, este capabilă să se analizeze destul de corect pentru cei şaisprezece ani ai săi. Ridicându-se de pe masa de examinare, ea se simte "diferită", văzând totul mai distinct şi în culori mai frumoase, într-o perspectivă mai extinsă totodată!

Dar cu prilejul celei de-a doua consultaţii de control, două luni mai târziu, mărturia ei este şi mai interesantă: "Plecând de la dumneavoastră, relaţiile cu lumea s-au schimbat. Membrele mele păreau că s-au mărit, distanţele se conturau, tabloul de bord se îndepărta de mine, câtă vreme înainte aveam senzaţia că mă găsesc în el. Obiectele au căpătat relief". Neliniştea scăzuse.

* Am putut citi într-o revistă pentru femei reportajul unei jurnaliste (care pretinde că a făcut o anchetă serioasă) spunând că Fraternitatea era o sectă, desigur, de temut şi semnala că Maestrul lua masa pe o estradă cu un microfon în faţa gurii, pentru ca masticaţia lui să poată fi auzită. Dar microfonul este efectiv prezent, însă el foloseşte înainte şi după mese, pentru a transmite conferinţa Maestrului. Să-i deplângem pe aceşti bieţi jurnalişti şi pe bieţii lor cititori!

Regăsise gustul lecturii şi ortografia i se ameliorase.

Această schimbare de raport între obiecte şi sine, între ceilalţi şi sine este frecventă după tratamentul unui medium. Este motivul pentru care nu analizez situaţia psihologică în decursul primei consultaţii, căci ea se va modifica spontan. Aceasta îi decepţionează uneori pe cei cărora le place să se descrie. Descărcarea verbală a problemelor asupra terapeutului care devine "pubelă" este inutilă. Este suficientă doar o schiţare rapidă a situaţiei care se luminează în acelaşi timp cu reorganizarea lateralităţii şi aşezarea energiilor. Una şi aceeaşi problemă poate fi văzută diferit, în funcţie de unghiul din care este privită.

Iată descrierea realizată de un pacient talentat în arta scrisului, dar perturbat în cunoaşterea de sine şi în raporturile pe care le are cu obiectele: "Noaptea de spaimă are ca punct de plecare apariţia prin surprindere a obiectelor. Obiectele se impun cu o realitate crescută. Cine nu a văzut o cratiţă marinărească fixându-te cu intensitate, nu poate înţelege acest fenomen".

"A priori, nu este neplăcut pentru cei care, ca şi mine, se plâng că sunt distraţi şi că au cu obiectele relaţii distante, acest plus de realitate pe care-l dobândesc dintr-o dată ar fi mai degrabă pozitiv".

"Dar iată, este vorba de o realitate subiectivă totală... altfel spus, realitatea părăseşte terenul".

Este uşor de relevat ceea ce o diferenţiază pe precedenta fată de acest băiat: ea se simţea în obiecte. Aici obiectele sunt active, vin spre el, au o forţă. (luna în XII în Taur în pătrarul conjuncţiei Saturn-Marte).

Mediumitatea poate fi şi mai puternică atunci când Neptun se găseşte nu numai în conjuncţie cu Ascendentul, dar când i se aduce o energie mai materială prin prezenţa unei planete grele, ca Saturn tranzitând Ascendentul şi Neptun, pot apărea desfăşurări importante de energie.

O tânără femeie de treizeci de ani, educatoare, se găsea într-o profundă stare depresivă (explicată de tranzitul lui Saturn în XII), când, deodată, s-a instalat o perioadă care a durat opt zile, pe parcursul cărora s-au produs evenimente neliniştitoare. S-a simţit cuprinsă deodată de o forţă uimitoare şi stranie: era deajuns să formuleze intenţia de a deplasa o haină, pentru ca haina să se deplaseze la o simplă întindere a mâinii, fără a o atinge: aceasta se putea realiza la o distanţă de mai mulţi metri. Îndreptând mâna spre perne, ele se umflau singure. Ea oprea picup-ul, aprindea un bec de la distanţă, transmitea cu uşurinţă gândurile. "Cred că aş fi putut ucide pe cineva fără să-l ating, cu energia pe care o aveam: era înspăimântător. Dacă mă

plimbam la țară, frunzele scârțâiau la simpla mea apropiere".

"La finele acestei perioade teribile, în mod brutal, am redevenit normală, vindecată de depresiune, fără să știu de ce!"

Aici se regăsesc trei feluri de mediumitate evoluate din pasivitate: "Sunt în tabloul de bord", către intenționalitate: "Cine nu a văzut o cratiță marinărească, fixându-te intens...", în final, spre acțiune: subiectul este în posesia conștientă a corpului său energetic, care este cu adevărat investit cu o putere operațională. Cu toate că nu am putut obține data exactă a perioadei de opt zile în care s-au produs fenomenele, căci tânăra fată ca și familia au tăinuit această perioadă, sperând s-o uite, se pare că un tranzit al lui Saturn și Uranus avea loc în Ascendent în acel moment. Ceea ce explică puterea energetică desfășurată. Această tânără fată a venit să mă vadă, căci i se părea că începe o nouă depresiune, pe care voia să o oprească imediat din evoluție, ca să nu se mai repete cele arătate.

Un prieten al meu (al cărui Soare este în casa XII în conjuncție cu Ascendentul și careul lui Neptun) a avut fenomene de același gen. Prezența unei conjuncții Marte-Uranus în conjuncție amplă cu Soarele, poate aduce și aici explicația, fenomenele apărând în momentul în care Saturn tranzita aceste planete. Dar faptul că există un careu al lui Neptun, nu i-a permis să manevreze după voie, fapt petrecut cu tânăra educatoare, energia manevrându-se în afara voinței sale.

În acea perioadă s-au produs fapte ciudate în jurul lui: căderi de pietre în camera sa, în timp ce ferestrele erau închise, deplasări spontane ale obiectelor. S-a întrebat dacă nu a înnebunit într-o seară când, la niște prieteni, atingând un pește metalic decorativ, acesta i-a spus: "la-mă, vor să mă arunce". In acel moment, stăpâna casei îi spune: "Dacă îți place, poți să iei acest pește, nu vreau să-l mai țin aici".

El locuia într-o casă de cultură și s-a trezit într-o noapte auzind o voce de femeie care cerea ajutor (trigon Pluton-Lună, sextil Neptun). Întorcându-se în camera sa după ce cercetase lucrurile încercând să-i vină în ajutor acelei femei care rămânea invizibilă, scaunele din hol l-au urmat... Dimineața, femeia de serviciu l-a trezit bnătând la ușă și întrebându-l: "De ce ați adunat toate scaunele acestea la ușa dumneavoastră?"

Tranzitul lui Saturn se încheia atunci când îl tratam. În paralel a lucrat asupra propriei persoane, iar această mediumitate a devenit clarviziune.

Vedem cum lumea neobișnuită se poate amesteca cu cea obișnuită și cum se poate exprima simbolismul unei teme. Dificultatea constă în a ști să desprinzi ce ține de lumea materială de ceea ce ține de lumea subtilă, unde

sălășluiesc energii nebănuite. În funcție de un anumit număr de elemente ținând de calitatea corpului electromagnetic, dar mai ales de dezvoltarea persoanei (calificativul de a fi evoluat nu mai este o expresie golită de conținut, ci o realitate), individul este însfăcat de către aceste forțe sau le dirijează. Le poate dirija fără voia sa, în momente de spaimă, cum a procedat prietenul meu, dar le poate dirija și în mod conștient, tot în momente de spaimă, cum a făcut tânăra educatoare, le poate conduce conștient și într-un scop terapeutic, cum a procedat Agpaoa.

Iată explicația fenomenului "poltergöest" pe care parapsihologia materialistă și scientistă nu-l explică, precum și cea a fenomenelor de telekinezie. Stăpânirea perfectă a acestui corp și a puterii sale energetice explică și călătoria numită "astrală" și fenomenele declanșate voluntar de Agpaoa, dominându-și energiile corpului său subtil.

În fapt, culpabilizarea de către religie a tuturor acestor fenomene pe care i le atribuie diavolului, a provocat o spaimă în fața acestor manifestări naturale. Faptul de a include în inconștient un anume număr de imagini active numite impulsuri și mai știu eu ce, au împiedicat dezvăluirea, înfățișarea realității simple. Fizicienii moderni de înaltă clasă o știu prea bine.

În legătură cu aceasta, într-o zi m-am găsit într-o situație ciudată. Mi-a telefonat o măicuță din partea unei foarte bune prietene care practică o medicină foarte avansată, cerându-mi o întrevedere. Mirată că ea nu tratează acest caz care îmi este prezentat drept dificil, accept.

Intră la mine trei călugărițe în costum tradițional. Mi se explică cum maica superioară a scăpat trenul și nu a putut veni și ea. Toată comunitatea este bolnavă, nu numai cea pariziană, dar și cea din provincie. E de ajuns ca o măcicuță din provincie să vină la Paris, să aibă loc un schimb de strângeri de mână, că noua venită este atinsă de aceleași tulburări pe care le va transmite surorilor la întoarcerea în comunitatea sa! Și unele și celelalte au fost îngrijite în diverse feluri, clasice sau homeopatice, dar fără succes. Microbii sau virușii incriminați au rămas victorioși și atunci au început să facă explorări pe teren, dar în zadar.

Aceste maici aparținând unui ordin meditativ, pun diagnosticul imediat, în cabinetul meu! Situația mea este dificilă. Au citit ele cartea mea? Răspunsul este clar: "Nu".

Maica superioară lipsește. Nu le voi apărea oare ca un personaj malefic, dacă le voi explica punctul meu de vedere care ține de experiența mea trăită alături de Agpaoa? Ezit. Dar încrederea lor este toală. Nicole le-a spus să

vină la mine. Nicole știe ce face și ele vor să iasă din acest "iad". Doresc să o examinez pe cea mai contaminată. Tulburările constau în febră, indispoziție, dureri vertebrale etc.

Harta sa astrală indică faptul că este un mare medium, iar examenul clinic arată un corp energetic aflat la o distanță de un metru de ea, cu constantele foarte alterate.

Îi explic teoria mea cu privire la cele Trei Corpuri, importanța celui de-al doilea corp al său și al surorilor sale care practică meditația, despre unirea corpului lor subtil care se pot aduna pentru a forma un corp subtil colectiv, care suferă în același fel și se manifestă în mod similar asupra corpului lor fizic. După corectarea energiilor, se ridică, fericită, spune ea, și-mi împărtășește impresiile ei: senzație de bine, vedere mai clară, relief mai bun, culori mai vii, senzația de a se regăsi pe sine! În sfârșit, durerile au dispărut.

Voi afla prin Nicole că am efectuat o acțiune de salvare. În urma acestei unice consultații nu numai că măicuța s-a vindecat, ci *toate comunitățile!* Aceasta prin procesul invers care provocase îmbolnăvirea comunității.

Confirmarea vindecării mi-a dat-o aceeași călugăriță care revine un an mai târziu. Unele mici semne le reamintesc pe cele precedente și prefera să prevină boala pentru a-și proteja surorile. Nu ne putem împiedica să gândim că aceste femei care meditează au o structură mediumică trăită în lumea spiritualității. Înainte de orice sunt locuitoare ale celei de-a doua lumi. Colectivitatea lor constituie un corp mediumic unic. Din păcate, ele trăiesc acest corp fără a cunoaște cu exactitate ce forță îl conduce. Astfel pot fi explicate fenomenele numite de "posedare" relatate de istorie.

În cazul de față, putem considera că pe plan medical nu este vorba de o contaminare inițială virală sau bacteriană, ci energetică - de la o călugăriță la alta. Modul în care a evoluat și a regresat procesul prin inducție, pledează pentru aceasta.

În această privință, este interesant să ne referim la gândirea lui Hahnemann care, în *Organon*, pare să evoce un astfel de fenomen: "În stare de sănătate, energia vitală, suverană, imaterială, animând partea materială a corpului uman, domnește în mod absolut.

Fără energie vitală, corpul moare și din acel moment, abandonat exclusiv forțelor lumii fizice exterioare, el se descompune și se desface în componentele sale chimice.

Când omul cade bolnav, această energie vitală imaterială (principiu al vieții) activă prin sine și prezentă peste tot în corpul său este, de la debutul bolii, singura care resimte influența dinamică a agentului morbid, ostil vieții.

Numai principiul vital, după ce a fost dezacordat, poate transmite organismului senzațiile neplăcute pe care le simte și să-l împingă la stări neobișnuite pe care le numim boli. Căci, fiind invizibilă și putând fi recunoscută numai prin efectele sale în organism, această entitate energetică nu exprimă și nu-și poate dezvălui dereglarea decât prin manifestările patologice în domeniul senzațiilor și funcțiilor, adică prin simptome morbide. Manifestări care sunt singurele accesibile simțului celui ce observă și medicului.

Acțiunea dinamică a elementelor patogene asupra omului sănătos și puterea dinamică a medicamentelor asupra principiului vital pentru a restabili sănătatea ființei umane nu sunt nimic altceva decât o CONTAMINARE ABSOLUT LIPSITĂ DE ORICE INFLUENȚĂ MATERIALĂ SAU MECANICĂ".

Se pare că în cazul călugărițelor care meditau, acest gen de fenomene s-a putut produce. Să ne amintim și de pacientul tuberculos care nu se vindeca dar la care o regularizare energetică a făcut să dispară B.K. din spută, să dispară febra, în vreme ce tratamentul clasic în mediu spitalicesc era inoperant.

Nu am intenția să neg microbii și virușii, nici patologia identificată pornind de la individualizarea lor. Dar problema poate fi tratată cu idei noi.

Realitatea materiei este de mult timp o iluzie și mulți o știu. "Unde este viața reală, adevărata viață, cu ce seamănă ea? Eram foarte mică și mi s-a spus: "Vezi această masă? Tu crezi că este o masă, că este un corp solid, din lemn: sunt doar atomi care se mișcă". Deodată am spus: "Dar atunci, dacă este așa, nimic nu e adevărat!"*

Să trecem de la subiectivism la cercetarea științifică practicată de către unii care nu poartă ochelari de cal, pentru simplul fapt că nu se tem de acest "inconștient" și că sunt inspirați. Fac aluzie la lucrările Prof. Alain Jolivet. Se știe că medicamentele homeopatice sunt preparate pornind de la diluții din ce în ce mai mari ai unei substanțe diluate și dinamizate, adică agitată, și care impregnează granule de zaharoză după ce s-a făcut diluția și dinamizarea. Această diluție este atât de importantă, încât corpul medical clasic a negat acțiunea medicamentului homeopatic, pretinzând că el nu conține substanță, deci nu poate acționa. Aceasta înseamnă necunoașterea noțiunii de corp energetic și cea de a doua lume vibratorie invizibilă, dar operațională.

Relatez pe scurt următoarea experiență a lui Alain Jolivet.

---

* Satprem, *Materialismul divin.*

Se iau două flacoane, unul conține suportul viitorului medicament homeopatic, adică globulele de zaharoză neutră, în celălalt se află soluția cu substanța terapeutică cu care vrem să impregnăm globulele. Cele două flacoane sunt din sticlă transparentă.

Vor fi puse în aceeași linie cu un proiector de diapozitive de 100 wați. În condiții obișnuite, nu se va produce nici o schimbare printre cele trei elemente prezente. Globulele de zaharoză rămân zaharoză, diluția produsului de bază este aceeași, iar proiectorul luminează tot.

Dar dacă în derularea experimentului se introduce un element nou și anume dinamizarea, adică agitarea flaconului ce conține produsul sub o iluminare puternică, atunci are loc UN TRANSFER PE CALE OPTICĂ. Globulele de zaharoză capătă o virtute terapeutică, fără a intra în contact cu diluția homeopatică! Iată deci o nouă aplicație a noțiunii de energie-informație.

Prof. Alain Jolivet răspunde prin această frumoasă experiență materialiștilor homeopatiei care îl trădează pe Hahnemann și care încă își mai pun întrebări referitoare la "principiul vital", cum face M. Jaener care în *Analele homeopatiei franceze* scrie încă din 1982: "De ce trebuie să ne imaginăm că remediile noastre acționează la nivelul unui principiu "vital" imaterial, înțelegându-se că în acest caz ar trebui să atingem în mod ideal imaterialul în dinamizările noastre".

Este cert că mișcarea constituie unul din procesele vieții.

Am semnalat deja că mișcarea vibratorie putea interveni în mod ciudat în patologia vieții de zi cu zi. Un pacient atins de sclerază în plăci, dar menținut într-o stare bună datorită unei regularizări energetice codificată în timp, simte cum își pierde forțele când se găsește în anumite ascensoare sau în tren. Ca și diluția conținută în flacon, își dispersează forțele sub efectul agitării!

Pentru Rudolf Steiner, transformarea lumii este un proces continuu de materializare, mergând de la spiritual la fizic. Ceea ce inițial ERA SPIRITUAL, TREBUIE SĂ SE TRANSFORME ÎN MATERIAL, să fie într-un fel "inclus prin vrajă" în materie. După evoluțiile necesare, el se eliberează din nou din materie pentru a scăpa de sub "vrajă", adică să redevină spiritual.

În cartea sa, Pélikan* explică viața furnicilor migratoare din America tropicală, care duc o viață nomadă. Ele prezintă, desigur, particularitatea de a fi periculoase deoarece atacă tot ce întâlnesc: insecte, animale mici și mari. Dar ele ilustrează totodată, în felul lor, cuvintele noastre legate de căutarea frontierelor, sau imbricarea între materie și non-materie... Din ce

* *Omul, plantele medicinale și ființele elementare*, ed Triades, p. 25.

sunt alcătuite cuiburile acestor furnici nomade? Nu din ace de conifere sau din pământ uscat, ci din corpuri de furnici! Când trupa, care poate număra până la 100.000 exemplare, a găsit un loc potrivit, ea se aglutinează într-un pachet compact, în interiorul căruia se găsesc cavități și culoare, regina putând astfel să depună ouă în bune condiții. Când se încheie perioada de odihnă, aglomerarea se dezmembrează și se transformă din nou într-o trupă invadatoare. Insecta își reia libertatea și se individualizează din nou. "Nu există discontinuitate în această societate, între construcția unui furnicar făcut pornind de la indivizii săi și mișcarea unui furnicar care se deplasează. Este doar o mutație inteligentă, imobilizare care are menirea de a permite reproducerea, adică o concentrare de viață și energie, apoi mișcare a energiei. "Vraja intrării" în materie pentru a împlini o menire, urmată de "vraja ieșirii". Îmi ajunsese deci o manipulare de energie-informație datorită prezenței mele vibratorii, luând ca referință lumina la care Agpaoa îmi spusese că trebuie să mă "branșez" ca să "scot de sub vrajă" o congregație religioasă.

Rolul pe care l-am jucat eu s-ar mai putea identifica cu flaconul pe care Alain Jolivet îl expune la lumină și-l agită ca să emită vibrații-informație sub efectul luminii.

Terapeutul merită în acest moment calificativul de medicineman, omul-medicină al șamanilor. Un întreg potențial este transmis și, în lumina acestei experiențe de fizică, se înțelege și mai bine importanța gândirii pozitive la care mă constrângea Agpaoa.

Lucrul îndeplinit de călugării lamaiști cu ajutorul a șapte fire de culorile curcubeului își găsește explicația. *Lucrul asupra luminii permite în anumite condiții destrămarea unui ansamblu energetic de a transmite informații, de a realiza intrarea și ieșirea din vrajă.*

Faptele precedente ne conduc la două comentarii. Primul se referă la schimbul medic - bolnav și bolnav - medic, iar al doilea urmează în complementaritate și se referă la nivelul de evoluție al unuia și al celuilalt. E sigur că pacienții cu tulburări din categoria "sindromul lui Neptun", nu sunt înțeleși de cele mai multe ori de către medicul organic. Imaginile folosite de ei pentru a descrie tulburările lor sunt considerate fantezie de către Facultate. Dar pe de altă parte, medicul versat în ocultism trebuie să se intereseze mai întâi de nivelul de cunoaștere ezoterică a pacientului, înainte de a-i vorbi pe limba lui, adică cea folosită de inițiați.

Iată un caz interesant care ilustrează această necesitate. El mai arată cât de atent trebuie să fie cu sănătatea sa medicul ce se ocupă de aceste nivele.

În aceste cazuri, lucrul în serie are consecinţe periculoase.

Într-o zi, o bolnavă necunoscută mă cheamă în ajutor. Directorul unui grup de rozicrucieni i-a transmis coordonatele mele. Îmi spune o poveste atât de neverosimilă, încât accept să o văd, cu toate că nu citise lucrarea precedentă. Se va vedea de ce nu îngrijesc decât pacienţi "pregătiţi".

Această femeie suferă de o serie de tulburări rezistente la terapia clasică. O colegă a îndrumat-o la un medic practicant de medicină naturală. El o primeşte (să notăm ora, este important) la miezul nopţii, la finele unei zile grele de lucru, fără îndoială.

Este aşezată în faţa lui. El se află la biroul său, ia un pendul, nişte planşe de anatomie şi, fără menajamente, îi spune că suferă de leucemie şi că va muri în trei ani. Tot examinând planşele sale, el indică locurile unde suferă ea, şi spune adevărul!... Simte acţiunea pendulului asupra ei; când se află la distanţă, senzaţiile sunt atât de puternice, încât, gata să leşine, îl imploră pe medic să întrerupă acest examen radiestezic. Îi mai spune că boala ei este karmică, întrucât şi-a ucis tatăl în jurul anului 1700, otrăvindu-l. Dar, consolator, adaugă că ar putea să plătească mai repede această datorie karmică, dacă acceptă să devină vindecător... iar sărmana femeie se teme de bolnavi!

Faptul că ea a simţit asupra sa acţiunea pendulului care îi trezea o durere în fiecare zonă ce corespundea imaginii anatomice din planşele cercetate, trădează faptul că medicul avea o "putere". Ceea ce spune este, deci, adevărul. Prăbuşiţi, ea şi soţul se întorc acasă în miez de noapte.

Nu a auzit niciodată despre karma şi nici de reîncarnare. Aflând întâmplător de o conferinţă despre reîncarnare care se ţinea la rozicrucieni, se duce acolo. Ea i se plânge conferenţiarului, care o îndrumă la mine.

La examen, găsesc o mediumitate evidentă, iar al doilea corp se află la o mare distanţă de primul. Pentru a înţelege ce i s-a întâmplat la medicul radiestezist, să ne amintim ce spunea tânăra fată medium: "Înainte eram în tabloul de bord, acum sunt la distanţă". Această femeie era, în timpul consultaţiei radiestezice în... planşele anatomice pe care le parcurgea pendulul. Corpul său energetic coincidea cu locul unde lucra medicul, iar pendulul se învârtea probabil graţie energiei pe care ea i-o comunica. Această "punctie" de energie era dureroasă şi-i conferea acea stare de rău.

În ceea ce priveşte diagnosticul de leucemie, mi-am permis să mă îndoiesc şi i-am recomandat un examen la un serviciu de specialitate.

Nu am intenţia să fac procesul radiesteziei, care merită a fi studiată şi folosită de cunoscători, dar prea des am întâlnit radiesteziţti care făceau ca

pendulul lor să spună ce le trecea prin cap şi deviau spre obsesii. Într-o zi, un radiestezist află printr-un apel telefonic, în prezenţa mea, că una din pacientele sale a fost internată în spital deoarece durerile de naştere au început. Cu stupefacţie, îl aud spunând, în timp ce-şi rotea pendulul: "Iată, am declanşat căderea nivelului progesteronului". Acest hormon de naştere scade brutal în momentul declanşării travaliului. Femeia intrase în maternitate pentru că travaliul începuse, iar nivelul progesteronului nu aşteptase mişcarea pendulului pentru a scădea! Căutarea izvoarelor de apă cu ajutorul unui băţ în formă de Y sau cu un pendul este mult mai simplă decât medicina radiestezică, iar utilizarea simţurilor supranormale care ne introduc în a doua lume cere o sănătate, o prospeţime suficientă pentru a putea cunoaşte cum să treci de la un nivel de informare la celălalt, după voie. În final, este vorba de a procesa o traducere simultană a două nivele de informaţie, a două limbi. Dacă interpretul este obosit, traducerea sa lasă de dorit.

Confratele meu era obosit la sfârşitul unei zile şi nu mai ştia să-şi regăsească linia de plutire.

Eu sunt foarte curioasă în legătură cu toate fenomenele cu răsunet electromagnetic, dar consider că toate aceste informaţii trebuiesc controlate pe mai multe planuri şi nu trebuiesc reţinute decât cele pentru care există coincidenţa mai multor tehnici.

Utilizarea simţurilor supranormale ne introduce în cea de a doua lume, în lumea neobişnuită a lui Castaneda. Iar interpătrunderea celei de-a doua lumi în viaţa cotidiană trebuie realizată cu circumspecţie. Nu oricine poate suporta aceste lucruri fără menajamente şi precauţii.

E de preferat să rămâi raţionalist şi să avansezi cu paşi număraţi, sprijinit pe referinţele pe care le recunoşti ca fiind adevărate, decât să porneşti în aventura nebunească ce poate duce la dezintegrarea conştiinţei. Şi cei ce-i au în sarcină pe alţii, respectiv terapeuţii, trebuie să fie şi mai vigilenţi. Desigur, ar fi bine să-i invităm pe raţionalişti să recunoască starea lor de blocare, care maschează un nucleu psihotic şi de care se protejează tăinuind această dimensiune a lor, dar trebuie totodată să-i implorăm pe cei cu "mediumitate" să înveţe să rămână cu picioarele pe pământ.

Unul din pacienţii mei, la care psihanaliza dăduse greş, dar care învăţase pe această cale să se cunoască, mi-a descris astfel problema sa, demonstrând dificultatea pe care unii o au în a trece de la o lume la alta.

"Eram ca un înotător care trebuia să se zbată cu disperare ca să-şi ţină capul afară din apă şi care, epuizat, se lăsa să se scufunde pentru a putea să se sprijine pe fundul apei, iar apoi, să revină la suprafaţă printr-o zvâcnire.

Iată că mi-ați dat labe de cauciuc, totul este mai ușor, dar încă nu sunt un pește și știu că nu voi fi niciodată.

Această metaforă mă derutează, ea evocă mica sirenă a lui Andersen, împărțită între dragostea ei pentru Prinț și viața sa de pe fundul mării.

A avea pondere, iată visul meu. Uneori ponderabilitatea are o parte bună".

Autorul acestui text este un tânăr bucătar pe care îl tratasem în trei reprize și pe care l-am revăzut după una din lungile mele absențe.

El exprimă admirabil pătrunderea energiei în corpul său subtil: "Vă asigur că este un adevărat spectacol să mă găsesc într-un magazin, mă învârt, ezit, oferind privirilor salariaților și ale clienților o perplexitate activă. Iată formula: o perplexitate activă.

În locul modestului și timidului client, care ezită în mod discret, îmi desfășor incertitudinile și apoi, dintr-odată , reversul: toate lucrurile se așează la locul lor, reintru în pantofii mei. Contact, decizie, căldură, determinare.

Imaginea care-mi vine în minte este cea a unui vârtej care încetează să mă mai aspire spre exterior".

Nu s-ar putea găsi o descriere mai bună a reintegrării corpului energetic, cu senzația de căldură și de regăsire a propriei persoane care o însoțesc.

De atunci am "fixat" corpul său energetic la cel fizic, și acest băiat inteligent evoluează foarte frumos.

Se poate acționa întotdeauna?

În afara tranzitelor malefice, da.

Pe durata fazei acute a tranzitelor la persoana neevoluată, complet străină de acest dublu care-l cuprinde, atunci când forțe considerabile sunt induse prin tranzitul lui Saturn și Uranus, persoana devine iresponsabilă. Trebuie internată provizoriu pentru a o proteja.

Educația ar putea juca un rol preventiv. Ar trebui ca subiectul să fie ajutat să se plaseze în lumea obișnuită prin exerciții fizice regulate și coordonate. Să li se explice copiilor ce este corpul subtil, să se corecteze și să se domine această imagine prin sofrologie, să se elibereze aceste energii prin exerciții, făcând apel la creativitate: pictură, sculptură, olărit etc. (de mult am considerat că chipurile lui Picasso erau forme ale lumii subtile... energii în dezordine.) Exercițiile vocale care permit o muncă asupra acestui corp vibrator și învățarea stăpânirii sale, completează educația preventivă simplă.

Rămâne evoluția spirituală, care nu se află în sarcina Statului... deocamdată.

18

Vindecarea și vindecătorii

Ceea ce va urma, este o concepție originală a activității vindecătorilor. Am putut s-o realizez bazându-mă pe studiul propriilor mele efecte asupra pacientului și pe observarea acțiunii lui Agpaoa, proiectând totodată o gândire rațională asupra a ceea ce are reputația de a fi irațional.

Dar ce este vindecarea?

Prin procesul de vindecare se subânțelege întoarcerea la starea anterioară bolii. Depinde deci de starea inițială a bolnavului în aceeași măsură ca și de gravitatea afecțiunii.

Criteriile vindecării nu sunt aceleași pentru toți: criteriul social se bazează pe noțiunea de randament, criteriul medical pe teste care îi sunt personale, criteriul pacientului - pe noțiunea de confort. Între societate, medic și bolnav pot exista opinii subiect de controversă. Să ne amintim de acea reprezentantă de comerț, căreia i-am găsit "capul la picioare". Medicul nu găsea nimic anormal, sistemul social o constrângea să-și reia lucrul. Cu toate acestea, a duce mai departe o muncă de conducere, constituia un pericol pentru ea și pentru societate. Acel bărbat voinic și bine-făcut, dar atins de o sclerozăîn plăci, cădea în depresiune, căci, neînțeles, era acuzat de lene. În fapt, medicul era lipsit de intuiția necesară pentru a pune un diagnostic precoce al bolii.

Bolnavul "simte" perturbările corpului energetic, suferă din această cauză, dar deocamdată explorările medicale nu le identifică, apărând astfel conflictele dintre medicii raționaliști, materialiști, - și bolnavi.

Aceeași stare proastă se întâlnește și la nivel terapeutic. Farmaciile de plante au fost suprimate, fitoterapia neglijată de către corpul medical. Ea a devenit câmpul privilegiat de acțiune al vracilor care tratează empiric și al vindecătorilor. Numai datorită presiunii bolnavilor fitoterapia intră - pe ușa din dos - în acest an la facultate.

Acelaşi lucru este valabil şi pentru acupunctură, homeopatie şi osteopatie, a căror acţiune este încă negată de către maeştrii de la facultate, dar apreciată de către bolnavi care, nesinchisindu-se de legalitate, le-au asigurat supravieţuirea. Acţiunea vindecătorilor, ignorată, disprețuită, ridiculizată de către "cei ce ştiu", rămâne apreciată de către cei care suferă şi va avea aceeaşi soartă.

Virtuţile activităţii spirituale asupra evoluţiei unei boli vor fi recunoscute într-o zi, când vindecărilor miraculoase incontestabile, le vor sublinia rolul jucat de mediul vibrator din înălţimi ca şi rolul apei, corpul eteric al pământului.

De fapt, se uită existenţa corpurilor subtile. Să ne amintim de desconsiderarea şi omisiunea desfăşurate cu privire la acţiunea lui Tony Agpaoa. Când el spune: "Deschid" el adaugă de obicei "corpul eteric al bolnavului". Jurnalistul şi turistul mediu, datorită ignorării existenţei corpurilor subtile, nu reţin decât cuvântul "deschid" şi-l aplică în mod nesocotit corpului fizic.

Când acest vindecător îmi vorbeşte despre acţiunea mea asupra bolnavului, o defineşte ca pe o interacţiune a corpului meu eteric cu cel al pacientului. Acest proces este total ignorat de către facultate.

Ea ignoră totodată şi maladiile karmice, ale căror circumstanţe de apariţie nu au fost individualizate. Uneori evidente de la naştere, pot însă să nu se declare decât după un timp de latenţă şi să nu apară decât când un tranzit actualizează aspectul planetar de incriminat. El se află în casa VIII sau XII, sau în echivalentele lor, semnele Peştelui şi al Scorpionului.

Acest proces karmic poate afecta unul din cele trei corpuri: cel fizic, cel energetic sau pe cel spiritual. Supunând subiectul la eforturi de tot felul, îl obligă la mutaţii, să progreseze forţat într-un plan sau altul.

Dar în formula astrală există totdeauna un ajutor care se prezintă sub forma unei forţe compensatorii personale şi în cazurile cele mai rele printr-un ajutor adus de casa VII, cea a asociaţilor. Atunci karma este suportată atât de subiect, cât şi de către anturajul care-l susţine.

Astrologia este adesea un mijloc de a prevedea gravitatea afecţiunii. Planetele grele sunt semnul unui proces profund, de durată, care are puţine şanse de a lăsa corpul fizic intact la încheierea tranzitului. Planetele rapide lasă mult mai multe şanse, numai să nu fie vorba de un efect ultrarapid. Astfel, aspectele rele ale lui Marte către Lună pot lua o alură fulgerătoare... uneori mortală, dacă în acea zi Luna este în aspect cu Uranus şi cu ascendentul.

Simbolica - şi în acest caz - nu este o simplă speculaţie intelectuală, ea este reflectată în fapte! Medicul ocupă o poziţie foarte favorabilă pentru a

putea aprecia realitatea vie, dacă îi acordă atenţie.

Oricum, fiecăruia îi este dat să-şi trăiască tema din formula sa astrologică. Trebuie să înţelegem. Cu cât acceptăm mai repede, cu atât lucrurile se desfăşoară mai bine, căci în loc de a vedea numai aspectele negative ale încercărilor, putem face o proiecţie pozitivă care, la finele încercării, la finele tranzitului, se arată a fi efectiv benefic. Am efectuat un lucru util pe un plan sau altul. Boala face parte din încercările vieţii. Ea arată că de multe ori "tranzitul" planetar nu a fost trăit la nivelul cel bun. Să ne amintim de tatăl care avea obiceiul să bea şi de fiicele sale care duceau o activitate spirituală...

Trebuiesc ocolite totodată tentaţiile iluzorii... mai ales dacă ele sunt generoase! Unii oameni lipsiţi de apărare, plini de bunăvoinţă, au dorinţa de a-i ajuta pe alţii. Totuşi, sub această aparentă generozitate, se ascunde o slăbiciune: incapabili de a se asuma, de a-şi găsi curajul de a merge până în străfundul propriului eu, ei se pierd în ceea ce aparţine altora. Şi forţele lor oferite atât de generos, ajung să se epuizeze. Ei acuză atunci tot pământul de ingratitudine, aceasta nefiind ceva grav, dar se găsesc ei înşişi într-un crah energetic (chiar şi financiar) total. Nu şi-au însuşit propria temă, s-au risipit în cea a celorlalţi, şi nu întotdeauna în mod fericit. Ceea ce ar fi valabil într-o societate tradiţională, nu mai este într-o societate modernă. Astfel, aceasta se observă clar pe harta astrologică a celor ce au încercat să devină vindecători. Se mângâiau cu o iluzie! Marile linii care definesc din punct de vedere astrologic un vindecător sunt la locul lor, dar planetele nu sunt în forţă. În cădere sau absente, ele devin capcană sau slăbiciune.

Iată cazul unei doamne care a vrut să trateze prin magnetism. Pe harta sa astrologică se găseau două aspecte interesante, axele Săgetător-Gemeni, Fecioară-Peşti. Iată iluzia creată, dar neactualizată, căci Neptun este în Fecioară, iar Mercur în Peşti... Nu-şi poate asuma această meserie, formula ei neconţinând elemente compensatorii. Vrând să-l îngrijească pe soţul ei, de exemplu, s-a încărcat cu toate simptomele lui şi s-a îmbolnăvit şi ea. Cazuri mai accentuate pot antrena moartea partenerului bolnavului!

Iată cazul altei femei care a suferit de aceeaşi iluzie dată de un joc de axe şi întreţinută de o mediumitate presărată cu aspecte negative (careul Neptun-Lună). La examinare, corpul său energetic se află la 1,10 m de cel fizic. Ritmul vibrator este de 3. Toate vibraţiile patologice ambiante şi mai ales cele ale bolnavului pătrund între cele două corpuri ale sale. Devine depresivă şi anorexică. Ce poate ea să-i aducă bolnavului cu un ritm vibrator de 3! În sistemul meu, nu ştiu care era ritmul lui Agpaoa, dar cu titlu informativ, al

meu oscilează între 55 și 85, uneori mai mult, deoarece în afara desfășurării activității medicale, atinge și depășește 110.

Până în prezent, nu există alte teste pentru vindecători decât cele bazate pe practică. O grupare oficială, denumită GNOMA* îi cuprinde pe cei care au trecut probe și au acceptat un fel de control alcătuit dintr-un ansamblu de mărturii scrise și din rezultatul unei mici anchete. Un bolnav care dorește să fie îngrijit de către un vindecător are interesul să facă apel la unul din membrii grupului,cu toate că lista este fără îndoială incompletă.

În ansamblu, problema vindecătorilor este slab cunoscută. Documentele care se referă la ei, emană de la observatori cinstiți, dar care proiectează uneori asupra lor propriile lor slăbiciuni, propriile fantasme, propriile spaime. Vindecătorul joacă atunci rolul de țap ispășitor, de "obiect-pubelă". În unele societăți, acest rol le este recunoscut ca mijloc terapeutic. Este totodată un rol ispășitor și o deplasare a agresivității. La noi, agresorii se simt agresați. Ei proiectează asupra vindecătorilor dificultatea lor de a trăi și a înțelege cosmosul.

Vindecătorul, prin constituția sa care-l branșează fără efort la cea de-a doua lume, lumea simbolică, nu se osteneste să analizeze în mod rațional demersul său. Limbajul său este constituit cel mai adesea din iubire, speranță, încredere, bunăvoință. El identifică patologia într-un mod diferit de medic. Și e normal, pentru că nu merge pe același drum. Poziția mea de vindecător-medic îmi permite să analizez procesul cu luciditate.

Am fost surprinsă într-o zi când, la Baguio, o vindecătoare de origine franceză mi-a spus "să-i scot focul" din starea ei de insolație, apoi să "scot focul" din durerile unei doamne care-i era prietenă. Ea mi-a arătat tehnica și rugăciunea însoțitoare. Și am scos focul! Pentru mine însemna să ușurez, în primul caz, suferința conferită de o piele arsă între gradul unu și doi, iar în al doilea caz, să ușurez dureri de origine reumatismală. Dar formularea "a scoate focul" era absolut valabilă în plan simbolic și se baza pe aceeași tehnică.

Cu sau fără rugăciune, scot, așadar, focul. Dar rugăciunea nu este decât un mod de a te ridica și de a te branșa la un nivel vibrator mai subtil. De obicei, după modelul lui Agpaoa, mă "branșez" la lumină. Ceea ce-mi permite să străbat prin zonele vibratorii nesigure.

Legat de aceasta, voi evoca întâlnirea pe care am avut-o, în Franța, cu un vindecător din Manilla care a venit însoțit de sora și verișoara sa. Mi-a

* GNOMA - 12, rue de la Grange-Bateliere, 75009 Paris

cerut să-i găzduiesc în casa mea de la țară. Am ezitat, fără să știu dacă este bine pentru mine să intru în contact cu el. Apoi am acceptat. Acest vindecător avea o reputație bună la Manilla, dar Placido, vindecător din Baguio, se opusese ca Warda Dutoit, eleva sa, să meargă să lucreze cu el... Ea era cuprinsă de febră și cădea la pat la fiecare tentativă! Și nu era o întâmplare.

Știind cât sunt de sensibile aceste persoane și percep toate vibrațiile ambiante, am avut grijă să cumpăr cearceafuri și pături noi, să curăț atent, să aerisesc casa cu grijă.

A doua zi, politețea mă îndeamnă să-l întreb cum a dormit: "Am dormit prost, spune el, căci vechiul dumneavoastră proprietar a venit să mă vadă". Mi-l descrie. Nu-l cunosc. Atunci îmi spune că este vorba de un foarte vechi proprietar, care a murit de mult. Va reveni la noapte să-i spună povestea sa.

A doua zi... Acest vechi proprietar fusese asasinat de mult și-mi spune o dată pe care nu mi-o mai amintesc, atât eram de uluită. Sufletul lui rătăcește aici, chinuit, și nu se desprinde din loc, el este liniștit când sunt acolo pentru că sunt vindecător, dar eu nu vin destul de des - cere ajutor.

Un preot, în prezența vindecătorului, oficiază o mică slujbă. Înainte de plecare și după ceremonie, îl întreb dacă de data aceasta a dormit bine și îmi răspunde: "În noaptea asta au fost prezenți în camera mea șapte dintre foștii dumneavoastră proprietari și erau însoțiți de cai!"

Această casă este o parte dintr-o mare clădire fragmentată, care pe timpuri fusese popas de poștă...

Atunci îl întreb dacă peste tot pe unde trece e la fel, sau se întâmplă numai în casa mea. Răspunde că peste tot pe unde trece pentru prima oară, sufletele locului îi cer ajutor. În ceea ce privește doamnele care-l însoțesc, și ele au dormit foarte prost: erau nimfe, spiriduși, silfide din grădina mea, care veneau să le facă farse, să le gâdile la tălpi, la nas etc.

Le-am spus că, din fericire, mie nu mi se întâmpla așa ceva și dormeam foarte bine acolo. Atunci a urmat un răspuns periculos: "O să-i vezi în curând, vor veni să vorbească și cu tine".

Agpaoa nu mă familiarizase și cu acest nivel de percepție; lăsând deoparte noțiunea de "conducător" care trebuie să corespundă în invizibil noțiunii de Maestru, niciodată nu pomenise despre această lume.

Iată-mă așadar, singură și tulburată de eventualitatea unei lumi de stafii cărora va trebui, poate, să le fac față.

Voi rezista? Mi-a venit ideea de a vinde casa. Apoi, gândind că aceasta nu mi-ar rezolva problema, reflectez la alte soluții: să neg ce mi-au spus? Să aștept ca fantomele să se manifeste, rămânând trează? Nu, nu trebuia să-mi las

imaginația s-o ia razna. Intru în casă, și strig: "Bună ziua tuturor, sunt aici, totul e în ordine. Așezați-vă cu toții pe bancă, în rând, și să nu vă aud. Priviți împreună cu mine transmisia unei opere la televizor".

"Ei" nu m-au deranjat niciodată.

Dar când l-am revăzut pe Agpaoa, mi-a spus cu un aer nemulțumit că acest vindecător era "*very bad for you*" (foarte rău pentru tine /n.t./) și a adăugat: "*At your convenience*" (rămâne la latitudinea ta /n.t./).

Uneori, amintindu-mi de acest vindecător, aprind o lumânare în amintirea acestor suflete și fac o mică rugăciune... Dar mă gândesc care ar fi putut fi consecințele pentru o persoană mai puțin înarmată decât mine într-o astfel de aventură.

Oricum, această întâmplare pune în evidență ultramediumitatea unora dintre vindecătorii-medium și percepțiile lor îndreptate spre nivelele vibratorii inferioare. Nivele care este bine să fie evitate, dacă nu vrei să fii prins într-un ciclu infernal (nu indispensabil, întrucât vindecătorul afirmase că acel suflet era liniștit când mă aflam eu acolo).

Această experiență explică de asemeni practica anumitor ritualuri cu ocazia construcției sau inaugurării unei case.

Astfel, vindecătorul posedă adesea, dar în grade diferite, mediumitatea. Acest aspect neptunian nu trebuie privit în mod greșit, căci ar putea deveni o sursă de iluzii și reprezentări false.

Mai trebuie să posede câteva planete în forță, ceea ce îi conferă o anumită rezistență la vibrațiile patologice pe care riscă să le înregistreze.

Poate el să fie vindecător dacă este suferind? Studiile vibratorii pe care le-am putut face asupra vindecătorilor suferinzi, tind să dovedească faptul că din ei emană vibrații fine, penetrante, care se deosebesc de "anatomia" corpului energetic, ale cărui forme și vibrații le pot distinge pe un alt registru. Dar, bineînțeles, este de preferat, atât pentru bolnav cât și pentru el, ca vindecătorul să se afle într-o stare de sănătate bună, fiind astfel mai bine protejat.

În plan practic, ce muncă efectuează vindecătorul?

Numai după ce am studiat propriile mele observații îmi este posibil să dau câteva definiții. Căci, privită din exterior, nu poate fi nici înțeleasă, nici interpretată.

Înainte de toate, trebuie să acceptăm că omul este constituit cu totul altfel decât ne-a învățat medicina. Ipoteza mea despre cele trei corpuri: fizic, energetic și spiritual, permite să privim lucrurile sub un unghi nou și să clarifice problema.

Dacă patologia corpului fizic revine în ansamblu la ceea ce este medicina grea, cea a corpului energetic depinde de medicine "vibratorii" iar cea a corpului spiritual, de un lucru asupra propriei persoane, de un mod de integrare în familie și societate "revăzut și corectat". Trebuie să mărturisim că uneori familia sau societatea sunt cele care ar trebui "corectate". Nu mai rămâne atunci decât apartenența la unele mici grupuri, singurele portițe de scăpare din mâna monstrului care este societatea modernă.

Fără știrea sa, vindecătorul procedează la anumite acțiuni asupra corpului energetic, pe care le-am putut pune în evidență grație experienței personale.

1. *El apropie corpul energetic de cel fizic.* Acțiunea este practic imediată. Ea este percepută clar de orice pacient care are el însuși o componentă mediumică și este definită de către el ca o stare de bine indefinită, o prezență de sine, o bucurie pe care nu a mai cunoscut-o. Șefa unui serviciu de kineziterapie dintr-un mare spital, afirmă: "După ce am plecat de la dumneavoastră, am oprit mașina pentru a savura mai bine această senzație de fericire". Ceea ce conferă această trăire este întoarcerea la sine, la sine-însuți.

Anumite persoane nu au cunoscut niciodată cu adevărat această integrare, de unde și mirarea lor, iar această senzație minunată cu care se obișnuiesc repede, nu o regăsesc în general la tratamentul următor, acest lucru fiind deja rezolvat. Respectiva integrare nu este o optică a spiritului meu, ci o experiență intens trăită de către bolnav. Chiar și un copil o percepe.

Este motivul pentru care vindecătorii continuă să aibă clientelă cu toate că sunt obiectul discreditării și defăimării.

2. Apropiind corpul energetic, realizează totodată *o sudare a fragmentelor acestui corp fracturat.*

3. Se produce o omogenizare a vibrațiilor diverselor părți componente, care încep *să vibreze în același ritm.*

Să ne amintim de termenii folosiți de către psihiatri: fragmentare a personalității, ruperea structurilor care definesc psihozele, complexe care definesc nevrozele. Acești termeni reflectă cu exactitate realitatea observată și palpată în cursul consultațiilor mele. Cum să ne mirăm de acțiunea profundă și rapidă a unui tratament bine condus în cazurile de depresiune, de anxietate, de nevroze obsesionale etc., când știm că este posibilă reasamblarea corpului energetic, care era total sau parțial dizlocat.

4. Poate fi *crescut nivelul vibrator al bolnavului,* al aurei sale. Unii sosesc cu ritm 1/1! Cel mai des ei oscilează între 3 și 12. Această ultimă cifră este

considerată drept satisfăcătoare. Nu știu care sunt ritmurile vibratorii ale vindecătorilor francezi. Ultimul pe care l-am testat, în vârstă de șaptezeci de ani, mai avea încă un nivel de 23. Personal, eu oscilez între 55 și 90, în unele zile până la 110. Dar încerc să mă conserv în bună stare, examinând foarte puțini pacienți, oferindu-mi numeroase vacanțe... consacrate scrisului și cercetării.

5. Ascultându-l pe vindecător, nu seamănă întru nimic cu distincția semeață și nici cu bonomia unor maeștrii din mediul spitalicesc. El intră în *contact direct afectiv și vibrator cu bolnavul*, fără radiografii și buletine de analiză interpuse. Ansamblul vindecătorilor constituie un grup de oameni calzi, care radiază, pozitivi. Ori, sub cerul nostru, în sânul civilizației noastre, care este maladia cea mai des întâlnită decât cea de a fi prea puțin iubit?

6. Vindecătorul, chiar și în Franța, *introduce o dimensiune spirituală în comportamentul său*. Contribuie deci la trezirea corpului spiritual al pacientului. Acesta este sau nu capabil de a primi mesajul. Dar germenele este sădit la locul lui.

7. *Pe plan științific*, japonezul Motoyama a studiat problema, construind o incintă înzestrată cu amplificatoare pentru a înregistra curenții produși de către om în diverse puncte ale corpului.

El consideră că omul obișnuit produce o energie a cărei frecvență oscilează între 1 și 20 cicli/secundă, pentru un potențial de 10 la 30 milivolți, dar dacă măsurătoarea se face pe un om ca Agpaoa, energia emanată este superioară cifrei de 2000 de cicli/secundă, iar potențialul se plasează între 300 și 500 milivolți. Se vede deci diferența de nivel energetic. Aceasta aduce un transfer de la vindecător către bolnav.

Vindecătorul, branșat totodată și la pământ - care este negativ, și la cer - care este pozitiv, își regenerează această energie din mediul înconjurător, cu două condiții: prima presupune o calitate a acestui mediu, a doua cere ca vindecătorul însuși să fie "fluid" și să nu blocheze trecerea energiilor. "Încerci să înțelegi și astfel blochezi energia" îmi spusese Agpaoa cu prilejul primei mele călătorii.

Regăsim în lucrările lui Motoyama ceva ce seamănă cu ceea ce am descoperit cercetând ritmurile. El folosește aparate, acolo unde eu nu folosesc decât mâna.

8. În afară de transferul de energie, putem descoperi un transfer de informații. Aici intervine fenomenul de "deschidere", termen atât de des rostit la Baguio. Adică acceptarea unei comunicări vibratorii cu mediul înconjurător

al vindecătorului, exercitată într-un sens pozitiv.

Paul Nogier mi-a dovedit în mod simplu cum se putea produce transferul de informații prin simpla gândire. Și am fost ședuză de succesul demonstrației sale.

"Cercetează pulsul, mi-a spus el, și alege un punct de pe urechea acestei persoane. Adresează mental o informație. Acum, grație pulsului martor, voi descoperi punctul pe care te-ai decis să-l activezi". Și a depistat acel punct!

Experiența era concludentă și am depistat și eu la nivelul pulsului puctul pe care-l alesesem. "Vom face o contraprobă. Alege un punct ca și în cazul precedent. Acum caută-l." Și nu l-am găsit.

Era încântat de o victorie pe care nu mi-o explicam. Atunci mi-a spus că lansase, înaintea mea, o informație negativă asupra urechii și ceruse ca punctul să nu se înregistreze!

"Informația nu trece, pentru că eu am pus un obstacol!". Am fi putut acum să ne întrecem, fiind prevenită, care va "informa" mai repede și mai puternic. De aici reiese importanța și puterea informației pozitive sau negative; de aceea se insistă atât la Baguio asupra calității pozitive a ambianței. Se poate înțelege și acțiunea vătămătoare exersată asupra unei populații printr-o anume îndoctrinare de multe ori oarbă, alcătuită din spectacole de violență, de ură și de comportări denaturate de tot felul.

Lăsând deoparte constituțiile sado-masochiste care trăiesc fericite în acest sistem și care își asigură supraviețuirea, multe afecțiuni psihice și somatice pot apare astfel. Ori, lumea înconjurătoare are pretenția de a defini normele de sănătate.

Este frapant de a vedea mănăstirile tibetane totdeauna plasate pe vârful dealurilor sau al munților, având în jur stâlpi înalți. De ei sunt agățate banderole pe care sunt scrise rugăciuni. Vântul le agită. El are misiunea de a le răspândi în jur.

Vindecătorul poate recurge la alte procedee de lucru decât pasele magnetice. Aceste tehnici vor fi enumerate mai departe. Practic, ele nu sunt folosite în Franța, cel mult de către specialiști, adică de exorciști, care au de suferit mai mult decât alții pentru că sunt numiți șarlatani... Dacă sunt autentici, ei se bucură totuși de o putere de acțiune puțin comună asupra inconștientului și asupra organizării patologice a energiei. Să spunem că cei adevărați nu-și fac publicitate. Ne rămâne să precizăm limitele de acțiune ale vindecătorului.

Efectul decurge din regularizarea mai mult sau mai puțin profundă a corpului energetic. Variază cu puterea vindecătorului cât și cu tehnica

folosită pentru a putea şti să efectueze ordonarea energiilor mobilizate.

Depinde de starea anterioară a pacientului şi am insistat foarte mult asupra faptului că unele celule sunt capabile de recuperare, altele nu mai sunt. Un ţesut distrus nu poate recupera. Tumorile proliferante constituie o problemă. Dacă tumorile benigne şi recente sunt capabile să regreseze, există dubii cu privire la cele mai vechi şi mai voluminoase. Tumorile maligne... mă tem de ele! Un tranzit greu al lui Pluton cere, din punctul meu de vedere, un tratament clasic; un tranzit al lui Uranus, dacă este evident, cere o intervenţie chirurgicală.

Mărturisesc că am fost întotdeauna mirată în faţa anumitor regresiuni observate la Agpaoa, obţinute fără tratament medical complementar, dar am văzut. Am analizat în alte părţi toate elementele pozitive ale curei aşa cum este ea practicată în Ashram, dar sunt incapabilă să spun care sunt motivele pentru c e un cancer poate fi stabilizat, e capabil să regreseze, de ce o vertebră metastatică se consolidează!

Nu pot decât să analizez faptele aşa cum evoluează ele şi să le arăt, fără a găsi cheia problemei.

Trebuie să insistăm asupra mai multor puncte:

1. importanţa odihnei în staţiuni climaterice;
2. ruperea de climatul psihologic în care trăieşte pacientul;
3. influenţa pozitivă a ambianţei;
4. factorul de emisie şi regularizare a energiei emanate de la vindecător;
5. lucrul spiritual;
6. reluarea în discuţie a religiei noastre iudeo-creştine culpabilizante, care implică pedepsirea după moarte.

Dacă rezultatele sunt în continuare ipotetice în planul clinicii medicale, în plan spiritual este cu totul altfel. Mă îndoiesc că în Franţa, în climatul psihologic în care trăim, aceste fenomene s-ar putea generaliza. Sper să mă înşel.

Tulburările corpului electromagnetic ascultă în mod electiv de acţiunea vindecătorului. Totuşi, sunt cazuri unde orice acţiune este sortită eşecului: când tranzitele planetare sunt active. Dar nici vindecătorul, nici pacientul nu trebuie să dispere. Tratamentul îşi menţine valoarea lui. Odată dispărute tranzitele planetare perturbatoare, convalescenţa va fi ultrarapidă şi refacerea funcţiilor realizată în marea majoritate a cazurilor. Totul se întâmplă ca şi cum reordonarea energiilor ar împiedica suferinţa celulară să atingă stadiul de nerecuperare. Altfel spus: un bolnav netratat în această perioadă prin regularizare energetică, are, în funcţie de importanţa tranzitelor, şanse de

a nu putea reveni la starea sa anterioară. Bolnavul tratat îşi păstrează această posibilitate.

Este evident că tratamentul prin acupunctură sau homeopatie are avantaje identice.

Pentru tulburările psihice, se impune aceeaşi atitudine rezervată. Un factor suplimentar de agravare este adus de drogurile administrate de către psihiatri. Celula este profund perturbată în fiziologia sa prin aceste medicamente. Trebuie tratată în acelaşi timp şi intoxicaţia şi boala.

Totuşi, nu poate fi negat efectul benefic al unor terapii de susţinere, administrate cu judecată şi moderaţie, în perioadele acute.

Oricâtă valoare ar avea, astrologia nu poate fi interpretată decât în lumina cunoştinţelor medicale solide, căci dacă ea nu ar ţine cont de toate elementele unui examen, poate fi periculoasă. Mărturie stă un bolnav care a făcut o insuficienţă aortică brutală prin ruptura unui pilier al unei valve: astrologul îi spusese că "totul este în ordine". Bolnavul nu resimţea încă efectele acestui incident şi a preferat să-l creadă pe astrolog! A trebuit să uzez de toată influenţa mea ca să-l conving să-l asculte pe cardiolog şi să accepte intervenţia reparatorie înainte de a se instala o insuficienţă cardiacă gravă. Toată arta constă în a şti să modulezi un tratament în funcţie de circumstanţe.

"Cel mai important, îmi spune Agpaoa, este să asiguri securitatea bolnavului". Au fost ultimele sale cuvinte ca vindecător. "Ai grijă de tine", au fost ultimele lui cuvinte ca Maestru.

19

Henri Collomb şi vindecătorii

Lucrările sale le-am cunoscut cu adevărat cu prilejul aniversării unui an de la moartea sa, celebrată printr-un congres care reunea bolnavi, medici şi vindecători. Şi el îşi plecase urechea către o altă societate şi-i descoperise aspectele pozitive. Cu toate că tradiţiile africane sunt puţin cunoscute în Occident, el a ştiut să recunoască avantajele şi să înglobeze vraci-vindecători în serviciul său de psihiatrie din Dakar.

Iată cum l-am cunoscut pe principalul său vindecător, excelenţa Sa şeicul Usman Badgi. Eram acolo pentru a participa la seminarul teoretic, l-am întâlnit atunci când sosise pentru zilele consacrate proiectărilor de filme. Am petrecut o seară în mijlocul aceleiaşi societăţi.

A venit seara ca să încheie acest seminar, luând cuvântul în urma unui profesor francez, expert în electroencefalografie care, dacă a reuşit să amuze mulţimea, a făcut-o pe spinarea populaţiei africane, ceea ce nu era tocmai o atitudine de respect faţă de Henri Collomb şi amintirea lui.

Şeicul a venit în faţă, îmbrăcat în costumul său tradiţional şi am fost frapată de demnitatea şi noblеţea ca şi de calmul şi conţinutul cuvintelor sale. Contrastul era atât de frapant, încât profesorul nostru părea pueril! Impresia produsă de acest vindecător a fost atât de puternică, încât la încheierea banchetului de adio am vrut să-l salut. Am ajuns ultima, traversând sala de la un capăt la altul ca să-l ajung, recunoscându-l din spate, graţie staturii şi costumului său.

Înainte de a ajunge la el, l-am văzut întorcându-se zâmbindu-mi, gata să mă întâmpine. Mi-a spus: "Vă aşteptam".

În acel moment, am rămas fără glas, dar el a continuat:

- De cum am intrat în sală, am ştiut că această seară se va încheia cu o întrevedere între dumneavoastră şi mine.

- Dar în care sală, cea de conferinţe, sau aceasta?

- Mai întâi, această impresie am avut-o intrând în sala de conferinţe, apoi impresia mea s-a concretizat când am ajuns aici.

Dacă Tony Agpaoa ar fi vorbit această excelentă franceză, ar fi spus aceleaşi cuvinte.

Apoi, pentru a confirma într-un fel faptul că eram identificată şi-mi cunoştea preocupările, a adăugat:

"Am un mesaj să vă transmit: toţi vindecătorii din lume trebuie să se unească pentru a ridica nivelul vibrator, pentru a-l salva. Şi mai ştiţi că în sânul celor şapte culori mai sunt încă şapte culori şi că în timpul care trece se află clipa momentului?"

Eram stupefiată! De unde ştia că lucrez cu şapte culori, cum de ştia că la ora actuală mă ocupam de metoda momentelor favorabile? Şi el, ca şi Tony, vorbea de vibraţii! Şi el mă recunoaşte ca vindecător!

În fine, a spus:

"Vreţi să lucraţi cu noi? Aveţi multe să ne învăţaţi".

Bineînţeles, că n-am crezut o vorbă, am mulţumit, spunându-i că în mod cert, adevărul era invers! Nu, din păcate nu puteam rămâne mai mult timp, nu era prevăzut. Într-o zi, cu singuranţă - şi eram sinceră - voi deveni eleva sa, dar pentru moment, eram eleva unui vindecător filipinez, Tony Agpaoa, trebuia să termin activitatea începută cu el.

Cu toată uimirea mea, toată admiraţia mea faţă de acest om, simţeam nevoia interioară de a-mi păstra unitatea, cea construită pornind de la Agpaoa. Agpaoa nu se înşelase niciodată în privinţa mea, îmi conferise un echilibru, un calm în faţa unei trăiri uluitoare; prudenţa mă incita să-l urmez până în momentul când va încheia instruirea mea.

Mă temeam că voi fi prinsă într-un vârtej de forţe diferite pe care nu voi şti să le controlez.

Dar am înţeles de ce Henri Collomb a avut încredere în el şi motivul admiraţiei mele spontane... Şi mai notam, mirată, că şi el mă considera un vindecător.

L-am mai întâlnit acolo pe Pierre Derlon, acel vindecător care s-a căsătorit cu o ţigancă şi care a studiat tradiţiile ţigăneşti. Pentru el, societăţile care respectă tradiţiile, practic nu întâlnesc izbucniri de dezordine psihică în rândul lor.

Am întâlnit şi marabu (asceţi /n.t./) din Africa de Nord şi vindecători africani, dintre care un vindecător zis "antropofag".

Dar acest congres era interesant, întrucât permitea să vezi cum

organizaseră Henri Collomb şi Dr. Boussat care-i succeda atunci*, o Mănăstire în incinta spitalului Pasteur din Nisa. Pe primul loc se aflau acolo bolnavii, împreună cu medicii, cu vindecătorii, şi activitatea de asistenţă. Acest loc, împreună cu mănăstirea sa, sălile vaste, liniştea, nu aminteau deloc de viaţa carceralã şi alienantă a unui spital de psihiatrie. Henri Collomb se mulţumea să înlocuiască geamurile când un bolnav le spărgea, dar nu aplica imobilizarea fizică şi nici ceq medicamentoasă. Vânduse electro-encefalograful din serviciu şi-l schimbase cu o linie stereofonică.

Locul era favorabil reflecţiei, meditaţiei, vieţii simple. Se făcea referire la simbolul construirii Mănăstirii. "Poate părea surprinzător să invocăm aici un simbolism care, sugerat de ambianţă, ar acţiona în mod eficace asupra celor din Mănăstire, atât celor îngrijiţi, cât şi celor care acordă îngrijire. Este de remarcat că orice construcţie delimitând un spaţiu sacru, separat de spaţiul profan acţionează asupra omului, oricare ar fi sentimentele sale cu privire la sacru. Nevoia de transcendenţă este o nevoie fundamentală. Chiar dacă este desfiinţată, mai mult sau mai puţin tăinuită, chiar negată de către sistemul social, emergenţa sa sub diferite forme individuale sau colective, aminteşte că trebuie să se ţină cont de ea în orice acţiune ce se vrea terapeutică. Mănăstirea Saint-Pons care a fost sfinţită, care este monument istoric, care face parte din oraş şi din fundaţia sa, este centrul acestei nevoi fundamentale. Orientarea sa, volumele sale, formele, liniile, distribuirea spaţiului interior constituie un cadru şi o ambianţă care asigură o funcţie esenţială pentru omul din toate timpurile. Dialogul mut între om şi piatră poate fi mai eficace decât pastila sau discursul terapeutului".

Deci, un alt medic care a căutat semnificaţia şi valoarea simbolului! Cât regret că nu l-am cunoscut!

Nu a scris cărţi, dar primesc un număr de extrase din expunerile sale, adică din cursurile sale. Din aceste extrase voi face unele referiri în paginile următoare. Ele sunt deţinute de asociaţia "Psihiatrie fără frontiere" din Nisa.

Pentru el, nebunia este "acea parte a individului care se opune integrării sociale, parte pe care o deţine fiecare în grade diferite, în funcţie de acţiunea erozivă de ordin social.

În forma sa caricaturală şi totuşi obişnuită, maladia este agresiunea unui organ, a unei funcţii: un ficat, un plămân, o inimă, creierul pentru psihoză etc. Despre om, nu se vorbeşte.

Într-o concepţie mai puţin mecanicistă, omul ar fi pus înaintea sau pe

* Dr. Boussat este numit acum în Martinica.

acelaşi plan cu organul bolnav. Dar în fapt întotdeauna este vorba despre individul bolnav.

Pentru a te integra mediului social, pentru a-i da prioritate, sau a-i atribui singura responsabilitate în privinţa bolii mentale, este nevoie de o adevărată mutaţie care, dincolo de cuvinte, modifică fundamental percepţia şi modul de abordare a fenomenelor.

Dar mutaţia nu este uşoară, mai ales pentru cei ce au o formaţie medicală. O mai bună pregătire s-ar obţine prin studiul ştiinţelor umane".

În altă parte descrie modelul medical occidental de care m-am izbit şi eu: "Psihiatria a moştenit de la medicină gândirea lineară, cauzală, care conduce la schema bine-cunoscută: etiologie, fiziopatologie, simptome, maladie, terapeutică, în atenţia şi strădania psihiatrului intră reperarea simptomelor, evoluţia lor, încadrarea lor într-un sindrom sau o maladie.

În loc de a asculta şi a dialoga, se foloseşte observarea. A vedea, a observa, a examina, a testa, a culege observaţii, a citi observaţiile... iată expresiile folosite de medici, care traduc perfect reciprocitatea sau asimetria situaţiei, imposibilitatea schimburilor.

Respectul istoric pentru nebunie a dispărut: ştiinţa a alungat spiritul, iar bolnavul este condamnat la neant de către anturajul său".

Să ne amintim de "contactul" pe care vindecătorul găzduit în casa mea de la ţară îl avea cu sufletele defuncţilor, foşti proprietari ai casei mele, şi de "contactele" sorei sale cu spiriduşii, nimfele... din grădină. Este sigur că, fără să am posibilitatea acelorași contacte, de care mă şi temeam oarecum, niciodată n-am gândit că ei vorbeau ca nişte alienaţi. Ei foloseau între ei limbajul unei alte culturi, al unei alte civilizaţii şi o făceau cu simplitate, fără a realiza că în zona noastră riscau să fie internaţi.

Aceqsta este problema şi dacă eu scriu un capitol despre aspectul psihiatric al acestei a doua lumi şi al celui de-al doilea corp, o fac pentru că am întâlnit multe personaje, mediumi sau nu, care trăiseră experienţe în afara normelor admise şi care nu erau perturbaţi *decât* de teama că sunt "diferiţi" şi de nevoia de a ascunde acest lucru, căci experienţa era trăită de ei ca un fenomen ce-i făcea mai bogaţi.

Dar "imperialismul ştiinţific occidental, care aşează existenţa maladiilor mentale definite şi clasate după criterii occidentale, ignoră subtilităţile fiinţei umane. Punctul comun al modelelor utilizate, pentru înţelegerea şi stăpânirea tulburării mentale, este apartenenţa lor la cultura occidentală care le conferă o valoare ştiinţifică ce se vrea universală.

Tratamentul nu este întotdeauna eficace, însă medicamentele psihotrope

şterg simptomele pentru un timp. Descoperirile psihofarmacologiei au întărit medicalizarea. Bolnavul mental este de acum înainte un "bolnav", el intră în sistemul bonav-medicament-medic, sistem care exclude persoana şi dimensiunea socială.

Cel ce îngrijeşte nu aparţine unui grup marginal, el aparţine majorităţii, el este de partea celor care au ales raţiunea împotriva nebuniei.

Dar putem oare să acceptăm împreună cele două situaţii, cea de ordin social şi cea a nebuniei, de a fi totdată integrat şi marginal?

Şi aici, culturile africane găsiseră soluţia. Vindecătorul era totodată:

- Fiinţa marginală, întrucât realizase în general experimentul iniţiatic al bolii mentale şi deoarece el avea acces la forţele spirituale sau umane care erau inaccesibile altora.

- Fiinţa integrată în comunitatea care îi recunoştea un statut şi un rol din cele mai utile.

Filozofiile sau cosmogoniile africane permiteau depăşirea contradicţiilor inerente terapeutului occidental".

Henri Collomb sublinia că toată energia medicului este folosită pentru a realiza o observaţie, pentru a construi un diagnostic. Dar cea care mai rămâne disponibilă, cui va servi? În marea majoritate a cazurilor, să se pregătească pentru concursuri! Iar creativitatea medicului se resimte.

În afară de aceasta, ierarhia medicală impune ştiinţa: ordinul medical este prototipul ordinii ierarhice.

"Ritualurile sale cotidiene sunt prezente pentru a o atesta şi a o repeta. Ne-am putea întreba dacă menirea acestor ritualuri nu este de a constrânge, tocmai pentru că adevărul nu este evident şi îndoiala nu ar fi de suportat. Orice ar fi, medicul alimentat de ştiinţă şi de ierarhia medicală, nu este pregătit să se revizuiască. Modelul medical îl întăreşte în atitudinea sa şi-i curmă neliniştea îndoielii.

Al doilea avantaj este mai general, în sensul că interesează pe toată lumea. A reduce nebunia la maladie, înseamnă să suprimi nebunia ca obiect de scandal, înseamnă să eviţi să recunoşti că nebunia are o dimensiune umană, ceea ce ar face-o insuportabilă. Mai înseamnă să pui ştiinţa ta medicală între omul normal şi bolnavul mental, ecran ce evită acel intolerabil faţă-n faţă. Nebunia pune întrebări dureroase omului zis normal, supus constrângerilor sociale. Ea mai este şi libertate, libertate absolută, care refuză ordinea socială. De aici fascinaţia sa şi teama pe care o inspiră. Individul, ca şi societatea, au nevoia de a se proteja de această ameninţare care i-ar pune în pericol şi pe unul şi pe celălalt. Modelul medical, reducând

nebunia la obligaţia simptomelor de a tăcea, îi înlătură orice semnificaţie. Nebunul este un smintit; vorbirea şi comportamentul său sunt considerate fără sens; ceea ce este afirmat, sau făcut, sau perceput, sau resimţit, nu sunt decât consecinţa bolii care distruge funcţiile specifice ale omului.

Aceasta liniştește şi evită dialogul dacă nu chiar şi ascultarea".

"Dimpotrivă, dacă experienţa iniţială a nebuniei, oricare ar fi căile care duc la ea, este considerată ca o experienţă existenţială care îl îmenină pe orice om, căci orice fiinţă umană conţine nebunia, atitudinile, comportamentul faţă de "bolnav" ar fi diferite. Îngrijirea persoanei în timpul încercării, ar înlocui respingerea şi izolarea. În culturile tradiţional netehnologice, în special în culturile africane, bolnavul mental mai are acel loc privilegiat: încă mai face parte în totalitate din grup.

A recunoaşte bolnavul ca persoană în mod esenţial nediferită de ceilalţi, înseamnă totodată să-i recunoşti o libertate şi o existenţă socială. Nu mai este alienatul în sensul clasic al cuvântului, ci un individ care trăieşte o anume experienţă care priveşte comunitatea.

Pentru acest motiv, în societăţile africane tradiţionale, unde bolile mentale erau rare sau practic necunoscute, boala tipic întâlnită era explozia delirantă".

Cu toate acestea, schimbările societăţii s-au înmulţit în ultimii ani şi ajung să atingă şi provincia, cu tendinţa de a modifica schema. Toţi psihiatri africani care au luat cuvântul la congres au arătat destabilizarea psihologică introdusă de şcoala europeană şi preoţii catolici, două elemente care au tendinţa să raţionalizeze brutal o mentalitate care se desfăşoară într-o societate unde predomină mitul. Copilul trăieşte acolo alături de mama sa şi de familie "aproape de mituri şi de zei". Sacrul învăluie viaţa cotidiană. Evenimentele şi manifestările cu caracter mitic constituie reţeaua profundă a structurii vieţii comunitare tradiţionale.

Dar mitul nu este trăit ca o poezie; el poartă în sine o valoare pragmatică şi *eficace* pe care simpla expunere nu o restabileşte, valoare care este periodic reactualizată prin ritual.

Ritualul repetă actul originar creator plasat în afara timpului cronologic, într-un timp şi un spaţiu sacru. Mitul este *ordinea lumii* aşa cum a fost dată *o dată pentru totodeauna*, definind totodată natura şi istoria, adică lucrurile şi oamenii. Ritualul nu înseamnă comemorare, ci repetiţie, sau mai bine, imersiune în creaţie. Pentru aceasta este eficace. *El ordonează poziţia omului în lume, raporturile dintre oameni, raporturile oamenilor cu lucrurile şi puterea divină.*

Această poziție se face în afara timpului istoric, într-un timp care este *eternitatea* și într-un spațiu situat *în afara spațiului profan al oamenilor.*

Dar regenerarea prin ritual nu operează decât în măsura în care *sacrul mai sălășluiește în om*, sau spiritul religios face parte din cotidian, când sentimentul de transcendență este dimensiunea esențială a individului. Omul african se mai află încă departe de destinul prometeic al omului occidental pus mereu în slujba noului, dacă nu în cea a creației.

Ritualul mai înseamnă și experiență mistică trăită. Fiecare ceremonie care repetă actul primordial, reorganizează legăturile între individ și lume. Ritualul este vorbirea care organizează, care conferă sens și care constituie legea percepută încă de copil încă de la naștere, în spatele mamei sale". *"Mitul înscrie omul în centrul universului*, ca pe o experiență existențială regenerată periodic prin ritual; în centrul universului, dar *legat* de tot ceea ce există, adică de lumea lucrurilor și ființelor, într-o relație intens trăită.

"Slăbiciunea multor oameni este că ei nu știu să devină nici piatră, nici copac". (Aimé Césaire, 1948)

"Omul înseamnă o condensare a firii în vibrația eternă și infinită care animă tot ce există: pe cei vii și cei morți, animalele, vegetalele, pământul, cerul, spiritele prietenoase sau periculoase care populează universul. Mitul definește ciclul vieții pe pământ, producția și reproducția, raportul între sexe și funcția atribuită fiecăruia dintre ei".

Aceste pagini sunt prea adevărate ca să rămână îngropate în arhive de conferință. Pentru aceasta le scot eu la lumină. Ele exprimă într-un limbaj în același timp poetic și exact realitatea mitului trăit de către african. În felul său, el organizează și reorganizează zilnic energiile sale personale, legându-le de zona invizibilă, țesându-le în funcție de o ordine prestabilită.

Fără a străbate aceleași canale, am impresia că și eu fac același lucru prin urzeala fasciculelor de culoare, descurcând țelele aflate în dezordine, urmând o ordine care se vrea cât mai aproape de ordinea naturală a lucrurilor.

Căci totul este în ordine. Bolnavului, la care apărea criza de asfixie când pronunța numărul pe care-l omitea cu bună știință, îi lipsea, în mod inconștient, această ordine.

Totul este în ordine, chiar și moartea. De ce am întrebat-o pe o asiatică, ale cărei tulburări de lateralitate se actualizau când pronunța numărul 13, simbol al morții în tarot, dacă a pierdut recent pe cineva drag? Ea mi-a răspuns că a asistat la masacrul întregii sale familii în Vietnam... Vor vorbi oare aceste taine în fiecare împrejurare? Sau mai trebuie ca terapeutul-

explorator să fie legat și de univers? Poate. Căci "vindecătorul realizează o mediere între bolnav și ordinea simbolică, între imaginarul individual creator al altei ordini simbolice și cel care conduce grupul... nefiind respins, nealienat, el face parte din grupul care îl tolerează uneori, îl venerează ca purtător de transcendență".

Poziția vindecătorului recunoscută de toți este aceea de mediator, poziție clar diferită de cea a psihiatrului.

"Psihiatrul trebuie să aleagă: să fie cu societatea sau să fie cu bolnavul, să fie protector al societății sau să fie exilat împreună cu bolnavul în zona nebuniei.

Vindecătorul este în același timp și una și alta, el există atât în registrul social, cât și în cel al nebuniei. Deține adevărata funcție a unui mediator: capacitatea de a acorda două părți care se opun, lumea rațională și cea irațională".

Cum devii vindecător? "Alegerea poate fi rezultatul unei experiențe individuale, interpretată ca semn al destinului și al puterii divine: revelație bruscă în cursul unui vis, conștientizare în stare de extaz, boală mentală inițiatică. Poate fi și opțiunea altora. Vindecătorul are datoria de a căuta și a desemna cu asentimentul celorlalți, pe cel mai apt să-i succeadă printre copii sau adolescenți. Cel ales se va angaja într-o lungă formare inițiatică în același timp, în sensul tradițional al cuvântului, și tehnică în achiziționarea cunoștințelor cu privire la plante și ritualuri. Cele două laturi sunt indisolubile, dar cunoașterea inițiatică este cea mai importantă sau cea mai specifică.

(...) Ea trasează, accentuând-o într-un timp limitat, calea care conduce de la cunoașterea de sine, la cunoașterea lui Dumnezeu, trecând prin social și cosmos. Inițierea implică mai întâi un ritual de moarte.

Este în același timp o retragere în indistinct, în primordial, în noaptea cosmică, o stare embrionară de la care devine posibilă o nouă naștere, sub o altă formă.

Moartea simbolică mai poate fi și o moarte cu privire la o anumită formă de existență socială.

La ieșirea din hăul întunecat sau din mormântul inițiatic, viitorul inițiat a pierdut tot; va trebui să învețe tot, să primească un alt nume și semne pe față și corp pentru a fi recunoscut. Inițiatul trebuie să simuleze (sau să manifeste) pierdera tuturor achizițiilor elementare, nu mai știe să meargă, să mănânce, nu-și mai recunoaște părinții. Face gesturi incoerente.

Moartea pregătește calea spre o nouă naștere simbolizată de ritualuri de naștere, prin ieșirea din coliba care are uneori forma unei vulve.

Misterul, secretul, supranaturalul ies la lumină, întreţinute cu grijă de către maeştrii iniţiatori, pentru a crea o atmosferă de emoţie intensă, care mobilizează forţele tuturor. Dar aici, *diferenţa între "a crede" şi "a face", "ca şi cum" ai crede, este mică*. Iniţierea este poate ritualul lui "*ca şi cum*", dar al unui "*ca şi cum*" ce rămâne aproape de ceea ce ar putea fi perceput ca realitate fundamentală, pentru că undeva, se face apel la nevoile fundamentale ale omului şi care sunt nevoia de transcendenţă şi de depăşire de sine pentru a merge spre pacea atât de dragă africanilor, mereu doritâ, dar rareori atinsă".

Pentru vindecător, cunoaşterea, în sensul african, "este accesul la forţele spirituale, stăpânirea lor şi posibila lor utilizare în diverse scopuri.

Acest acces comportă mai multe căi: iniţierea lentă şi progresivă în preajma celor ce o posedă; imersiunea în maladia mentală (maladie iniţiatică), domeniu al forţelor spirituale bune sau rele; dialogul cu spirite care se manifestă noaptea sau în vis; har moştenit de la strămoşi şi de la forţele divine.

Cu acest tip de cunoaştere este creditat copilul la naştere, pentru că el vine din lumea strămoşilor... această cunoaştere dispare odată cu vorbirea.

Copilul este purtătorul unei cunoaşteri pe care a regenerat-o în contactul cu strămoşii şi universul luminos de unde vine. Această cunoaştere sacră, care este şi cea a clarvăzătorilor, a înţelepţilor şi bătrânilor, a Marilor Iniţiaţi, se estompează odată cu integrarea socială.

(...) Înainte de a înţelege, copilul aude rostirile mitice, învaţă fabulele şi proverbele, situează un univers simbolic organizat după asociaţii, analogii, legături conjuncturale...

Înţelegem că şcoala occidentală însoţită de instrucţia religioasă aduce o dublă ruptură: ruptură cu tradiţia religiilor originare, respinse de creştinism, rupturi în continuitatea educativă, părinţi şi copii nemaivorbind aceeaşi limbă odată cu şcolarizarea.

(...) Această ruptură este izvor de nelinişte şi descumpănire. Ea conduce la patologia mentală. Ilustrată de tulburările care apar la copil în primii ani de şcolarizare (enurezia, bâlbâiala, regresiunea, replierea autistică, fuga de acasă").

Le este de asemeni greu să integreze cultura şi credinţele occidentale, cum mi-a fost mie greu să mă integrez lumii subtile a vindecătorului. Participând la ea, educaţia mea materialistă şi raţionalistă nu s-a pus de acord cu această lume decât când am putut înţelege din punct de vedere intelectual ceea ce eu făceam în plan intuitiv. Să ne amintim ce s-a întâmplat cu ocazia tratamentului

făcut unei colege anesteziste, care a perceput gustul de cupru în timp ce o magnetizam. Această experienţă m-a făcut să accept ideea că sunt vindecător. Dar cu toate acestea, nu mi-a oferit explicaţia vindecării sale. Am fost obligată s-o constat, dar era în contradicţie totală cu ceea ce primisem eu prin educaţia mea. Cum a putut să dispară o tumoră cu un prognostic operator atât de grav (întrucât era vorba de un feocromocitom) sub acţiunea conjugată a mea şi a lui Agpaoa?

Este sigur că specialistul nepregătit prin studiile sale pentru o astfel de eventualitate nu o va putea accepta, chiar dacă i se pun dovezile în mână, pentru că aceasta necesită o răsturnare totală a viziunii sale despre lume. Şi aceasta reprezintă o înspăimântătoare agresiune. O astfel de agresiune impunem altor populaţii sub pretextul de a le civiliza, în timp ce, de la procreere şi până în clipa morţii lor, viziunea lor despre lume este diferită*.

"Fiecare naştere repetă actul creator primordial prin conţinutul său sacru şi social pe care le proclamă ritualurile asociate şi-l înscriu pe noul-născut în ciclul terestru şi în societatea celor vii".

Procreaţia este privită sub trei aspecte:

1. aspectul androgin, care ritualizează uniunea perfectă a bărbatului cu femeia, abolind diferenţe şi inegalităţi;

2. aspectul cuplului de gemeni, la origine rege şi regină, reprezentând dualitatea;

3. uniunea a două entităţi diferite sau contrare, realizarea unităţii devine mai problematică.

Naşterea poate fi produsul fuziunii, al complementarităţii sau al alianţei contrariilor.

Ce este naşterea în tradiţia africană?

"A te naşte înseamnă a intra în viaţă sau în existenţă; cel ce se naşte vine de undeva. Vine din lumea morţilor care este apropiată şi în acelaşi timp îndepărtată. Vine din acea lume, ai cărei locuitori populează toate lucrurile pământului; din vântul care suflă şi plânge, din apa care curge şi murmură, din fumul care-şi caută prietenii în jurul focului care încălzeşte, din copacii care prin mişcările şi plângerile lor sunt dovada prezenţei celor care aşteaptă şi care caută sânul matern care-i va ajuta să treacă din lumea tenebrelor în lumea luminii, din lumea tăcerii la strigătele oamenilor. A te naşte este actul esenţial, este intrarea în viaţă pentru a fi om. Este trecerea cea mai periculoasă şi cea mai ameninţată, care trebuie apărată de către toţi, vii şi

* Vezi *Libertate în exil*, Autobiografia lui Dalai Lama /n.t./

morţi". (L. Diouf)

"(...) Partea de la strămoşi este întotdeauna importantă; ea se manifestă în diferite feluri: reîncarnare totală a personalităţii, unul sau mai multe elemente constitutive ale personalităţii strămoşului, reîncarnare adevărată cu indicii simbolice sau înscrise pe corp. Ciclul vieţii şi al morţii, variabil în funcţie de grupurile etnice, asigură o continuitate între cei vii şi cei morţi".

În Senegal, Dumnezeu a creat pentru om două corpuri: unul pentru lumea celor vii, unul pentru lumea morţilor. Trecerea între cele două lumi se face prin etape intermediare. Trecerea de la lumea morţilor către lumea celor vii începe înainte de naştere. Tji:d-ul, spiritul strămoşilor, suflu, viaţă, caută să pătrundă o femeie însărcinată, reuşeşte mereu după ce primeşte acordul, obţinut mai greu sau mai uşor, de la părinţii genitori. După naştere, destinul este ambiguu: copilul va rămâne la cei vii sau, după o scurtă şedere, va pleca iar la cei morţi.

Copilul vine dintr-o comunitate, comunitatea fiinţelor invizibile, în continuitatea celor vii; el este şi o forţă zămislită de vibraţia universului.

"Ritualurile ca şi tehnicile educative, care de la sânul matern până la iniţierea progresivă, vor conduce copilul către omul împlinit, au ca funcţie esenţială să repete într-o trăire colectivă şi religioasă ceea ce este spus de către mit, adică apartenenţa copilului la colectivitate şi cosmos".

În cele mai multe dintre etniile senegaleze, primul ritual, din momentul ieşirii pruncului din pântecele mamei, este un contact cu pământul mamă, pământul care hrăneşte, sursă de viaţă.

Apoi este spălat cu apă de mare sau apă dulce, al doilea contact cu natura. Bea câteva picături de lapte şi de grăunţe măcinate: primul contact cu elementul vital, simbol de viaţă...

El mai este prezentat celor patru puncte cardinale: cosmosului.

Cordonul ombilical este tăiat cu ajutorul unui instrument-sculă. Uneori cordonul ombilical şi placenta sunt îngropate într-un loc unde copilul, devenit adolescent, se va duce să se reculeagă în faţa dublului său.

Uneori, cordonul ombilical, învelit într-o frunză, este agăţat în vârful unei crăci care simbolizează energia omului.

Între perioada naşterii şi botez, se admite că pruncul are dreptul de a rămâne sau de a pleca.

Dacă rămâne, urmează botezul, care marchează naşterea sa socială şi care este un ritual complex. Apoi, punerea copilului pentru prima oară pe spatele mamei, momentul în care primeşte prima hrană solidă, primii dinţi, înţărcarea etc... Totul este ritualizat. Educaţia tradiţională va conduce mereu

cu aceeaşi intenţie de integrare, până la iniţiere, altă împlinire socială, altă moarte şi renaştere simbolică, fapt care va marca accesul la statutul de bărbat sau femeie, definită socialmente drept potrivită sexului său.

Locul individului în societate nu este determinat de seria de repere utilizate în occident (profesie, nivel de pregătire, venit, clasă socială, religie...) ci de o filiaţie şi de locul pe care-l ocupă individul în această filiaţie.

Ritualurile cuprind practica masajului pruncului după botez, masaj practicat de către mamă sau bunică în decursul primelor trei sau patru luni, după o ordine precisă, iar organele genitale sunt supuse unei atenţii speciale. Masajul este însoţit de o adevărată gimnastică. Baia încheie ritualul. Această ceremonie îi conferă probabil copilului o bună imagine a corpului său.

În decursul primelor săptămâni, mama copilului este masată de către propria sa mamă. "Corpul său este deschis la naştere, trebuie să se închidă, să se separe de cel al copilului".

Prin "deschidere" şi "închidere" trebuie să înţelegem că se referă la corpul subtil, noţiune regăsită la Agpaoa.

Până la perioada de înţărcare, copilul este autorizat să "mănânce nisip", iar mama de asemeni. (Poate că aici este o sursă de oligo-elemente!)

Purtarea copilului se continuă şi după înţărcare. Toate femeile grupului pot să participe.

Crescând, copilul învaţă "valoarea *cuvântului* care este mai degrabă un act de relaţie decât de informaţie... cuvântul poartă tradiţia şi valorile. El vine de la strămoşi; el este cuvântul îndepărtat, sau mai bine zis cuvântul etern *care-l aşează pe om în inima lumii; el este forţă, el acţionează, el este respectat.* Copilul va învăţa foarte devreme să nu-l folosească oricum". "A închide gura, a deschide urechile" este un pricipiu de educaţie african. Am văzut forţa pe care o poate avea vorba, cuvântul, în anumite împrejurări!

Fiecare sex va urma, în teritoriul său, progresiunea iniţiatică prin contactul cu adulţii, prin sfatul bătrânilor sau al bătrânelor femei. Iniţiere dată prin exemplu, suscitată voalat prin aluzii, ale căror sensuri trebuiesc descoperite prin povestiri, basme, proverbe.

"Nevoia de solidaritate străbate printr-o definiţie mai exactă a rolurilor şi a statutului: fiecare este la locul său dar fiecare are un loc, şi rolul său este indispensabil vieţii grupului. Ceea ce face el angajează comunitatea. Dar logica care ordonează ansamblul gândirii se bazează pe alte principii ca cele de cauzalitate, de identitate, de timp şi de spaţiu. Un alt individ, poate fi un alt individ, un copac, o piatră; el poate fi aici sau aiurea, poate fi viu sau mort, tânăr sau bătrân..."

Înțelegem că această educație face apel la lumea simbolică, la principiul reîncarnării, la corpurile subtile.

Dar în paralel, copilul învață limbajul concret "care se ordonează pornind de la înrudirea neamului, de la lucrurile familiare, de la muncă, de la hrană, de la animale și plante. Copilul învață limbajul social care definește și exprimă relațiile în interiorul și exteriorul grupului în care fiecare ocupă un loc precis; mai învață limbajul sacru al divinităților și al strămoșilor și limbajul cosmic care-l leagă de tot ce există. Fiecare pas făcut pe drumul inițiatic dezvăluie pentru el un alt aspect al limbajului. Dar ceea ce e învățat cu și prin limbaj e mai puțin informație decât relație, mai puțin exercițiu al gândirii decât mod de a fi și de a face. Cel care vorbește transmite ceea ce el este prin vibrația cuvântului său, cel ce ascultă îl primește pe celălalt".

La apropierea pubertății , sexualitatea se manifestă diferit, după grupele etnice. Este totdeauna permisivă, cu condiția ca să nu încalce legea socială. Plăcerea este secundară și destinul sexualității este esențialmente social.

Am insistat îndelung asupra acestei civilizații africane prea puțin cunoscute, căci ea este un model actual, viu și apropiat, al unei educații ce are ca scop integrarea individului în cosmos. Ea dezvoltă sensibilitatea, intuiția, accesul la invizibil, la cele inexprimabile, in detrimentul gândirii raționale. Dar ea poate, luată ca model și studiată, să-i permită occidentalului să dezvolte acea parte din sine pe care nu o cunoaște. Idealul ar fi desigur, de a-și dezvolta în același timp creierul său drept, intuitiv, și creierul său stâng, rațional.

Am pomenit mai înainte de prezența la congres a unui vraci antropofag. Eu trebuie să-i definesc poziția, referindu-mă tot la articolele lui Henri Collomb, apărute în diverse reviste medicale reunite la Mănăstirea din Nisa, unde și-a încheiat viața.

Boala sau moartea sunt întotdeauna rezultatul unei agresiuni: agresarea din partea unui individ, viu, în genere apropiat; agresare provenind de la un spirit, reprezentându-l pe strămoș sau divinitatea, garant al ordinii sociale și al tradiției. Agresiunea poate fi directă: este sistemul vrăjitorie, antropofagie, *witchkraft*, larg răspândite.

Ea mai poate fi indirectă, prin intermediul unui terț: un marabu /ascet african /n.t/, un fetișist sau un magician; terț în slujba unui client (agresor) care va "lucra" pentru a subjuga victima (bolnavul).

În fine, poate fi vorba de agresiunea unui spirit. Multe tulburări mentale sau dezordini psihosomatice sunt atribuite rab-ului (existențe spirituale ale religiei tradiționale).

Discuția mea cu vraciul-vindecător antropofag a fost destul de dificilă

căci vorbea o franceză proastă, dar m-a asigurat că el nu-i mânca pe bolnavi, el "mânca" boala, o încorpora. În lumina propriei mele experiențe, pot să-mi imaginez că acest om, ce se afla aici cu titlul de vindecător, nu consuma carnea bolnavului, ci făcea ceva ce uneori mi se întâmpla și mie, primea asupra sa - medium fiind - energiile patologice ale bolnavului. Forța sa personală îi permite ca apoi să "destrame" după transfer ansamblul energetic vinovat.

Am în memorie un exemplu precis de acest gen de fenomene. M-am dus într-o într-o clinică să îngrijesc pe cineva care suferea de un sughiț incoercibil. Am plasat câteva ace, sughițul continua. Zece minute mai târziu, întorcându-mă cu mașina la mine acasă, m-a apucat pe mine sughițul. Avea aceleași caracteristici cu ale pacientului. M-am gândit imediat că l-am "luat" și că tulburarea a încetat la el.

Sosind acasă, l-am chemat la telefon ca să verific: "Zece minute după plecarea dumneavoastră, sughițul a încetat" mi-a spus el. Și al meu, nu fusese decât pasager.

Am relaltat procesul alarmant de integrare care s-a produs îngrijind un bolnav psihotic ce ieșise din azilul psihiatric. Am dezvoltat în lucrarea precedentă problema persoanelor cu mediumitate necunoscută care "absorb" perturbările anturajului. Corpul energetic, când este fracturat, distanțat, de corpul fizic, se află într-o stare care favorizează aceste fenomene.

Vindecătorul este mai bine înarmat decât alții pentru a se "dezintoxica" de contaminări, dar el trebuie să se protejeze și să-și supravegheze echilibrul energetic. Vindecătorul antropofag poate să fie și vânător de vrăjitori. El procedează, în văzul tuturor, la extracția substanței ce se folosește la farmece, care sălășluiește în vinovat.

Acest fenomen, numit *withchkraft* în Filipine, se exercită direct asupra persoanei bolnavului, fără ca în prealabil să fie descoperit presupusul vinovat. O vedeam pe Josephine Simson duminica, în marea sa capelă, extrăgând din capul unor bolnavi *witchkraft*-ul sub formă de frunze de tutun, de rădăcini, de sfori, pungi de plastic etc...Ceea ce corespunde simbolisticii pacienților care sunt în general persoane în vârstă, depozitare ale unei culturi tradiționale. La cei mai tineri intervine procesul bucății de vată însângerată,care corespunde mentalității moderne și simbolizează extracția radicală a bolii. Este "chirurgia psihică" denumită astfel de către vindecători.

Europenii numesc acest procedeu chirurgie cu mâinile goale, ceea ce este un contrasens și induce tot felul de confuzii regretabile.

În Africa mai există un sistem: sistemul rab, care este rezultatul unui

conflict cu legea sau de ordin social. Cura constă în identificarea rab-ului, denumindu-l, definindu-i apartenența, fie în descendența maternă, fie în cea paternă, și a-l face să treacă din corpul bolnavului în cel al animalului ce va fi sacrificat. Apoi cura se încheie prin construirea unui altar, care va concretiza noile relații între bolnav și rab-ul său.

"Ce este rab-ul, o entitate spirituală capabilă să se materializeze sub formă umană sau animală, să intre în corpul sau spiritul unui individ pentru a-i reduce rațiunea, a-l îmbolnăvi, a-l obliga la acțiuni împotriva voinței?"

Vindecătorul acordă acestei ființe religioase două semnificații esențiale:

"Rab-ul îl simbolizează totodată pe strămoșul fondator și pactul de alianță care a permis ocuparea spațiului mitic de către strămoșul fondator. Această alianță implică rapoarte de recunoaștere reciprocă, rapoarte de supunere, de protecție.

Rab-ul mai reprezintă și tradiția, legea, strămoșii, filiațiunea, rudele, grupul, toate referințele care îi permit individului să se situeze într-o ordine socială simbolică, căreia i se supune și care-l protejează".

Unitatea care contopește cele două sisteme tip de reprezentare se bazează pe un același principiu: expulzarea violenței.

În fine, atingând problema mortalității infantile, găsim sindromul specific copilului tânăr: "copilul care pleacă și revine". Îl putem apropia de sindromul "morții neexplicate a nou-născutului", bine-cunoscut în medicina clasică. Vedem frecvent într-o comunitate cum mor unii după alții copiii aproape de vârsta de doi sau trei ani, bolile infecțioase parazitare și malnutriția fiind responsabile de această avansată mortalitate infantilă. Dar reprezentările tradiționale dau acestei mortalități deosebite o explicație psihologică și socială; explicație care favorizează inteventia relațiilor intrafamiliale, a relației de la copil la mama sa și la strămoși: este același copil care pleacă și revine (H.Collomb, 1973).

"(...) El poate să plece atunci când încă este în pântecele mamei, să plece imediat după naștere. El pleacă adesea după întârcare, mai ales dacă mama așteaptă un alt copil, sau uneori mai târziu, cu ocazia unui eveniment important al traiectoriei sale individuale (circumcizie)".

Între descrierile specifice, s-o reținem și pe cea a copilului Nit-ku-bon, descris de A.Zemplini și J.Rabain în 1965.

Copilul manifestă anumite particularități între optsprezece luni și doi ani; copil fragil, părăsește viața uneori fără maladie. Are privirea grea, nu surâde, nu comunică, vorbește puțin. Este în mod voit rezervat, părând că privește către interiorul său, detașat de lume și totuși vigilent, în alertă la cel

mai mic stimul. Dispoziția sa este foarte schimbătoare, râde sau plânge fără motiv. Nu trebuie să-l privești niciodată în față, sau să-l dojenești, căci imediat se supără și devine foarte trist. El riscă atunci să se îmbolnăvească grav sau să moară... dar acești copii deveniți adulți, vor fi înzestrați cu calități remarcabile, vor accede la un statut social important. Dintre ei se recrutează totodată prezicătorii și vindecătorii. Fără îndoială, că este vorba de copii ce au o constituție mediumică, așa cum dovedește sensibilitatea lor vie și calitățile lor interioare.

Vedem în ce fel interpretările maladiilor pot să difere de la o civilizație la alta. Dar dacă interpretarea africanilor îl poate determina să surâdă pe medicul occidental, să remarcăm că ea este operațională, atât în plan social cât și personal, în multe cazuri.

Noi transferăm neliniștile noastre atribuindu-le unor microbi, unor formațiuni tumorale și unor anomalii de laborator. Și nu este sigur că bolnavul și anturajul vor fi "dezlegați de farmece" pentru aceasta.

Poate că n-ar fi trebuit să aducem populațiilor pe care dorim să le "civilizăm" decât igiena prin adaus de conducte de apă curată și câteva măsuri terapeutice preventive, acordându-le dreptul de a trăi conform tradițiilor lor.

20

Moartea şi Lumea de Dincolo

"Nu ştiu cine m-a adus pe lume, nici ce este lumea, sau ce sunt eu însumi. Mă aflu într-o teribilă ignoranţă asupra tuturor lucrurilor. Nu ştiu ce este corpul meu, ce sunt simţurile mele. Sufletul meu este acea parte din mine-însumi care gândeşte ceea ce spun, care reflectează asupra a tot şi asupra propriei mele fiinţe, şi care nu se cunoaşte mai mult pe sine decât tot restul.

Eu văd aceste înspăimântătoare spaţii ale universului care mă curpinde şi mă aflu legat de un colţ al acestei întinderi fără să ştiu de ce mă aflu mai degrabă în acest loc decât în altul, nici de ce picul de timp ce mi-e dat să-l trăiesc îmi este fixat în acest punct al eternităţii mai degrabă decât oricare altul care a precedat sau căre urmează după mine..."

Am ţinut la loc de onoare pentru un timp cuvintele lui Blaise Pascal, căci educaţia primită mă lăsa în aceleaşi incertitudini şi cultura ştiinţifică era incapabilă să mă liniştească, deşi îmi fuseseră lăudate meritele ei. Şi când m-a lovit moartea unei fiinţe dragi..., puteam să reiau aceste reflecţii ale lui.

"Eu nu văd din toate părţile decât infinituri care mă cuprind ca pe un atom şi ca pe o umbră care nu durează decât o clipă, fără întoarcere. Tot ce ştiu este că trebuie să mor în curând, dar ceea ce ignor mai mult este chiar această moarte pe care nu pot s-o evit. Cum nu ştiu de unde vin, nu ştiu nici unde să mă duc. Şi ştiu numai că ieşind din această lume, cad pentru totdeauna fie în neant, fie în mâinile unui Dumnezeu mânios, fără a şti căreia din aceste două condiţii îi voi aparţine pe vecie".

Aceasta este raţiunea care m-a îndemnat să părăsesc serviciul pe care-l aveam la spital, ca să am libertatea să gândesc în felul meu, pentru că fusesem lăsată fără cunoaştere şi fără speranţă.

O astfel de cercetare nu se termină niciodată. Dar datorită muncii pe care am putut s-o depun alături de Tony Agpaoa, am dobândit o seninătate şi o stabilitate, care-mi lipseau cu totul în vremea când nu eram marginală.

Marginalitatea este cea care mi-a putut aduce răspunsuri la ceea ce este esenţial. Şi când mă voi simţi la porţile morţii, nu o să mă mai tem de nimc. Accept ideea tristeţii în momentul când îmi voi părăsi fiica şi prietenii, dar nu mai există spaima, nu mai există incertitudinea...

Şi de ce?

Deoarece ştiu că existenţa corpului fizic nu este totul. Despre acest lucru am o mie de dovezi, dintre care unele sunt expuse aici. Şi această cucerire nu se datorează ştiinţei*, ci percepţiilor extrasensibile care ele însele aparţin deja celei de-a doua lumi, acolo unde ne vom duce. Ne vom duce în acea lume invizibilă, unde ordinea este creată de simbol, o ordine care poate fi vizualizată graţie simţurilor pe care le posedă acest corp subtil.

De unde venim? Unde ne ducem?

Corpul nostru subtil se reîncarnează într-o zi într-un embrion care se dezvoltă în sânul familiei care ne va oferi condiţiile necesare evoluţiei noastre. Nu totul este obligatoriu în roz. Dar binele şi răul se află în echilibru. Nouă ne revine căutarea acestui echilibru, împăcând între ele contradicţiile vieţii. Ştiind să ne bucurăm de micile plăceri, instalând pacea şi liniştea în spiritul nostru.

Instalând toleranţa în inimile noastre şi tandreţea cât mai des cu putinţă.

Ce se întâmplă în ziua în care soseşte moartea?

Nedeţinând memoria vieţilor anterioare şi cu atât mai puţin a stărilor intermediare, nu pot decât să mi-o imaginez prin intermediul câtorva experienţe trăite. Cea a morţii mamei mele, moartea tatălui meu, a accidentului meu de maşină, care m-a făcut să întrezăresc moartea. În fine, decesul lui Agpaoa este cel care mi-a permis să merg mult mai departe în cunoaşterea mea. Primele mele trei experienţe sunt descrise în *Medic de trei corpuri* şi nu am să revin. Voi aminti doar că am descoperit posibilitatea de a comunica cu tatăl meu atunci când a intrat în comă. Se pare că această stare favorizează, la cei lipsiţi de experienţă, dar care posedă un grad de mediumitate, călătorii numite astrale.

În acest sens, pot relata pe scurt experienţa unei prietene, soţia unui om de ştiinţă care a trăit o călătorie astrală în timpul unei come prelungite. În această privinţă, nu ţin seama decât de trăirea mea personală, dar în acest caz deosebit se poate avea încredere în respectiva mărturie. Când a ieşit din comă, femeia şi-a adus aminte cu uimire de o serie de fapte trăite pe durata menţionatei perioade de timp: ea se văzuse la picioarele patului său,

* Fără procedee costisitoare şi fără sacrificarea animalelor.

privindu-şi corpul fizic şi sprijinindu-se de barele patului. Mâinile îi treceau printre ele. Îşi amintea că a călătorit, că a luat masa la restaurant, că a mâncat prăjituri care nu-i murdăreau mâinile, îşi amintea de ţări şi oraşe pe care le vizitase.

Soţul ei, auzind ce povesteşte, a vrut să controleze cele spuse. Au plecat amândoi în călătorie, pe urmele amintirilor ei. Ea a regăsit tot ceea ce văzuse, prevenindu-l în amănunţime pe soţul ei de tot ce vor găsi când vor ajunge în fiecare loc.

La întoarcere, ea a vrut să găsească în studiul religiei explicaţia celor trăite. A întreprins studii aprofundate de teologie, obţinând diplome şi teze. Dar nu a dobândit în nici un moment, din nenorocire, explicaţia. După aproape mai mult de zece ani de studiu, luând în consideraţie o altă concepţie despre lume, a putut, în fine, să înţeleagă logica trăirii ei.

Astfel, corpul nostru subtil poate călători, iar uneori nimic altceva decât visul, reprezintă clasicul voiaj astral.

În afară de vis şi de comă, sau de halucinaţie... poate oare să călătorească şi să fie operaţional acest corp subtil?

Intruziunea energiei în acest corp poate fi reglată de către cei ce sunt maeştri în materie. Aici am posibilitatea de a relata câteva experienţe trăite în compania lui Agpaoa pe când era în viaţă.

Trebuia să plec în Mexic şi în Guatemala cu ocazia unui congres medical lipsit de interes, dar în aceste regiuni, fiind bogate în vindecători, speram să găsesc câteva repere în cazul că mă voi duce singură să mă documentez. Trebuia să plec miercuri. În weekend-ul precedent mă aflam în Normandia. Făcând o plimbare cu bicicleta pe terenul umed, am căzut, alunecând pe pământul argilos. Durerea intensă m-a determinat să mă gândesc la o entorsă serioasă. Cum nu puteam să mă ridic, am recurs la masajul punctelor de acupunctură ale membrului inferior şi ale urechii. Dar neobţinând nici o uşurare, m-am temut de o entorsă gravă. În sfârşit, am putut cu greu să mă întorc acasă, pentru a mă trata cu ajutorul acelor, dar fără a beneficia de vreo uşurare. Călătoria era compromisă. Incapabilă de a mai conduce maşina, am petrecut noaptea la ţară, cu piciorul protejat de contactul cu cearceaful, săltându-l pe două perne. Durerea nu se calmase, lucru care mă mira, căci acupunctura este radicală pentru entorsa simplă. Am luat o aspirină şi un hipnotic. Peste noapte, m-am trezit în tipătul meu! Cineva îmi manipula piciorul şi mă durea cumplit! Deschizând ochii, l-am văzut pentru o fracţiune de secundă pe Agpaoa, cu ochii aplecaţi asupra piciorului meu, mişcându-l peste cearceaf, ca şi când acesta n-ar fi existat. Surprinsă,

spunându-mi că acest lucru nu era posibil, am aprins lumina şi am verificat dacă pernele erau la locul lor, la cele două capete ale patului, ridicând cearceaful, şi am adormit; m-am trezit din nou ţipând şi Agpaoa era din nou acolo. Manipulând piciorul şi provocându-mi dureri, el apărea semi-luminos în noapte. Şi de data aceasta totul s-a petrecut rapid. Trebuia să-i fiu recunoscătoare că mă ajută - căci asta încerca să facă - sau să fiu nemulţumită de aceste tentative dureroase şi fără îndoială, fără rezultat?

Complet trează, am aprins lumina şi m-am ridicat cu infinite precauţii, m-am ridicat, sprijinindu-mă de o măturică ce devenise cârja mea. M-am sprijinit un pic, apoi ceva mai mult, şi mai mult, durerea dispăruse! Puteam să merg! De dimineaţă piciorul era dezumflat. Călătoria s-a desfăşurat normal.

I se întâmpla de două sau de trei ori pe an să mă scoale noaptea, zgâlţâindu-mi umărul, ca să-mi transmită un mesaj în engleză. Dar nu-l vedeam. Capacităţile mele vizuale în plan invizibil sunt inexistente, şi cu toate acestea, în acea noapte, l-am văzut.

Mi s-a întâmplat să văd efectele acţiunii sale, fără a-l vedea sau auzi şi în condiţii atât de exacte, încât nu pot fi ignorate. Aceste efecte au tendinţa să dovedească existenţa corpului astral, dar mai ales faptul că el poate fi condus la comandă. Am văzut că acea fată care-şi manevra într-un fel involuntar energia umfla pernele, mişca un casetofon de la distanţă etc. prin simpla manifestare a intenţiei, desigur, dar alunecând fără voinţa ei în această stare. Aici îl vedem pe Agpaoa acţionând cu proprie voinţă.

Am fost intervievată la Geneva, în cursul unei emisiuni de sâmbătă seara, intitulată "Păsările de noapte". Este o emisiune de varietăţi în care alternează prezentări literare şi varietăţi.

Ajungând pe platou după-amiază, am văzut un tânăr încântător acompaniindu-se singur la pian. "Ştiţi că acest cântăreţ este fiul Prof. Hamburger? I-am dat să citească pasajul din cartea dumneavoastră în care vă exprimaţi dezacordul faţă de concepţiile tatălui său" îmi spune producătorul, mulţumit de "lovitura" lui. Să-l întâlnesc pe tată ar fi fost mai plăcut pentru mine, întrucât ne-am fi putut lămuri ca între medici, aici eram însă în faţa unui partener simpatic, dar ale cărui opinii erau construite doar din "se zice", şi al cărui nivel de cultură medicală nu permitea un dialog*.

Elveţienii sunt oameni scrupuloşi şi organizaţi. Am făcut deci o repetiţie înainte de cină, pentru a aşeza camerele de luat vederi, care au repetat

* Prof. Hamburger nega existenţa homeopatiei, a acupuncturii şi a vindecătorilor. De atunci cele două discipline au pătruns la facultate datorită decanului Cornilleaud.

drumul de parcurs şi înlănţuirea secvenţelor. După cină, o scurtă repetiţie a confirmat faptul că totul se află la locul său.

Deci, emisiunea începe. Anunţul este făcut cu un prim plan pe figura mea, dar se spune că imaginea nu a apărut. Şi totul reîncepe. De data aceasta e bine, dar treaba mi se pare ciudată, căci toţi maşiniştii lucrează cu grijă. Emisiunea continuă: Văd că oamenii se agită pe platou, fac semne, schimbă timpul de expunere şi ordinea lucrurilor, unii ţin microfonul ca şi cum camerele n-ar fi funcţionat sau ar fi fost imobilizate.

Totuşi, pot să vorbesc câteva minute, sub privirea batjocoritoare a fiului Hamburger care ridică umerii când vorbesc despre Trei Corpuri.

Odată încheiată emisiunea, responsabilul vine la noi, transpirat, adresându-se prezentatorului şi arătându-şi neliniştea! Niciodată nu i s-a întâmplat aşa ceva: camerele au fost în pană, unele după altele, a crezut că niciodată nu va putea încheia emisiunea!

Recunosc aici o experienţă pe care am mai trăit-o... mă fac mică, simţindu-mă puţin vinovată de toate necazurile tuturor. Fără îndoială că s-a produs un fenomen electromagnetic în jurul meu, dar cum?

O altă prezentare urmează să aibă loc zilele următoare la Luxemburg. Mă bucur, întrucât de data aceasta cântăreţul este Sacha Distel şi suntem prieteni. Totuşi, îi explic ce s-a întâmplat la Geneva. "Sper, a spus el, că totul o să meargă, altfel ar fi o catastrofă din cauza înregistrării muzicale".

Şi începem. Emisiunea se desfăşoară după acelaşi tipic ca şi precedenta. Sacha a afirmat simplu că nu ştie nimic despre problema tămăduitorilor filipinezi, dar că are experienţa celor francezi şi că aceasta este pozitivă. El explică modul în care lucrez eu pe ureche... imaginea răsturnată a foetusului, culorile... şi apoi cântă cântecul tuturor culorilor şi încă altele. Totul se desfăşoară de minune. În final, îşi exprimă satisfacţia cu referire la evoluţia tehnică a emisiunii. "Şi ai văzut? Lucrurile se realizau de la sine! N-am mai văzut aşa ceva, tehnicianul încadra imaginea, apoi pleca să facă un tur". Nu-mi explicam motivul pentru care totul a funcţionat "mai mult decât bine", dar este evident că Sacha a creat o ambianţă foarte pozitivă şi propice pe parcursul acestei ore.

Ajungând câteva luni mai târziu la Baguio şi explicându-i lui Agpaoa nedumeririle şi dificultăţile mele, am spus: "E curios, cum toate camerele de luat vederi se defectau şi ultima dată când am fost aici cu Cristian de Corgnol.

- Ştiu. Toţi vindecătorii căzuseră de acord să împiedice acest lucru. Nu trebuia să faci acest film cu el.

Adaug: "S-au întâmplat lucruri ciudate la Geneva...

- Ştiu, eram acolo, eu am făcut acest lucru. Mai bine să distrugi aparatele decât să distrugi oamenii.

- Dar la Luxemburg...

- Ştiu, am ajutat."

Atât experienţa terapeutică, cât şi acest fel de trăire mă îndeamnă să accept ideea celui de-al doilea corp care trăieşte în cea de-a doua lume şi pe care unii îl pot dirija după voie. Este lumea intermediară între spiritual şi material, lume pe care am pierdut-o de mult, acceptând dualitatea lumii, făcută din materie şi spirit, dintr-un trup şi un suflet. Noi am omis această lume intermediară care nu ascultă de aceleaşi legi ca şi lumea obişnuită.

Există lumi diferite şi pentru fiecare din aceste lumi, legi de fizică diferite. Fizicienilor le revine sarcina de a face dovada (Capra*, Olivier Costa de Beauregard...). Iar alţii ni le fac cunoscute (Zukav*, Michel Cazenave...).

Când am îndeplinit lucrul pe care-l aveam de făcut sau pe care... ar fi trebuit să-l facem asupra diferitelor planuri din interiorul nostru, moartea devine ceva simplu, mult mai simplu decât se poate imagina. Deci încrâncenarea terapeutică nu mai este binevenită. Am ajuns să gândesc că medicul care prelungeşte forţat viaţa unui pacient care suferă şi pentru care nu mai avem ce face, devine un călău. Ignoranţa noastră despre lumile subtile ne face să ne temem de descompunerea corpului nostru de carne.

Poate că ar trebui să-i învăţăm pe muribunzii noştri ce este corpul subtil şi chiar să le dăm posibilitatea să-l experimenteze.

În această privinţă, cartea Întâlnirea omului cu moartea** este intructivă şi curajoasă. Stanislav Grof şi Joan Halifax au reuşit să-i determine pe pacienţii lor să trăiască în mod simbolic procesul morţii şi al renaşterii lor, proiectându-i exact în această lume simbolică cu L.S.D. în loc de calmante obişnuite. Cu ocazia acestei experienţe, s-a întâmplat ca bolnavi consideraţi pierduţi... să se vindece!

Unii au preconizat deja folosirea sa ca doză unică în faza pregătitoare a iniţierii tantrice, măcar şi pentru a face cunoscut că mai există şi altceva. Castanéda, sub influenţa unui vraci yaqui, a folosit ciuperci halucinogene pentru a declanşa iniţierea sa.

Nu l-aş fi urmat sub nici o formă pe Agpaoa dacă m-ar fi antrenat pe acest drum. Nu ştiu dacă atitudinea mea este criticabilă sau nu, dar asta este. Posibilităţile pe care le avea acest om erau suficiente pentru a motiva

---

* Fritjof Capra, *Tao şi fizica*. Gary Zukav, *Dansul elementelor*.

** Ed. du Rocher.

cercetarea mea, el nu avea nevoie să fie ajutat de L.S.D. ca să mă ajute să progresez.

Mai subliniez şi faptul că această remarcă nu este o invitaţie la utilizarea L.S.D.-ului. Ea susţine, dimpotrivă, că acest mod de explorare a Lumii de Dincolo" trebuie efectuată sub îndrumarea unui maestru sau a unui terapeut avertizat.

Nu am văzut decât nenorociri în urma folosirii acestor droguri. Şi situaţia este şi mai dramatică atunci când educatorii sunt cei care-i incită la folosire pe tinerii de care răspund.

Ceea ce am spus nu vizează decât ajutorul adus muribunzilor, şi vrea să incite la reconsiderarea problemei morţii, abordând-o din punctul de vedere al teroriei celor Trei corpuri. Iată moartea, ce se întâmplă?

Nu ştiu cu adevărat, dar alţii decât mine spun că au contacte cu cei dispăruţi. Problema este de a şti dacă este vorba de halucinaţi sau de oameni normali, dar înzestraţi, sau de subiecţi care cred că văd ceea ce doresc să vadă şi terminã prin a vizualiza dorinţele lor.

În această privinţă "am intima certitudine că relatarea lui Paul Misraki nu este cea a unui om cu halucinaţii" şi că lucrările lui Isola Pisani** sund solide. În ceea ce mă priveşte, experienţa "sufletului meu" în momentele critice ale unui accident grav, deja relatat***, mi-a lăsat o amintire minunată. Vedeam un oval luminos către care se îndrepta, ceea ce este substanţa mea luminoasă dar imaterială (adică EU-l), în timp ce trupul meu se desfăcea în bucăţi ca peticele; fără îndoială, corpul meu energetic se desfăcea. Datorită voinţei mele, condusă de dragostea pentru fiica mea, am rămas în viaţă. Mi s-a părut că am avut de ales.

Este interesant de observat cum în India, moartea este trăită cu simplitate tocmai pentru că oamenii consideră sufletul ca pe o realitate trăită. Oamenii simt că vor muri şi merg singuri sau însoţiţi la malul unui râu sacru, într-un loc anume, unde se moare. Acolo ei "părăsesc" trupul lor. Membrele lor inferioare sunt cufundate până la genunchi în râul sacru, sunt înfăşuraţi în pânză după un anume ritual, se înlţă un rug, trupul lor este aşezat peste nişte crengi uşor inflamabile. Şi totul arde. Apoi cenuşa este împrăştiată în râul sacru. Alături, copiii se joacă, femeile spală rufe, fără emoţie.

Reîncarnarea este evidentă pentru ei.

---

* *Experienţa de după viaţă*, ed R.Laffont.

** *Dovezi de supravieţuire*, şi *A muri nu înseamnă moarte*, ed R.Laffont.

*** *Medic de Trei Corpuri.*

În lamaserii se pot întâlni copii tineri care sunt ceea ce se numeşte o "reîncarnare"*. Ceea ce permite să subânţelegem că fiecare a fost recunoscut ca fiind reîncarnarea unui Maestru cunoscut. Diverse manifestări care însoţesc naşterea şi copilăria o dovedesc. Copilul ocupă deja în momentul rugăciunii o poziţie privilegiată, cea pe care o ocupa cel a cărui reîncarnare este.

M-am dus la Rumtek după decesul lui Gyalwa Karmapa. Locul său rămâne liber aşteptând ca reîncarnarea sa să fie găsită. Căutările nu vor începe decât la trei ani după moarte, ca să se lase timp pentru reîncarnare. O scrisoare sigilată lăsată de către defunct, dă indicaţii care permit găsirea lui în viitoarea încarnare. Se spun rugăciuni în vederea unei reîncarnări apropiate. Se practică meditaţia, astfel încât clarviziunea să completeze scrisoarea prin revelaţii care uşurează căutările**.

Vino curând în cea mai bună încarnare asemeni unui stăpân al copacilor;
Sădeşte rădăcini în învăţătura, contemplaţia şi meditaţia neclintită;
Întinde-ţi ramurile explicaţiilor, practicilor şi activităţilor tale
Încarcă-te cu fructele celei mai alese siddhi.

Succesiunea Karmică a vieţilor este ca un şirag de perle,
Adept al luminii albe create de doctrină;
Pentru a fi susţinător al esenţei tuturor întâmplărilor,
Vino rrepede ca sfânt protector al lumii în timp de degradare...
etc.

Trebuie să scriu cu sinceritate că am trăit pentru a doua oară această "experienţă a sufletului" atunci când eram la Baguio după moartea Maestrului meu, Agpaoa.

Decesul lui Tony Agpaoa a fost însoţit de o succesiune de fenomene care mi-a dovedit cât am fost de legaţi în planul subtil, invizibil. Am mai spus că acceptând această dependenţă energetică, aveam destulă grijă să-mi păstrez individualitatea. Conştientizând prin diferite manifestări faptul că separaţia era pe cale să se producă, mi s-a părut că acest lucru trebuia să se facă în condiţii deosebite de linişte. Era nevoie de timp pentru a aprofunda aceste fenomene, ceea ce m-a făcut să mă întorc la Baguio în februarie

---

* Vezi *Libertate în exil*, Autobiografia lui Dalai Lama /n.t./

** Cf. *Lumea necunoscută*, nr.34, relatarea descoperirii lui Dalai Lama copil.

1982, puţin după moartea sa. Căutam o cameră la un particular, dar Lucy Agpaoa m-a invitat la ea. Copiii ei studiază în Statele Unite, era singură acasă.

La sosire, fiecare: soţie, surori, veri, prieteni, îmi spun: "Tony nu se mai află aici ca persoană fizică, dar este în continuare cu noi. Simţi acest lucru, nu-i aşa?" Foarte încurcată, dar sinceră, îi exasperam repetând: "Nu, nu este aici cu noi, eu simt că se află dincolo şi se odihneşte".

Este foarte greu să exprim ce simţeam atunci, e ca şi cum Tony era un fel de enormă crisalidă luminoasă... dar retras! Nu era disponibil, nu era cu noi!

Cu toate acestea, în fiecare dimineaţă i se duce cafeaua lângă mormânt şi i se aşează în fiecare zi prânzul lângă fotografie, în camera sa. După-amiază , meditez în capela sa personală, unde se află o imensă fotografie. Nici acolo nu e; cu regret, nu pot să subscriu dorinţelor familiei uimite, care îmi spune: "Totuşi, era atât de apropiat de dumneavoastră!"

La 9 martie, către ora 17, intrând în capela sa, îl simt: "De data aceasta, familia are dreptate, este aici. Ştiu că este prezent, că umple capela. Mi se pare foarte normal şi nu caut nici un mod de comunicare, căci acest gen de experienţă nu mă atrage în mod deosebit, şi în afară de aceasta eu mă găsesc aici mai degrabă ca să-mi iau rămas bun... deci trebuie să fie lăsat să-şi trăiască propia viaţă Dincolo. Apoi, urc în salonul său, studiez o carte de fizică modernă, care are tendinţa să dovedească faptul că trebuie să ne înnoim vechile noastre idei despre felul în care este alcătuită lumea, şi iată că observ cum un curent vibrator foarte blând, foarte subtil, nespus de armonios mă atinge, vine de sus şi din dreapta. Deşi foarte absorbită de studiul meu, aceste vibraţii mă distrag. Îmi amintesc că am mai simţit ceva asemănător... Da! Când porneam în interiorul meu! Atunci, ridicând capul spre locul din direcţia căruia veneau vibraţiile şi aşteptându-mă să văd imaginea unui oval luminos şi argintiu, văd un soare auriu, luminos, dar nu orbitor.

Sufletul meu a luat un alt aspect, nu mai este oval ci rotund, nu mai este argintiu, ci auriu!

Dar dacă-mi văd sufletul înseamnă că sunt pe cale de a muri! Îmi iau pulsul care e excelent, îmi pipăi membrele, îmi controlez respiraţia, mă ridic cu precauţie. Mă ţin bine pe picioare! Să încerc să merg. Totul este în ordine. Mă aşez şi-mi reiau cartea de fizică. Se petrecuseră multe lucruri ciudate la Baguio, acesta fiind unul în plus, nu-i sesizez semnificaţia.

Câteva minute mai târziu, aceeaşi senzaţie mă distrage, dar acum vine

din faţă! Şi soarele auriu este iar aici. Se poate muri când te simţi bine, dispui de toate facultăţile, studiind fizica?

Probabil că nu! Aceasta vrea să însemne ceva, sau se va întâmpla ceva. Dar ce? Ridicându-mă, controlându-mă, verificând prin atingerea mobilei că sunt trează, ies şi vorbesc cu simpatica şi voinica bucătăreasă a lui Tony, care stropea grădina ca în fiecare seară la aceeaşi oră. Vorbim câteva clipe şi nu face nici o remarcă deosebită. Deci, sunt sănătoasă la cap şi la minte, soarele apune, se stropesc florile, totul este normal.

Mă aşez, şi cu o minunată perseverenţă reiau cartea mea şi totul reîncepe! De data aceasta soarele luminos este sus şi la stânga, ceea ce vrea să însemne că el se plimbă. Repetitivitatea fenomenului îi dă pondere, mă gândesc. Poate că sunt pe cale de a muri fără să bag de seamă? Sau este o experienţă condusă de Tony? Sau poate că vrea să mă duc mai degrabă la el decât să trăiesc despărţirea pe care am venit să o caut?

Poate că "mi se va întâmpla ceva". Dacă experienţa este doar trecătoare, e mai bine să revin "aici" în bune condiţii. Vechiul reflex de medic reanimator mă face să mă duc în camera copiilor lui pe care o ocupam eu acum şi mă culc pe unul din paturi, cu cartea de fizică în mână... Dar soarele auriu m-a urmat, e aici, în faţa mea, ca şi cum m-ar privi! Ne privim. Îl observ şi îl analizez cu grijă. Este rotund, bine conturat. Ovalul meu luminos avea un cordon luminos care mă lega de el şi prin el mă deversam în el. Deci, vibraţiile vin de la soarele auriu. Nu mă duc eu spre el.

Deci nu sunt eu! Este altcineva. E un suflet, dar nu al meu.

Nu sunt pe cale de a muri.

Poate este sufletul lui Tony?

Atunci, în acea clipă, soarele auriu se apropie în viteză spre mine, vibraţiile se amplifică în suprafaţă şi volum, învăluie tot corpul meu, îl depăşeşte, prinzându-se în aura mea, într-o minunată dar scurtă senzaţie.

A doua zi de dimineaţă, Lucy Agpaoa îmi spune: "Azi este ceremonia ieşirii lui Bardo pentru Tony, vrei să asişti?"

Atunci nu ştiam ce este Bardo*. Este ieşirea dintr-o stare intermediară care succede morţii... Şi suntem în 10 martie, ziua în care planetele se aliniază, fenomen rarisim, zi importantă pentru astrologi.

Aceasta a fost ultima manifestare vibratorie a lui Tony Agpaoa. Mă dusesem să caut o despărţire a corpurilor noastre energetice, dar a fost o regăsire, cea a spiritelor.

---

* Cf. *Bardo Thödol* /Cartea tibetană a morţilor/.

21

Meditaţia lui Tony Agpaoa, vindecător filipinez

Convinsă că lectura acestui text va satisface pe toţi cei ce l-au cunoscut, pe toţi cei pe care i-a ajutat, îl ofer totodată analizei sofrologilor, pentru care el constituie un model. De notat că aici este cuprinsă dimensiunea spirituală, înaintarea pe drumul realizării Unităţii, noţiuni pe care nu le întâlnim la Caycédo. Să subliniem folosirea gândirii pozitive, care este complet uitată de educaţie şi terapeutică în Occident. Învăţămintele prezente aici, model de meditaţie, se adresează occidentalilor. Este deci vorba despre Christos şi rugăciune.

În afară de concesii, este interesant de constatat cum introduce el treptat, fără a agresa, diverse noţiuni, dintre care unele merită a fi relevate.

- Prima frază: "A trecut mult timp de când omul s-a născut dintr-un curcubeu, reflectare de lumină a inimii lui Dumnezeu...", introduce conceptia preexistenţei corpurilor subtile celor fizice.

- Cele şapte culori ale curcubeului se referă la corpul de lumină. Aceasta explică motivul pentru care el îmi cerea să mă branşez la lumină.

- Inima lui Dumnezeu, a cărui reflectare e cuprinsă în cele şapte culori ale curcubeului, face referire la dimensiunea spirituală. De notat că în medicina chineză, inima aparţine elementului foc. Focul arde şi purifică. El este şi simbolul afectivităţii noastre.

- Să reţinem cât de mult insistă Tony Agpaoa asupra conştientizării simţurilor subtile, "reflectare a Spiritului care ştie tot, aude tot, înţelege tot". Prin aceasta sunt definite capacităţile mediumice care sunt mai degrabă înnobilate decât cufundate în demonologie.

- Conştientizarea corpului fizic are loc într-un al doilea timp. Nu este

vorba de o repetare, ci de o altă dimensiune la care facem apel în al doilea rând, după subtil, pentru a ne face să percepem semnificaţia lui aici şi acum.

- Când el ne vorbeşte despre rugăciune şi dragoste, el face apel la dualitate, dragă civilizaţiei noastre. Ne conduce totodată în fiece clipă către noţiunea de Lege universală, de Conştiinţă supremă, pentru a ne face să ne contopim în Unitatea cosmică.

- Noţiunile de "vizualizare", de "clar-proiectare", de "atitudine creatoare pentru cel mai neînsemnat lucru", răspund nu numai principiului de gândire pozitivă dar şi de gândire canalizată şi manifestată.

- Concepţia sa de integrare a individului în lumea înconjurătoare este nuanţată totodată de milă, de bunătate, de dăruire de sine. Dar unele întorsături de frază sunt importante de reţinut, căci ele protejează Fiinţa de la autodistrugere, fenomen frecvent întâlnit la cei născuţi să îngrijească de alţii, şi îi întăresc în nevoia imperioasă ca fiecare să-şi asume propria dezvoltare: "Sunt ferm pe poziţia mea... am încredere în valoarea mea personală... îmi protejez integritatea... ştiu să-mi apăr dreptul la propriile mele convingeri...". Toate acestea nefiind valabile decât cu condiţia de a rămâne în armonie cu Conştiinţa universală.

- În fine, ne atrage atenţia asupra noţiunii de reîncarnare, ceea ce presupune supravieţuirea corpurilor subtile după moartea corpului fizic, şi ne conduce spre noţiunea de evoluţie a acestora la fiecare reîncarnare.

"De mult, omul s-a născut dintr-un curcubeu, reflex al inimii lui Dumnezeu. Totodată, el era în rezonanţă perfectă cu Dumnezeu, această comunicare era imediată şi caldă.

Fiecare din noi deţinea calităţile necesare pentru a primi mesajele lumii spirituale graţie unor simţuri psihice pe care noi le numim azi "clarviziune", "claraudiţie" şi "clar-sensibilitate"... Când omul s-a îndepărtat de Dumnezeu pentru a căuta lucrurile pământene, nu numai că s-a îndepărtat de lumea spirituală, dar şi-a pierdut şi harul de a comunica cu ea.

În zilele noastre, majoritatea oamenilor nu mai cred în această posibilitate de comunicare; numai un număr restrâns dintre ei mai sunt capabili şi deţin harul necesar pentru aceasta.

Dar se apropie timpul când, ca şi în trecut, orice om va putea comunica cu lumea spirituală prin văz, auz şi sensibilitate. Până atunci, cei ce cred în Dumnezeu, îl vor găsi pe alte căi. Va fi atunci ca o reînnoire şi întoarcere

în credință, în realitatea Atot-Puternicului și în supraviețuirea spiritului după moartea trupului.

Pentru a se înfățișa oamenilor, puterea spirituală are nevoie de medium-uri. Ea pune în slujba lor puterile odice a căror sursă este.

Dumnezeule Prea-iubit, recunosc adevărul și puterea Legii universale care este cuprinsă în tot ceea ce este creat și în toate ființele.

Puterea cosmică mă învăluie ca un nor, mă scaldă ca un fluviu. Ridic nivelul meu de conștiință până la a fi în armonie cu această Forță divină care se manifestă în cel mai mic gând al meu, în cuvintele mele, în acțiunile mele. Cunoscând puterea cuvântului, îmi măsor fiecare vorbă. Dinamizate de către puterea divină, ele își ating scopul lor iar prin amprenta de neșters pe care ele o lasă asupra subiectivității spiritului meu, îngăduie regenerarea întregii mele ființe fizice și spirituale.

Mintea mea comandă trupului meu, iar trupul meu ascultă de mintea mea.

Corpul meu fizic este rezultatul a ceea ce asimilez și a ceea ce gândesc.

Sănătate perfectă, fericire, tinerețe, sunt rezultatul lor.

Optimist, fericit și vesel, descopăr progresiv în mine suprema frumusețe a vieții.

Părul meu sănătos și bogat, este impregnat de această viață, își menține culoarea de la început, crește abundent și viguros.

Vederea mea este perfectă, ochii relaxați, privirea ascuțită. Vederea mea este pătrunzătoare ca a vulturului care planează în aer și distinge clar cuibul dorit.

Auzul meu ascuțit și fin, captează cel mai mic sunet al naturii. Aud înlăuntrul meu ceea ce poate auzi profetul și chiar mai mult, auzul este reflectarea în interiorul meu a spiritului care aude tot, știe tot, înțelege tot.

Mă aflu în pace cu omenirea. Inima mea este plină de iubire perfectă. Robustă și plină de sănătate, armonia o cuprinde.

Stomacul și tubul meu digestiv sunt marii alchimiști ai corpului meu. Ei au grijă de el. Acești geniali alchimiști creează energia care hrănește atât fizicul, cât și mentalul meu. Și funcționarea este perfectă întrucât această energie rămâne în armonie cu forțele universale puternice și benefice. Apetitul meu, funcțiile de asimilare și eliminare sunt stabile și armonioase. Regimul meu respectă echilibrul între proteine, grăsimi, hidrați de carbon și sărurile minerale. Mențin acest regim în perfect echilibru.

Această forță infinită care inundă corpul meu preia echilibrul perfect al

glandelor mele endocrine care reflectă armonia divină în capul meu, în gâtul meu, în umeri, în piept, abdomen... în brațele mele, mâinile mele, în genunchi, picioare, tălpi, în fiecare celulă și fiecare organ al trupului meu.

Nervii mei sunt acum liniștiți, stabili și destinși. Îmi păstrez calmul și liniștea, chiar în mijlocul agitației și zgomotului, rămânând în acord cu ritmul Spiritului universal de unde provine întreaga cunoaștere.

Știu ce îmi este de trebuință și cum să găsesc. Ceea ce căutam în afară, am găsit înlăuntrul meu. Înțelepciunea Legii universale mă călăuzește, mă hrănește, mă împlinește, mă îndrumă și-mi rezolvă problemele. Acum există o armonie completă în corpul meu, în viața mea, în munca mea și în tot ceea ce întreprind.

Ceea ce căutam în afară exista și în interiorul meu. Viața, tinerețea, se manifestă în fiecare organ al corpului meu și stau chezășie a Unității divine.

Sunt plin de vigoare, de vitalitate, de energie. Corpul meu este perfect. Sunt fericit. Fluxul Esenței divine pătrunde fiecare din celulele corpului meu și le vitalizează. Liniștea și forța Spiritului Universal mă învăluie din toate părțile, mă pătrund, mă scufund în această baie de liniște, forță, sănătate, armonie, ziua, noaptea... În această armonie care se asemuiește cu primăvara, se poate face totul.

"Puterea Spiritului divin mă conduce către libertate, prosperitate și evoluție spirituală.

Puterea lui Dumnezeu mă pătrunde și-mi îngăduie să mă vizualizez așezat în adevăratul meu loc.

În viața mea apar cei care mă ajută să-mi păstrez sănătatea, fericirea și prosperitatea. Am față de ei o datorie de recunoștință pentru care am mijloacele să o onorez.

Sunt recunoscător pentru tot ceea ce se realizează și se împlinește.

La momentul dorit, voi fi treaz, odihnit, bucuros, plin de energie, pentru munca pe care o am de făcut. Sunt în mod conștient de acord cu perfecțiunea Conștiinței supreme pentru a deveni ce trebuie să fiu, lucru care cere folosirea gândirii pozitive. Nu-mi îngădui nici un gând negativ. Fac planuri sănătoase, iar ceea ce am conceput cu sinceritate în inima mea, se realizează.

Pun în practică cunoștințele pe care le-am dobândit.

Muncesc pentru că trebuie să trăiesc, iar Dumnezeu îi ajută pe cei care se ajută pe sine; cu fiecare prilej dau ce este mai bun în mine și fac cât pot de bine. Cred în Dumnezeu, am încredere în mine, în aproapele meu, în omenire. Știu că orice căutare a adevărului trece prin iubirea adevărată și credință sinceră. Adevărul există în fiecare suflet. Cu Credință, totul este

posibil. Eu Cred... Eu am Credință...Sunt plin de putere și curaj, acțiunile mele sunt drepte și-mi asum răspunderea lor.

Sunt ferm pe poziție când sunt sigur că am dreptate. Îmi depășesc temerile și îndeplinesc încercările care mă sperie. Sunt puternic, căci sunt în armonie cu Conștiința universală a lui Dumnezeu, izvor al întregii inteligențe și al tuturor forțelor. Am deplină încredere în valoarea mea personală, în puterea mea mentală, căci ea este emanația forței divine.

Sunt destul de puternic pentru a accepta cu calm bucuriile și încercările. Îmi folosesc forțele numai pentru bine. Toate lucrurile pe care am putut să le vizualizez, devin reale. Ceea ce alți oameni au putut să realizeze, pot să fac și eu. Toate acțiunile mele sunt conforme cu Legea universală. Mai presus de orice, cred ceea ce a spus Iisus Christos: "Tot ceea ce fac eu, puteți face și voi, și încă lucruri și mai minunate".

Sunt sincer, căci numai adevărul dăinuie. Onestitatea este temelia soluției pe care o găsesc pentru problemele mele. Îmi îndeplinesc obligațiile și nu-mi precupețesc nici timpul, nici talentele, nici eforturile.

Sunt fidel față de firea și credința mea. Îmi îngrijesc integritatea, dar sunt oricând gata să mă adaptez în scopul de a fi util ordinii sociale. Efortul sincer asigură reușita și aceasta este răsplata mea. Sunt cinstit. Sunt liber, respect dreptul altuia. El are același drept la libertatea de a gândi și de a face ceea ce îi dictează propria conștiință. Știu să-mi păstrez dreptul la propriile mele convingeri. Echilibrez respectul față de mine însumi și considerația pentru un altul.

Toată energia mea se îndreaptă către binele comun, nu-mi neglijez obligațiile față de societate.

Fac totul în modul cel mai creator cu putință și în mod progresiv, chiar pentru lucrul cel mai mărunt. Acord toată atenția, cu grija permanentă de a îmbunătăți activitatea mea. Îmi pun viața în joc pentru fiecare acțiune.

Simțul meu de observație este foarte ascuțit. Deosebesc fiecare lucru într-o proiecție clară și cu mare lux de amănunte. Le deosebesc pe cele care au valoare de cele care nu au.

Disting binele și răul ascuns în fiecare lucru și ajung la o concluzie înțeleaptă prin simplul raționament logic.

Mă conduc pe calea sănătății și a abundenței ca să cresc ocaziile de a mă servi pe mine, familia mea, și pe toți cei ce mă înconjoară. Puterea mea crescută este condusă de Legea Universală, o folosesc pentru înălțarea omenirii.

Îmi dezvolt subconștientul ca să obțin și ultimele realizări pe care le

doresc. Mă purific de orice îndoială, gelozie sau teamă. Am încredere în acțiunile mele.

Apreciez banul nu pentru mine însumi, ci pentru interesul care-l prezintă pentru oameni. Îl dau cu bucurie celor care au nevoie și mi se întoarce înzecit.

Am o optică sănătoasă asupra evenimentelor vieții: sunt o verigă dintr-un lanț uman și sunt ca atare parțial responsabil de tot ceea ce se întâmplă. Disting în fiecare om spiritul lui Dumnezeu, prietenia și binecuvântarea lui Dumnezeu în fiecare lucru. Păstrez aceste gânduri în mintea mea, cultiv mila, tandrețea, iubirea.

Primesc învățătura societății și a mediului meu înconjurător. Iau parte la suferințele semenilor mei, și cum toți suntem copiii lui Dumnezeu, cer iertare pentru greșelile mele și iert greșelile altora. Sunt absolut convins că iertând, sunt eu însumi iertat. Când dai, primești mai mult și fiecare acțiune bună este răsplătită.

Păstrez legătura cu semenii mei, nici un om nu este izolat de ceilalți. Examinez deci toate aspectele relațiilor mele cu ceilalți. Nu port ură, nu mă pierd în discuții.

Sunt întotdeauna calm, vesel și înțelegător, controlându-mă perfect. Nu am pentru ceilalți decât gânduri de bunătate și onestitate. Încerc să înțeleg și să dezvolt aspectul pozitiv al naturii lor. Îi iubesc și dacă vorbesc, nu spun decât ceea ce este adevărat, amabil, util. Ce aud rău cu o ureche, iese pe cealaltă. Urăsc bârfelile și nu vreau să văd în om decât laturile bune.

Știu că sentimentele pasionale sunt necesare, fiind subânțelese pentru dragoste și armonie totală.

Pasiunea dragostei este de origine divină și nu ar trebui să fie înăbușită prin false sisteme de gândire.

Cred că după instinctul de conservare, cel mai puternic mobil al omului este perpetuarea speciei. Aceasta începe din tinerețe și se continuă de-a lungul vieții de adult, acordând fiecărui individ bucuria pe care o revarsă Inima universală.

Mă aflu în Lumină, mă dezvolt din punct de vedere spiritual. Ferice de cei ce sunt flămânzi și însetați de dreptate, căci ei vor fi răsplătiți. Eu sunt parte integrantă a legii universale. Iată de ce am încredere în mine și în deciziile mele... Inima mea este largă, vederea mea limpede și voința mea plină de râvnă. Sunt Una cu Dumnezeu, mă rog în timpul fiecărei acțiuni. Cea mai mare bucurie a mea este de a simți această libertate și adevărată senzație de a fi iluminat de către forțele universale, căci trăiesc în Ordinea divină

universală.

Aud în interiorul meu vocea celui care mă îndrumă, aud această voce care mă inundă sau se stinge în mine în momentul dorit, exact atunci când trebuie, pentru că se află în armonie cu Spiritul universal. Fiecare din manifestările mele mă umple de bucurie și recunoștință... Sunt recunoscător, sunt creat pentru aceasta. Inspir și expir, inspir și expir, inspir și expir... Acum închid ochii și meditez asupra organelor corpului meu, care au nevoie de îngrijire.

Inspir, relaxez fiecare mușchi al corpului meu. Acum simt vibrația blândă care curge în mine. Meditez numai cu gânduri pozitive și îndepărtez orice gând negativ, iar în consecință, durerea se împrăștie, grijile se îndepărtează, îndoielile se potolesc, astfel că frica dispare. Mă simt bine, bine, foarte bine...

Cu forțele celeste sunt în legătură prin centrul inimii mele. Acum sunt gata să experimentez senzații durabile de bucurie și odihnă.

Sunt odihnit. Îmi destind mușchii frunții, în timp ce pleoapele mele sunt ușor întredeschise și relaxate. Obrajii mei își pierd tonusul, buzele mele sunt destinse, maxilarele relaxate, în repaus. Îndepărtez orice tensiune a mușchilor de la ceafă, ai gâtului, ai umerilor, ai pieptului. O senzație odihnitoare se răspândește de la frunte până la piept.

Toracele meu se mișcă încet în ritmul respirației, în mod firesc, calm. Respir calm și normal. Pot simți căldura răsuflării mele. Simt și aerul proaspăt pe care-l inspir prin nările mele. Plămânii mi se umplu de viață și de oxigen. Pieptul meu este rezistent și tare.

Inima mea bate regulat, transmițând cu putere sângele în artere. Ritmul său este la unison cu Spiritul universal. Inima mea este un tot. Se simte foarte bine.

Coastele mele saltă ritmic, ele îmi susțin bustul și se sprijină pe perna care propteste spatele meu, această pernă moale ca aerul pe care-l respir. Coloana mea vertebrală menține coastele mele, le susține. Ea este solidă.

O destind, încet, segment cu segment.

Și stomacul meu și-a alungat tensiunile, se relaxează la unison cu pieptul și inima mea, încet, calm, lent. Mușchii stomacului meu sunt relaxați.

Acum îmi destind brațele, începând cu umerii, coatele, încheietura mâinilor, mâinile, degetele.

Șoldurile mele sunt solide și stabile, acum destind mușchii lor în timp ce energia revitalizantă se dispersează îndelung pe tot corpul meu. Și mușchii gambelor se relaxează. Desigur, pot merge mândru, și alerga ca un cal pursânge, dar am nevoie și de repaus. Îmi destind deci picioarele, punând toate

ligamentele în repaus. Simt această senzație de repaus și destindere până în tălpi și degetele mari.

Acum tot corpul meu se odihnește; capul, ochii, obrajii, ceafa, stomacul, umerii, brațele, mâinile și degetele mele, abdomenul meu, șoldurile, picioarele până la vârful degetelor mari sunt acum destinse și în stare de odihnă. Mă inspiră sentimente de abandon, de satisfacție, de bucurie și fericire. Am impresia că mă cufund într-un somn profund, ca un prunc la sânul cald al mamei.

Simt un fel de nor blând deasupra mea, mă înconjoară din toate părțile, liniștind simțurile și nervii mei. Această senzație este atât de plăcută, încât o percep ca venind de sus, de dincolo de înțelepciunea umană.

Oh, Doamne, Tu m-ai încercat și Tu mă cunoști. Tu înțelegi toate gândurile mele, toate planurile, toate motivațiile acțiunii.

Tu știi totul despre mine înainte ca eu să spun ceva. Ochii Tăi au văzut toate acțiunile mele cunoscându-le dinainte ca eu să le fi dat curs. Tu ești în același timp înaintea și în urma mea, Tu mă învălui și pui mâna Ta asupra mea.

Spirit al Dumnezeului Iubirii, păstrează-mă în grația Ta, spală-mă, purifică-mă, modelează-mă și folosește-mă pentru a Te servi și pentru gloria Ta.

Oh, Dumnezeu al bucuriei, Te implor să mă faci să ajung una cu Tine.

În bucurie ai creat cerul, pământul și tot ce cuprind ele. Ajută-mă, Stăpâne, să binecuvântez creația Ta, să trăiesc fiecare zi în bucurie, să descopăr bucuria în orice lucru, mare sau mic. Tată ceresc, îți mulțumesc că faci să curgă în mine și prin mine forța Ta revitalizantă, puterea Ta care reface fiecare celulă, fiecare picătură din sângele meu, purificând toată ființa mea, făcând-o transparentă.

Mă bizui pe forța Ta, pe înțelepciunea Ta, pe sfaturile Tale și-ți mulțumesc, Stăpâne. Sfânt Spirit al lui Dumnezeu, vino în inima mea și umple-o. Deschid fereastra sufletului meu ca să te las să intri, îți consacru întreaga mea viață, vino și ia-mă, umple-mă de lumină și adevăr.

Îți ofer singurul lucru pe care îl dețin, capacitatea de a fi plin numai de Tine. Nu sunt decât un vas gol, umple-mă ca să mă pot naște în viața spiritului, viața adevărului, a frumuseții, a bunătății, a iubirii, a înțelepciunii și a forței. Călăuzește-mă astăzi în tot. Condu-mă către persoanele pe care trebuie să le întâlnesc prin acțiunile și rugăciunile mele, dar mai presus de toate, Christoase, fii înlăuntrul meu. Unde aș putea să mă duc fără spiritul Tău? Unde aș putea să mă ascund sub văzul Tău? Dacă mă ridic, eu Te

găsesc, dacă mă prăbuşesc, Te găsesc iarăşi. Dacă încalec aripile zorilor, dacă ating hotarele mărilor, tot mâna Ta este cea care mă călăuzeşte. Tu ai modelat fiinţa mea cea mai profundă, Tu îmi cunoşti pe deplin sufletul. Tu m-ai creat în sânul mamei mele şi Tu ştiai încă de atunci fiinţa care voi deveni în taină.

Dacă s-ar număra cu fire de nisip infinitul înţelepciunii şi al cunoaşterii Tale, tot nisipul Terrei nu ar ajunge, şi chiar dacă aş putea s-o fac, eu voi fi întotdeauna cu Tine. Îţi mulţumesc, o, Stăpâne, că sunt alcătuit în mod minunat, cu respect, după chipul Tău.

Concluzii

Ca medic raţionalist, cu sufletul şi mintea atipite sub efectul anesteziant al ordinii materialiste, mă trezesc în mod brutal sub efectul unei suferinţe împărtăşite, cea a mamei mele care murea din cauza unui cancer cu metastaze. Trăiam, ca mulţi alţii, supusă noţiunii de certitudine stabilită de Descartes: "Doar inteligenţa poate percepe Adevărul". Admiteam cu lenevie noţiunea de creare a celor două existenţe, sufletul şi materia. Deodată, circumstanţele m-au făcut să descopăr o a treia, a cărei calitate reală părea disimulată în 1970 în ochii confraţilor mei din spitale: energia!

Insuficienţa sau excesul datorat blocajului circulaţiei sale au un efect imediat asupra celulelor corpului nostru. Insuficienţa se poate traduce prin semne de suferinţă celulară, ducând până la atrofie sau ulceraţie, excesul localizat se concretizează sub formă de tumoră de volum şi calitate variabilă.

Dar energia poate fi manipulată! Este posibilă accelerarea şi ameliorarea unei cicatrizări şi obţinerea dispariţiei unor tumori.

Experienţa medicală confirmă pe viu legea lui Einstein: energie, materie şi lumină sunt legate.

Astfel, energia este şi lumina care se oferă într-o paletă de culori dintre care fiecare comandă o funcţie fiziologică importantă.

Noţiunea mea despre valori şi ştiinţă învăţate sub egida lumii ştiinţifice occidentale de atunci, se răstoarnă. Am nevoie să reconstitui un nou echilibru interior, integrând vechiul şi noul, fiecare trebuind să-şi găsească locul său.

Puteam să mă opresc aici, dacă împrejurările nu m-ar fi adus în situaţia de a deveni eleva lui Antonio Agpaoa, celebru vindecător din Baguio.

Prestidigitatorii care-şi câştigă pâinea împărţind iluzii, îl consideră unul de-al lor. Vizitatorii grăbiţi, oamenii de ştiinţă cu pasul grăbit, jurnalişti în

căutare de scandal, consideră că este vorba de o exploatare a prostiei umane. Bolnavii și familia lor, proiectând condiționarea lor occidentală, consideră, amintindu-și de minunile de la Lourdes, că este vorba de fenomene miraculoase: operații fără bisturiu, sângele care curge, rănile care se închid instantaneu: ei proiectează ceea ce simt și nu starea lor de limitare. Conștienți că o Necunoscută este prezentă în reprezentarea pe care o avem despre lume, ei o explică în felul lor, cu înțelegerea lor de occidentali și cu simbolistica lor materialistă.

Dorind să știu, accept să mă alătur vindecătorilor, muncii lor, felului lor de a fi, de a înțelege viața și moartea, dar și supraviețuirea. O a doua mutație mă încearcă.

Se dezvoltă simțurile aparținând corpului invizibil și în mod special simțului tactil, descopăr realitatea celui de-al doilea corp electromagnetic, supus influențelor magnetismului terestru și planetar, identificabil în oarecare măsură grație situației planetelor în ziua nașterii, care schițează scheletul.

Motivul esențial care îl opune adesea pe medic bolnavului, devine atunci evidență. Pacientul trăiește perturbațiile acestui corp electromagnetic, în timp ce medicul nu întreabă și nu recunoaște decât corpul fizic. Cei doi nu vorbesc despre același corp.

Vindecătorul este cel care lucrează asupra corpului electromagnetic!

Acesta este fluid, mobil, iar timpul are pentru el o delimitare aparte, deoarece el poate fi inspectat și răsturnat, sau accelerat, dar se pot produce și pauze, ștergeri de imagini, redresarea lor, sau modificarea lor... Ne aflăm într-o altă lume, reglată de un alt sistem "fizic"... Legile lumii obișnuite nu se mai potrivesc!

La nivelul manifestărilor sale, cel de-al doilea corp este în mod aparent supus legilor simbolismului: simbolismul planetelor, culorilor, cifrelor, anotimpurilor... Ceea ce actualizează știința cărților tarot, kabbala, geomanția, arhitectura ezoterică a corpului*.

Este lumea inte.mediară, lumea imaginară a lui Corbin, cea a mitologiei culturale. Și mai ales a evoluției ce urmază o mișcare verticală.

Vindecătorul are privilegiul de a avea acces la această lume, la acest corp, căruia, în mod intuitiv, îi cunoaște unele legi. Efectiv, intelectul nu-și prea găsește loc în acest univers, unde sensibilitatea și inima sunt paznicii împărăției.

* Graad, *Inițierea în Kabbala ebraică*, ed. du Rocher: A De Souzenelle, *De la arborele vieții la schema corporală*; Edouard Descamp, *Tarot inițiatic*, Courrier du Livre etc.

Totuși aici domnește o ordine după un plan geometrico-aritmetic, pe care matematicienii de înaltă clasă o abordează prin intuiție, și în care psihanaliștii sau filozofii descoperă imaginile simbolice și miturile.

Simbolul este cheia motorului care acționează lumea electromagnetică. El poate fi redus la cea mai simplă expresie: a gândi la o literă, o cifră, la o imagine geometrică, la o culoare, poate declanșa intrarea în acțiune. Această tehnică solicită o energie puternică și o mare concentrare. Înțelegem de ce orientalii folosesc o formă materială care le servește ca suport în această acțiune. Lumea simbolică le este atât de familiară, încât ei îi folosesc formele superioare în arhitectura templelor lor, încă și în zilele noastre. Lumea intermediară a fost cunoscută în Europa până în primele secole, apoi abandonată treptat.

Dar simbolul este încă viu în străfundurile fiecăruia din noi, deși am pierdut cheile, cele care favorizează accesul către lumea verticală și către sacru. Se mai întâmplă să-l folosim în plan orizontal, sacralizând ceea ce nu este sacru, dându-i o valoare hibridă care pierde din eficacitatea sa. Nu mai este operațional, din acest punct de vedere nu mai consacră decât o ideologie personală sau colectivă. De fapt, ce altceva este în medicină examenul de laborator, radiografia sau identificarea microbilor, dacă nu căutarea unui simbol putând să exprime maladia? Ce este chirurgia în cele mai multe cazuri, dacă nu eradicarea unei reprezentări a maladiei, atâta timp cât cauza declanșnată și profundă este necunoscută și mereu în evoluție? Ce altceva este chimioterapia, decât o unealtă care ucide, folosită în scop de exorcizare, cu intenția de a distruge celulele bolnave cu speranța că celulele sănătoase vor rezista? Simbolismul este viu în inconștientul raționalistului, el încearcă să-l folosească, este fără voia lui fascinat de către el, de puterea lui, refuzând totodată să-l recunoască și să-i acorde importanța sa. Și totuși îl folosește tot așa cum vraciul folosește *witchkrft*-ul și exorcismul. Dar vraciul are avantajul că știe că e vraci. El și-a integrat inconștientul, celălalt încă nu...

Percepția celui de-al doilea corp, al formelor sale, al mișcărilor sale, al deplasărilor sale, dă un sens nou concepțiilor psihanaliștilor care au vorbit de mult timp despre relațiile dintre subiect și obiect, despre fenomenele de dualitate, despre fragmentarea imaginii corporale etc.

Tratamentul perturbării acestor forme de către terapeutul vindecător, restituirea potențialului energetic și a calității vibratorii a celui de-al doilea corp, introduc un nou suflu în acțiunea și eficacitatea noastră terapeutică.

Care sunt limitele acestei terapeutici? Chiar dacă acest lucru displace

detractorilor care în mod sigur nu-l folosesc, examenul hărții cerești ne-o indică. Astrologia medicală este o realitate.

Aspectele conflictuale actuale reprezintă încercarea pe care trebuie s-o accepte pacientul. El trebuie să le trăiască intocmai ca pe o boală inițiatică. La capătul acesteia, se va întoarce o pagină în istoria evoluției sale. Este timpul lucrului asupra corpului spiritual. Nimeni altul nu-l poate îndeplini pentru el. Totuși, pentru a obține armonia, în fiecare clipă trebuiesc luate în considerație cele trei corpuri. Medicina clasică, medicina energetică și inițierea merg mână în mână.

Separația între corpul fizic și corpurile subtile înseamnă moarte. Ea nu este decât o etapă a vieții. Pregătirea pentru momentul morții ar trebui să fie privită ca un antrenament pentru a percepe aceste corpuri subtile din interiorul nostru.

Cuprins

Prolog 9
1. Trezire la energie 13
2. Descoperirea simbolului 18
3. Imaginea corpului 25
4. Studiu comparativ a două medicine 31
5. Apropierea de corpul invizibil 37
6. Elevul vindecător 50
7. De la imaginea corpului la imaginea lumii 62
8. Scanning 73
9. Rudolf Steiner și medicina antropozofică 82
10. A cincea călătorie 88
11. Viața corpurilor subtile 100
12. Refulare, inconștient, mediumitate 114
13. Despărțirea corpurilor 124
14. Ritmurile 136
15. Creierul afectiv și creierul intelectual 152
16. Actualizarea simbolului 159
17. Sindromul lui Neptun 168
18. Vindecarea și vindecătorii 181
19. Henri Collomb și vindecătorii 192
20. Moartea și Lumea de Dincolo 208
21. Meditația lui Tony Agpaoa, vindecător filipinez 218
Concluzii 227